

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J. R. RAIN

Sisters Planet

Gecenin Hâkimleri

Bugüne kadar bildiğiniz bütün vampir hikâyelerini unutup
Samantha Moon'la tanışmaya hazır olun.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gecenin Hâkimleri

J. R. RAIN

BUGÜNE KADAR BİLDİĞİNİZ
BÜTÜN VAMPİR HİKÂYELERİNİ UNUTUP
SAMANTHA MOON'LA TANIŞMAYA
HAZIR OLUN.

Bir eş, bir anne ve özel bir dedektif... Ayrıca bir vampir!
Mükemmel bir aileye sahip Samantha Moon'un hayatındaki
her şey yolunda gidiyordu, ta ki akıl almaz bir saldırı tüm hayatını
sonsuz dek değiştirip bütün yaşamını altüst edene kadar.

Samantha vampir olduktan sonra, işini bırakıp geceleri
çalışmayı tercih ettiği özel dedektifliğe başlar. Beş kez vurulan
ve ölmeyen Kingsley Fulcrum ise kendisine saldıran kişiyi bulması
için Samantha'yı tutar. Bu gizemli olayı çözmeye çalışan
Samantha, Kingsley'in görüldüğü gibi biri olmadığını anlar.
Yeni yaşamına alışmaya çalışan Samantha, acaba öğrendiği
bu akıl almaz gerçeklerle başa çıkabilecek midir?

“Uygunuzun kaçmasına
hazır olun!”

James Rollins

“*Gecenin Hâkimleri* mutlaka
okumanız gerekenler arasında.

Eğer Janet Evanovich’in
Stephanie Plum’ını sevdyseniz,

J. R. Rain’in bir vampir
olarak özel dedektiflik yapan
Samantha Moon’unu da
seveceksiniz.”

Booklist

“Elinizden bırakmanız
imkânsız. *Gecenin Hâkimleri*,
alışılmadık bir tarzda
birbirinden farklı birçok
karakterin yer aldığı,
mükemmel bir şekilde
kurgulanan olay örgüsü ve
canlı diyaloglarıyla inanılmaz
bir şehir fantezisi.”

April Vine

PDF Kitap Arsi

BUGÜNE KADAR BİLDİĞİNİZ
BÜTÜN VAMPİR HİKÂYELERİNİ UNUTUP
SAMANTHA MOON'LA TANIŞMAYA
HAZIR OLUN.

Gecenin Hâkimleri J. R. RAIN

Çeviren: Şebnem Özcan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gecenin Hâkimleri

J. R. Rain

1. Baskı: Şubat 2015

ISBN: 978-605-348-558-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©J. R. RAIN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Moon Dance

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Şebnem Özcan

Editör : Arzu Sarı

Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük

Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

BUGÜNE KADAR BİLDİĞİNİZ
BÜTÜN VAMPİR HİKÂYELERİNİ UNUTUP
SAMANTHA MOON'LA TANIŞMAYA
HAZIR OLUN.

Gecenin Hâkimleri J. R. RAIN

Çeviren: Şebnem Özcan

Kan

Kan...

Fanila kumaşından gömleğini yırtarak açınca düğmeler her yere dağılmıştı. Göğsü kanla kaplı kırmızı bir denizde yıkanmıştı. Göğsündeki delik, ateş kırmızısı gökyüzündeki siyah ay gibiydi.

Kanında alkol bulunacaktı, içki içmişti. Umursamadım. Kan yeterince saf olacaktı. Dosdoğru kaynağından geliyordu. İdeal beslenme şekli. Tabii bu arada neyin *ideal* olduğu göreceliydi. *İdeal olarak* hindili lazanyayla ziyafet çekmem gerekirdi.

Başımı aşağı daldırdım, dudaklarımı göğsündeki devasa yaraya yerleştirdim ve içtim...

1.

Kapı çaldığında, karanlıkta çamaşırları katlıyor ve Yargıç Judy'nin* bir adama saldırmasını izliyordum.

Bir elimde hâlâ Anthony'nin pamuklu külotu, gözümde geniş bir Oakley marka güneş gözlüğü, ön kapıyı açtım.

Hâlâ acı verici derecede parlak olan ışık dışarıdan içeri doldu. Gözlüklerimin ardından gözlerimi kısınca belli belirsiz UPS kuryesinin silüetini seçebildim.

Ne görüntüydü ama!

Gözlerim ışığa alışırken, sinekliğin arkasında, hemen önümde, bronzlaşmış bacakları ve kaslı kollarıyla seksi bir adam ortaya çıkıverdi. Mükemmel, bembeyaz bir dizi dişini göstererek hemen bana gülümsedi. Diken diken sarı saçları kahverengi kasketinden dışarı çıkıyordu. Adam bir manken olmalıydı ya da en azından benim yeni en iyi arkadaşım.

“Bayan Moon?” diye sordu. Keskin bakışları istekli gibi görünüyordu ve bir porno filminin setine dalıp dalmadığını merak ettim. İlginç bir şekilde kafamın içinde bir çeşit uyarı

* Amerika'da bir televizyon şovundaki yargıç karakteri. (ç. n.)

zili çaldı. Uyarı zillerini ayırt etmek ustalık isteyen bir iştir ve ben de otomatik olarak bu zilin bana, Bay Adaleli'den uzak durmamı, aksi takdirde zaten sallantıda olan evliliğimi tehlikeye atacağını söylediğini farz ettim.

“Karşında duruyor,” dedim rahatça uyarı zillerini göz ardı ederek.

“Sizin için bir paketim var.”

“Demek öyle.”

“Teslimat kaydı için imza atmanız gerekiyor.” Bahsi geçen teslimat kaydı için olduğunu varsaydığım elektronik bir zımbırtı uzattı.

“Eminim gerekiyordur,” deyip sinekliği açarak elimi uzattım. Son derece solgun olan elime baktıktan sonra duraksadı ve ardından elektronik sihirli aleti elimin içine bıraktı. Plastik uçlu kalemi kullanarak attığım imzam ekranda eklem iltihabı olan birinin karalamasına benziyordu. Kurye, sineklikten dikkatle beni izliyordu. Dikkatle izlenmekten hoşlanmıyordum. Aslında görmezden gelinip unutulmayı tercih ederdim.

“Evin içinde hep güneş gözlüğü mü takarsın?” diye sordu gelişigüzel bir şekilde, ama altında yatan gizli soruyu hissettim: *Sen ne çeşit bir delisin?*

“Sadece gün içinde. Geceleri gözlüğü gereksiz buluyorum.” Sinekliği tekrar açarak o günlük zımbırtıyı verip küçük kare paketi aldım. “Teşekkürler,” dedim, “İyi günler.”

Başını sallayıp gitti ve ben de bir süre daha durup sevimli küçük poposunu izledim ve sonra masif meşe ağacın-

dan kapıyı tamamen kapattım. Yeniden evim sevimli karanlılığına büründü. Gözlüklerimi çıkarıp kısmen yıpranmış olan yemek masasının sandalyelerinden birine oturdum. Günün birinde bu şeyleri tekrar kaplatacaktım.

Paket aşırı şekilde bantlanmıştı, ama kırmızı ojeli tırnağımın marifetli birkaç darbesi bunun icabına baktı. Paketin kapağını açıp dikkatle içine baktım. İçinde altından eski bir madalyon parlıyordu. Ön yüzünde Keltlere özgü oyma bir haç vardı ve haçın üstüne, kusursuzca kesilmiş yakutlardan oluşan üç kırmızı gül işlenmişti.

Oturma odasında, Yargıç Judy sanığa sakın bir şekilde ne kadar aptal olduğunu anlatıyordu. Ona katılıyor olsam da tüm dikkatimi madalyona vermem gerektiğine karar verip televizyonu kapattım.

Sonuçta bu altı sene önce bana saldıran kişinin taktığı madalyondu.

2.

Sisters Planet

Kutuda ne bir iade adresi ne de not vardı. Madalyon dışında hiçbir şey yoktu. Parıldayan sanat eserini kutunun içine bırakıp kapağını kapadım. Onu tekrar görmek dehşet verici bazı hatıraları geri getirmişti. Unutmak için elimden gelenin en iyisini yaptığım hatıraları.

Kutuyu porselenlerin olduğu dolabın altındaki çekmeceye koydum ve Yargıç Judy'yi izleyip çamaşır katlamaya geri döndüm. Öğleden sonra üç buçukta cildime bol miktarda güneş kremi sürüp geniş bir hasır şapka taktım ve dikkatlice dışarı çıktım.

Acı, her zamanki gibi yoğun ve yakıcıydı. Ateşe atılmış gibiydim. Dışarıda, güneşin altında hiçbir işim yoktu doğrusu, ama kahretsin ki gidip çocuklarımı almam gerekiyordu.

O yüzden merdivenlerden hızla inerek bahçeden geçip kapısı açık olan garajdan içeri girdim. İçeriden direkt garaja geçebileceğim bir evimin olmasını hayal ediyordum. Ama şimdilik bu günlük koşumu yapmam gerekiyordu.

Garaja girip ilkbahar güneşinin direkt ışığından kurtulunca, tekrar nefes alabilmeye başlamıştım. Yanan derimin kokusunu da duyabiliyordum.

İğrenç!

Neyse ki Ford Windstar'ın camları filmle kaplanmıştı ve bu yüzden de geri geri garajın dışına çıktığımda, tekrar kendime geldim. Evet, harika değildim, ama fena da sayılmazdım.

Oğlumu ve kızımı okuldan alıp Burger King'den de birkaç cheeseburger aldıktan sonra eve doğru yola çıktım. Evet, biliyorum kötü bir anneyim, ama bütün gün ev işi yaptıktan sonra, kesinlikle yemek pişirecek *değildim*.

Eve vardığımızda çocuklar direkt odalarına çıktı ve ben de hemen banyoya gidip şapkamla gözlüklerimi çıkardım ve bir bezle yüzümde kalan fazla güneş kremi sildim. Lanet olsun, kremi Coppertone'dan* toptan almalıydım. Kısa bir süre sonra çocuklar, dünyamızı canavarlardan kurtarmaya çalıştıkları bir bilgisayar oyununa dalmışlar, az görülen ve rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Bu belki de fırtınadan önceki sessizlikti.

Bugün sadece bir tane randevum vardı ve zamanlama mükemmeldi. Evden çalıştığım için onu arka taraftaki ofisime götürdüm. Adamın adı Kingsley Fulcrum'du ve tamamını kapladığı müşteriler için olan karşımdaki koltuğa oturdu. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve özel dikilmiş takım elbisesini iyi taşıyordu. Gösterişli bir şekilde dağıtılmış, benek benek beyazların kapladığı gür siyah saçları gömleği-

* Toptan bir satış mağazası.(ç.n.)

nin yakasına kadar uzanıyordu. Kingsley çarpıcı bir adamdı, yüzündeki iki yara izi olmasa, havalı çapkınların tipik bir örneği olabilirdi. Tabii, belki de havalı çapkınların yüzünde de yara izi olabilirdi. Her neyse, biri sol yanağında, diğeri de alnında, sol gözünün tam üzerindeydi. İkisi de yuvarlak ve şişmişti. Ayrıca ikisi de yakın zamanda olmuştu.

Beni yara izlerine bakarken yakaladı. Utanarak gözlerimi başka yöne çevirdim. “Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Fulcrum?”

“Ne kadar zamandır özel dedektiflik yapıyorsunuz Bayan Moon?” diye sordu.

“Altı yıldır,” dedim.

“Ondan önce ne yapıyordunuz?”

“Federal ajandım.”

Karşılık vermedi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Tanrım, üzerimde birinin gözlerini hissetmekten nefret ediyorum. Sessizlik dayanabileceğimden uzun sürdü ve onun dile getirmediği sorusuna cevap verdim. “Bir kaza geçirdim ve evden çalışmak zorunda kaldım.”

“Ne çeşit bir kaza olduğunu sorabilir miyim?”

“Hayır.”

Kaşlarını kaldırıp başını salladı. Yüzü biraz kızarmıştı sanki. “Referanslarınızın listesi var mı?”

“Tabii ki.”

Bilgisayarıma döndüm, referans dosyasını açıp listeyi onun için yazıcıdan çıkardım. Listeyi alıp isimlere şöyle bir göz gezdirdi. “Belediye Başkanı Hartley?”

“Evet,” dedim.

“Sizi mi tuttu?”

“Evet. Sanırım oradaki de kişisel asistanının direkt hat-tının numarası.”

“Başkana ne çeşit bir yardımda bulunduğunuzu sorabilir miyim?”

“Hayır.”

“Anlıyorum. Tabii ki böyle bir bilgiyi ifşa edemezsiniz.”

“Size tam olarak nasıl yardım edebilirim Bay Fulcrum?” diye tekrar sordum.

“Birini bulmanıza ihtiyacım var.”

“Kimi?”

“Bana ateş eden adamı,” dedi. “Beş kere.”

3.

Aniden kapalı olan ofis kapısının ardından çocuklarımın bir tartışmaya tutuştuğunu gösteren sinirli sesleri geldi. Özellikle de Anthony'nin tiz çığlığı. İç çektim. Fırtına kopmuştu.

Kingsley'e mahcup bir şekilde gülümsedim. "Biraz bekleyebilir misiniz lütfen?"

"Görev sizi çağırıyor," dedi gülümseyerek. Hoş bir gülümsemeydi.

Tek katlı evimi boydan boya hızla geçerek çocukların paylaştığı küçük yatak odasına girdim. Anthony, Tammy'nin üzerindeydi. Tammy bir eliyle uzaktan kumandayı vücudundan uzak bir şekilde tutuyor, diğeriyle de kendini küçük kardeşinden korumaya çalışıyordu. Anthony'nin dişlerini onun eline geçirdiğine şahit olmak için tam zamanında içeri girmiştim. Tammy çığlık atıp uzaktan kumandayla kardeşinin kulağına vurdu. Anthony tam toparlanıp arkadan kardeşinin üzerine tüm gücüyle atlamak üzereydi ki odaya daldım ve ikisini de yakasından kavrayarak onları ayırdım. Gözü dön-

müş iki kurdu ayırmış gibi hissettim. Anthony'nin parmakları bir pençe gibi kız kardeşinin boğazına uzandı. İkisinin de yerden birkaç santim yükselmiş olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. İkisi de sakinleştiğinde, onları ayaklarının üzerine bıraktım. Yakaları mahvolmuştu.

“Anthony, biz bu evde birbirimizi ısırmayız. Tammy, uzaktan kumandayı bana ver.”

“Ama anne,” dedi Anthony beni sinir eden o çığlığa benzer tiz sesiyle. “Pokemon seyreliyordum ve kanalı değiştirdi.”

“İkimizin de okuldan sonra yarımşar saat hakkı var,” dedi Tammy ukala bir şekilde. “Ve *senin* yarım saatin dolmuştu.”

“Ama sen de telefonda *Richaaard*'la konuşuyordun.”

“Tammy kardeşine kumandayı ver. Seyrettiği şeyi bitirme hakkı var. Sen *Richaaard*'la konuşarak hakkını kaybettin.” İkisi de güldü. “Ofisimde bir müşterim var. Eğer tekrar sesinizin yükseldiğini duyarsam, ikinizi de eBay'de açık artırımla satarım. Fazladan biraz para işime yarar.”

Onları orada bırakıp ofise geri döndüm. Kingsley dikkatle raflardaki kitapları inceliyordu. Ben daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan, bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Doğüstü olaylara ilginiz var,” dedi ciltli bir kitaba parmağıyla dokunarak, “özellikle de vampirlere.”

“Evet, yani hepimizin bir hobiye ihtiyacı var,” dedim.

“Bu ilginç bir hobi,” dedi.

Masama geçip oturdum. Konuyu değiştirme zamanı gel-

mişti. “Demek benim size beş kez ateş eden adamı bulmamı istiyorsunuz. Başka bir şey var mıydı?”

Kitap raflarımdan uzaklaşarak tekrar karşıma oturdu. Gür kaşlarını kaldırdı. Bir şekilde gür kaşları ona yakışıyordu.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu sırtarak. “Hayır, sanırım bu yeterli olacaktır.”

Ve sonra kafamda bir şimşek çaktı. Bu ismin ve yüzün tanıdık geldiğini *biliyordum*. “Birkaç ay önce haberlere çıkmıştınız,” dedim birden.

Başını bir kez salladı. “Muhakkak, o bendim. Tüm dünyanın gözü önünde beş kez başımdan vuruldum. Pek gurur duyulacak bir durum değildi.”

Muhakkak mı demişti? Kendimi zamanda geri gitmiş gibi hissettim. Ne kadar geri gitmiştim, emin değildim, ama adamların *muhakkak* dediği zamanlara kadar gitmiştim.

“Pusuya düşürülerek vuruldunuz. Bunun kimse için gurur duyulacak bir durum olduğunu sanmıyorum. Ama hayatta kaldınız ve önemli olan da bu, değil mi?”

“Şimdilik,” dedi. “Sırada beni vuran adamı bulmak var.” İleri doğru eğildi. “İhtiyacınız olan her şey emrinizde olacak. Sahip olduğum her şeyi kullanabilirsiniz. Gereken herkesle konuşabilirsiniz, tabii sizden bunu gizli tutmanızı rica ediyorum.”

“Gizlilik bazen mümkün değildir.”

“O halde sizin doğru kararları vereceğinize güveniyorum.”

Güzel cevap. Çıkardığı bir kartvizitin arkasına bir şeyler yazdı. “Bu benim cep telefonu numaram. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın.” Numaranın altına bir şey yazdı. “Ve bu, davamın üzerinde çalışan cinayet masası dedektifinin numarası. Adı Sherbet, onu açık sözlü ve profesyonel buluyor olsam da çıkardığı işlerden pek hoşlanmadım.”

“Neydi bu işler peki?”

“Saldırının rasgele açılmış bir ateş olduğunu düşünme eğiliminde.”

“Ve siz de ona katılmıyorsunuz?”

“Kesinlikle katılmıyorum.”

Alacağım avans hakkında konuştuktan sonra bana bir çek yazdı. Çek konuştuğumuz rakamdan daha fazlaydı.

Kingsley ayağa kalkarken, “Kaba olmak istemem,” dedi ve pahalı dolmakalemini pahalı ceketinin cebine koyarken, “ama hasta mısınız?” diye sordu.

Bu soruyu binlerce kez duymuştum.

“Hayır, neden?” diye sordum canlı bir şekilde.

“Solgun görünüyorsunuz.”

“Ah, bu İrlandalı cildim yüzünden, dostum,” diyerek göz kırptım.

Kısa bir süre daha bana baktıktan sonra göz kırparak karşılık verip gitti.

4.

Kingsley gidince internette onun ismini arattım.

Sonuçta düzinelerce gazete makalesi çıktı ve bunlardan Kingsley'in, müvekkillerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapan, oldukça başarılı bir savunma avukatı olduğunu, genellikle de saçmaymış gibi görünen yollara başvurduğunu öğrendim. Görünüşe bakılırsa ağırlığınca altın ediyordu.

Aklıma onun yapılı omuzları geldi.

Bu oldukça fazla bir ağırlıktı. Kaslarının ağırlığı.

Sakin ol kızım.

İstedğim şeyi bulana kadar haber başlıklarını taramaya devam ettim. Yerel bir Los Angeles televizyon istasyonunun internet sayfasındaydı. Bir video bağlantısını tıkladım. Tanrı'ya şükürler olsun ki yüksek hızda internetim vardı. Ekranımda küçük bir medya oynatıcısı belirdi ve kısa süre içinde, ilk olarak yerel televizyonda gösterilmiş olan bir klip seyrettim. Klip, sansasyonel ve dehşet verici görüntüleri yüzünden ülke çapında yayılmıştı.

Ekranda ilk olarak Latin asıllı, oldukça ciddi görünen genç bir kadın belirdi. Arkasında Fullerton Bölge Mahkemesi'nin resmi vardı. Sonraki sahne, mahkemenin güvenlik kamerasının çektiği karlı bir görüntüydü. Kadrajda, iki adam ve iki kadın vardı, kusursuz giyinmişlerdi ve önemli kimse-lermiş gibi görünüyordular. Mahkemenin önünden geçiyorlardı. Futbol terimleriyle anlatmak gerekirse, bir çeşit *köprü* kurmuşlardı. Gerçi olayları anlatmak için futbol terimlerini çok seyrek kullanırdım ve bu aptal spordan da çok az anlı-yordum.

Uzun boylu, dalgalı saçlı olanın Kingsley Fulcrum olduğunu hemen anladım, yapılı ve gösterişliydi.

Sakin ol kızım.

Grup, mahkeme binasının merdivenlerine yaklaşırken, ufak tefek bir adam kayın ağacının arkasından çıkıverdi. Dört usta korumanın üçü adama pek dikkat etmemişti. Dikkat eden sarı saçlı, gözlüklü, geniş kalçalı kadınsa, adama bakıp kaşlarını çatmıştı. Kaşlarını çatmasının sebebi muhtemelen küçük adamın tehditkâr bir şekilde elini ceketinin cebine sokmasıydı. Aslan yelesi gibi gür siyah saçları karman çormandı ve bir şekilde kalın bıyığı bile karman çorman görünüyordu. Kaşları hâlâ çatık olan kadın tekrar gruba doğru dönmüştü.

Bundan sonra olanlarsa *hâlâ* tüylerimi diken diken ediyor.

Küçük adam yünlü ceketinin içinden küçük bir tabanca çıkardı. Artık bunun bir .22'lik olduğunu biliyorduk. O an tabancayı çıkardığını kimse görmemişti. Kısa adam, gruptan

belki üç dört metrelik bir uzaklıktaydı ve dikkatlice nişan alıp ateş etmişti.

Kingsley'in başı arkaya doğru gitmişti. Kurşun sol gözünden girmişti.

Öne doğru eğildim, bilgisayar ekranına odaklanarak kendimden geçmiş, aniden bir kâse patlamış mısır ya da en azından bir paket fıstıklı M&M'im* olmasını dilemişim, ta ki artık ikisini de yiyemediğimi hatırlayana kadar.

Her neyse, Kingsley'in etrafındaki kalabalık şahin görmüş tavuklar gibi anında dağılmıştı. Daha kısa olan adam, sanki yakın zamanda Ortadoğu'da görev yapmış ve ordudan kalma içgüdüleriyle harekete geçmiş gibi çarpıcı bir hareketle eğilip yuvarlanmıştı.

Kingsley tekrar vurulmuştu. Bu sefer kurşun boynuna gelmiş, yakasının üzerinde küçük kırmızı bir nokta oluşturmuştu. Kan hızla gömleğinden aşağı akıyordu. Başıyla boynundan yakın mesafeden vurulduktan sonra, yığılıp kalmak, *ölmek* yerine, Kingsley dönüp adama bakmıştı.

Sanki adam sadece ona seslenmiş gibi.

Sanki adam onu iki kere *vurmamış* gibi.

Bundan sonra meydana gelenler eğer bu kadar çirkin olmasaydı, komik bile olabilirdi. Kingsley yakındaki bir ağacın arkasına saklanmak için ileri atılmıştı. Kingsley'i öldürmeye kararlı olan saldırgan bir bankın etrafından dolaşmak yerine, üzerinden atlamıştı. Kolayca. Sağlam bir şekilde ayaklarıyla yere basmış ve Kingsley'in boynuyla yüzüne isabet ediyor gibi görünen birkaç mermi daha atmıştı. Bu arada iri avukat

* *Bir tür çikolata. (ç.n.)*

eğilerek ağacın arkasına kıvrılmıştı. Olay sonsuzluk kadar uzun sürmüştü gibiydi, ama gerçekte sadece birkaç saniyede gerçekleşmişti. Hastalıklı bir oyun oynuyor gibiydiler, sadece Kingsley'i vuran mermiler gerçekte.

Ve avukat hâlâ ölmedi.

Yere bile yığılmadı.

Saldırgan belli ki boşa vakit harcadığını fark etmişti ve ağacın yanından hızla uzaklaşarak ekrandan kayboldu. Kingsley'in yardımına kimse gelmemişti. Diğer avukatlar çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Kingsley kendini korumak için tek başına kalmış, onu koruyan tek şeyse başıboş kurşunlar tarafından parçalanmış ağaçtı.

Görgü tanıkları daha sonra ifadelerinde, saldırganın Ford marka bir kamyonetle uzaklaştığını söyleyeceklerdi. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı ve bunun için de onları suçlayamazdınız.

Kingsley ekrandayken videoyu durdurdum. Yanakları ve alını kurumuş kanla kaplıydı, hatta açıp ileri doğru uzattığı avuçları bile. Yüzünde şaşkınlık, dehşet ve şok ifadesi vardı. Sadece yirmi üç saniye içinde hayatı tamamen altüst olmuştu. Tabii, o yirmi üç saniye içinde çoğu insan ölmüş olurdu.

Ama Kingsley ölmemişti. Nedenini merak ettim.

5.

Fullerton polis merkezinde, Sherbet isimli cinayet masası dedektifinin karşısında oturuyordum. Akşamın ilerleyen saatleriydi ve personelin çoğu gitmişti.

“Beni çocuğumu görmekten alıkoyuyorsun,” dedi. Sherbet koyu tüylerle kaplı, oldukça kaslı olan kollarını açıkta bırakarak dirseklerinden kıvırdığı uzun kollu bir gömlek giyyordu; kas ve koyu renk tüylerle kaplı ön kolları açıktaydı. Koyu tüyler yer yer grilerle karışmıştı. Bunun oldukça seksi olduğunu düşündüm. Kravatını gevşetmişti ve en kibar deyimiyle huysuz görünüyordu.

“Özür diliyorum,” dedim. “Bugün gelebileceğim tek zaman buydu.”

“Yoğun programınızda bir boşluk bulabildiğime sevindim Bayan Moon. Sizi zor durumda bırakmak istemem tabii.”

Ofisi sade ve düzenliydi. Duvarlarda hiç resim yoktu. Sadece bir masa, bir bilgisayar, bir dosya dolabı ve ziyaret-

çiler için birkaç sandalye vardı. Masasının üzerinde birkaç resim çerçevesi vardı, ama yüzleri ona dönüktü. Bulduğum açıdan sadece fiyat etiketlerini görebiliyordum.

Ona en güzel gülümsememle baktım. “Vakit ayırdığınız için kesinlikle minnettarım dedektif.” Bolca allık sürmüştüm, böylece yanaklarım insanlardakiler gibi görünüyordu.

Gülümseme işe yaramıştı. Onun da yanakları kızarmıştı. “Evet, pekâlâ, bunu hızlıca halledelim. Çocuğumun bu akşam basketbol maçı var ve etrafında ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadan, sahada bir oraya bir buraya koşuşturmasını kaçırmak istemiyorum.”

“Kulağa doğuştan yetenekli biri gibi geliyor.”

“Doğuştan ahmak. Karım onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyor. Ama sorun şu ki onu rahat bırakırsam, komşuların kızlarıyla birlikte Barbie bebeklerle oynamak gibi bir eğilimi var.”

“Bu sizi endişelendiriyor mu?” diye sordum.

“Evet.”

“Sonunda gay olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

Rahatsız olmuş bir şekilde omuz silkip hiçbir şey söylemedi. Belli ki bu onun için hassas bir konuydu.

“Oğlunuz kaç yaşında?” diye sordum.

“Sekiz.”

“Belki de küçük bir çapkındır. Belki erkekler yerine kızlarla oynamanın faydalarının farkındadır.”

“Belki de,” dedi Sherbet. “Şimdilik basketbol oynuyor.”

“Olayla ilgili hiçbir fikri olmasa da.”

“İstenirse her şey mümkündür.”

“Sizin istekleriniz olsa bile mi?” diye sordum.

“Şimdilik tek yol bu.” Duraksadı ve biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. Kafasını, kendi kendine sesli mırıldandığını fark etmiş bir adam gibi iki yana salladı. “Benim çocuğumun cinsel tercihi konusuna nasıl geldik?”

“Hatırlamıyorum,” dedim omuz silkerek.

Uzanıp önündeki dosyayı düzeltti. Zaten düzgün olan dosya şimdi daha da düzgündü. “Evet, pekâlâ, işimize bakalım. Dosya burada. Sizin için bir kopya hazırladım. Size bir kopyasını vermem prosedürlere aykırı, ama temiz çıktınız. Hükümet için federal ajan olarak bile çalışmışsınız. Ve neden özel dedektif olarak çalışmaya başladığınız da sizin sorunuz.”

Dosyaya uzandım, ama koca elini üzerine koydu. “Bu sadece ikimizin arasında kalacak. Genelde polis dosyalarını özel dedektiflere vermem.”

“Neyse ki ben de ortalama bir özel dedektif değilim.”

“Evet, ekipmanı olmayan bir özel dedektifsiniz,” dedi.

“Çok zekice dedektif,” dedim.

“Pek de değil aslında.”

“Hayır, değil,” diye itiraf ettim. “Sadece dosyayı gerçekten istiyorum.”

Başını sallayarak elini kaldırdı ve ben de dosyayı hemen çantama koydum. “Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Dosyada olmayan bir şey.”

Başını iki yana salladı, ama bu sadece düşünmeden, ref-

leks olarak yapılmış bir hareketti. Başını salladığı sırada aslında derin düşünceler içindeydi. “Her şey orada olmalı.” Çenesindeki koyu renkli kirli sakalıyla oynuyordu. Koyu kirli sakalın arasında da beyazlaşmaya başlayan grilikler vardı. “Aslında ben her zaman ateş eden adamın müşterilerinden biri olduğundan şüphelendim. Bilemiyorum, içimden bir ses öyle diyor. Ama bu avukat uzun süredir çalışıyor ve birçok kişiyi kızdırdı. Sorun şu: Kimin bütün eski dosyaları incelemeye vakti var ki?”

“İşi başından aşkın bir cinayet dedektifinin değil,” dedim ona ayak uydurarak. “Kesinlikle öyle,” dedi.

“Rasgele açılmış bir ateş olma ihtimali var mı?” diye sordum.

“Evet. Tabii ki. Bu her zaman olur.”

“Ama siz öyle düşünmüyorsunuz.”

“Hayır,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

Dedektif bu tarz karşılıklı konuşmalara alışkındı. Soru sormadığınız zaman cevap alamayacağınız bir işte çalışıyordu, sorularım onu rahatsız ettiyse bile, bunu belli etmiyordu, gitmek için acele etmesi dışında.

“Önceden planlanmış gibi görünüyordu. Ve soygun teşebbüsü de yoktu. Ayrıca bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi.”

“Onu yüzünden vurarak mı?”

“Ve mahkeme binasının dışında vurarak. Çalıştığı yerde. Bunlar bu olayın işle ilgili olduğunu düşündürüyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı salladım. İyi bir noktaydı. Dedektife iyi bir noktaya parmak bastığını söylememeye karar verdim. Erkekler bütün fikirlerinin iyi olduğunu düşünür ve benim de zaten büyük olan egosunu daha da fazla şişirmeme gerek yoktu.

Biraz alaycıyımdır.

Masasından kalkarak palto askısından spor bir ceket aldı. Tam bir polise uygun formda bir adamdı. Ayrıca polis bıyığı da vardı. Bıyıksız daha iyi görünürdü, ama bunu önermek bana düşmezdi. Ayrıca polis bıyığını bir polisten daha iyi kim taşıyabilirdi ki?

“Şimdi gidip oğlumun basketbol maçını mahvetmesini seyretme zamanı,” dedi.

“Belki de basketbol ona göre değildir.”

“Kızlarla oynamak ona göre mi peki?”

“Kötü bir alternatif değil,” dedim ve ekledim, “Oğlunun yaptıklarıyla ilgili çok fazla sonuç çıkarıyor olmanız mümkün mü acaba?”

“Ben bir polisim. Her şeyden çok fazla sonuç çıkarırım.” Duraksadı ve ofisinin kapısını kilitledi ki bunu ironik bulmuştum, çünkü ofisi bir polis istasyonunun göbeğindeydi. “Mesela sizi ele alalım.”

Kendimden konuşmak istemiyordum. Konuyu değiştirdim. “Eminim çok iyi bir memursunuzdur. Ne kadar zamandır görevdesiniz?”

Sorumu duymazdan geldi. “Benimle neden akşam buluşmakta ısrar ettiğinizi merak ettim.” Konuşurken elini hafifçe sırtıma koyup karmaşık yerleştirilmiş masaların

arasından beni yönlendirdi. Eli sağlam ve kararlıydı. “Size telefonda geç saatte buluşmamızın ardında yatan nedeni sorduğumda, başka müşterileriniz olduğuyla ilgili bir şeyler söylediniz. Ama o gün daha sonra işimin uzadığını söylemek için aradığımda, telefonu hemen açtınız.” Duraksayarak camdan şeffaf bir kapıyı açtı. Kapıda FPT harfleri vardı. “Belki müşterilerinizle ofiste buluşuyordunuz, belki de iki müşterinin arasındaki boşluktaydınız. Ama size birkaç dakikanız olup olmadığını sorduğumda, sesinizde telaş yoktu ve cana yakındınız. ‘*Elbette,*’ dediniz, ‘*size nasıl yardımcı olabiliyim?*’”

“Müşterilerle olan ilişkilerimden gurur duyarım,” dedim.

Arkamda duruyordu ve gülümsediğini görmemiştim. Ama öyle yaptığını hissettim. Aslında gülümsediğini *biliyordum*. Buna bir çeşit yan etki denilebilir.

“Artık sizinle karşılaştığıma göre, bir çeşit cilt hastalığınız olduğunu görüyorum.”

“Yüzbaşı, bir kıza sıcak ve narin hissettirmeyi çok iyi biliyorsunuz.”

“Ve o da diğer bir konu. Elinizi sıktığımda hiçbir sıcaklık ve yumuşaklık hissetmedim.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz yani?” diye sordum. Ön ofislere varmıştık. Ana resepsiyon masasının önünde duruyorduk. Oda şu an sessizdi. Duman grisi kapıların ardından Commonwealth Caddesi’ni ve karşısında içinde küçük, sevimli bir lig sahasının olduğu Amerige Şehir Parkı’nı görebiliyordum.

Gülümseyip bana kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. “Eğer iki tahmin hakkım olsaydı, ya bir vampir olduğunuzu ya da dediğim gibi bir cilt rahatsızlığınız olduğunu söylerdim.”

“Kalbiniz size ne söylüyor?” diye sordum.

Dikkatle beni inceledi. Dışarıda, işlerinden çıkmış olan insanlar şehir merkezine, Fullerton’a doğru yol alıyorlardı. Farların kırmızı ışıkları duman rengindeki camda ateş gibi parlıyordu. Gözlerinden bir bakış geçti. Bir şeyi çözmüş gibiydi. Belki de meraklı. Bir şey. Ama sonra sırttı ve polis bıyığı sayı işaret eden bir hakem gibi yukarı kalktı.

“Bir cilt rahatsızlığı tabii ki,” dedi. “Güneşe çıkmamanız gerekiyor.”

“Tam isabet,” dedim. “Çok başarılı bir dedektifsiniz.”

Ve bunu söyler söylemez çıktım. Dışarıda ellerimin titrediğini gördüm. Aşağılık herif sinirlerimi bozmuştu. Sezgi-leri çok kuvvetli bir polisti.

Bundan nefret ederdim.

6.

Fullerton'da, Jacky's isimli bir salonda boks yapıyordum. Salon kadınlara yönelik aletlerle donatılmıştı, ama her zaman etrafta takılan birkaç adam olurdu. Bu adamlar genelde kadınlardan daha iyi giyinirlerdi. Homoseksüel olduklarından şüpheleniyordum. Salonda kick boks ve geleneksel boks dersleri veriliyordu. Ben geleneksel boks derslerini tercih ediyordum ve her zaman, eğer kavga sırasında tekme atmam gerekirse ayağımın gideceği tek yer olduğunu düşünüyordum.

Apışarası bölgesi.

Buraya haftada üç gün çocukları okuldan alıp büyükanelerinin Brea'daki evine bıraktıktan sonra gelirim. Boks muhtemelen icat edilmiş en yorucu egzersizdi, özellikle de benim yaptığım gibi gerçek maç rauntlarında olduğu gibi üç dakikalık setler halinde çalışıyorsanız.

Antrenörüm Jacky isminde İrlandalı bir adamdı. Jacky her yeri kırışmakta olan saçlarla dolu kafasına yeşil bir ban-

dana takardı. Ortalama boyda, güçlü yapılı bir adamdı, artık biraz şişmanlamış olsa da hâlâ sertti. Altmış yaşlarında olmalıydı, ama kırk gösteriyordu. İrlanda'da eski bir profesyonel boksör ve efsaneydi ya da en azından bana böyle söylemişti. Yamuk burnu sayısız defa kırılmıştı, sebebi boks maçları olabilir veya olmayabilirdi. Belki de sadece sakardı. Şaşırtıcı bir biçimde adam nadiren terlerdi ki bu da benim kendim için söyleyebileceğim bir şey değildi. Kişisel antrenörüm olarak tek sorumluluğu kapitoneden eldivenleri tutmak ve bana bağırırmaktı. İkisini de iyi yapıyordu. Yoğun bir İrlanda aksanıyla.

“Haydi, zorla kendini. Yumruklarını indiriyorsun kadın!” Birinin yumruklarını indirmesi Jacky'nin dünyasında yapılmaması gereken şeylerin başındaydı, İrlandalı olmayan her şeye karşı olan nefretiyle başa baş gidiyordu.

O yüzden yumruklarımı kaldırdım. Tekrar.

Jacky'yle geçirdiğim kırk beş dakikalık bu antrenmanlarda küçük İrlandalı'dan tüm kalbimle nefret ediyordum.

“Yumruklarını indiriyorsun!” Yine bağırdı.

“Canın cehenneme.”

“Rüyada görürsün kadın. Kaldır şu ellerini!”

Bu bir süre daha devam etti. Arada sırada kick boksçular bize bakış atıyorlardı. Bir keresinde kendi terime basıp kaydım ve neyse ki Jacky durup havlu getiren çocuklardan birine seslendi. Çocuk koşturarak gelip minderi sildi.

“Erkek gibi terliyorsun,” dedi Jacky beklerken, “Bu hoşuma gitti.”

“Öyle mi?” dedim havlumla kurulanırken. “Erkeklerin terinden mi hoşlanıyorsun?”

Bana ters ters baktı. “Karım terler. Bu heyecan verici.”

“Muhtemelen sen terlemediğin içindir. İkiniz için de terlemesi gerekiyordur.”

“Sana neden açıldığımı bilmiyorum,” dedi.

“Buna açılmak mı diyorsun?” diye sordum. “Terlemekten ve karınla seks yapmaktan bahsetmeye?”

“Özel olduğunu anla,” dedi.

Boks yapmaya geri döndük. İki tane daha üç dakikalık set yaptık. Son setin bitimine doğru, eldivenli ellerimle attığım yumruklarımı yukarıda tutmaya çalışırken, harika vakit geçiriyor, Jacky’ye söylenmeye devam ediyordu.

Bitirdiğimizde Jacky vücudunu gergin iplere dayadı. Elindeki kapitondan eldivenleri çıkardı. Eldivenler aşınmış ve hırpalanmıştı.

“Bir ay içindeki ikinci çift eldiven,” dedi onlara şaşkınlığa yakın bir ifadeyle bakarak.

“Sana yenisini alırım,” dedim.

“Tuhaf birisin,” dedi. Ellerini inceledi. Kızarmışlardı ve sanki gözümüzün önünde şişiyorlardı. “Çalıştırdığım ya da dövüştüğüm bütün adamlardan daha sert vuruyorsun. Elinin görülmemiş bir hızı var. Ulu Tanrım, kondisyonun ve isabet yeteneğin kusursuz.”

“Sadece ellerimi indiriyorum.”

“Her zaman değil,” dedi süklüm püklüm. “Sana *bir şeyler* söylemeliyim ki aldığım parayı hak edeyim.”

Uzandım ve pürüzsüz alnını öptüm. “Biliyorum,” dedim.

“Tuhaf birisin,” dedi tekrar kızarak.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Senin yoluna çıkacak olan zavallıya acıyorum.”

“Ben de.”

Ellerini uzattı. “Şimdi bunları buza sokmalıyım.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Dalga mı geçiyorsun? Seninle çalışmak bir şeref. Herkese senden bahsediyorum. Kimse bana inanmıyor. Onlara, sahip oldukları en iyi erkek rakipleri alt edebilecek bir kadın olduğunu söylüyorum. Bana hiç inanmıyorlar.”

Etrafımız, spor salonu arı kovanı gibi hareketliydi. İki boks ringi de şimdi kick boksçular tarafından kullanılıyordu. Kadınlar ve erkekler, yarım düzine kum torbasının canını çıkarıyorlardı ve her yandan çalışma toplarının ritmik tıkırtısı geliyordu.

“Benim hakkımda konuşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun Jacky.”

“Biliyorum. Biliyorum. Zaten bana inanmıyorlar. Tek elin arkanda bağlıyken bile, profesyonel olarak boks yapabilirsin.”

“İlgiden hoşlanmıyorum.”

“Hoşlanmadığımı biliyorum. Seninle ilgili hava atmayı bırakacağım.”

“Teşekkür ederim Jacky.”

“Son istediğim şey seni kızdırmak.”

Gecenin Hâkimleri

Kendimi korumak için boks yapıyorum. Egzersiz için boks yapıyorum. Bazen de boks yapıyorum, çünkü bir adamın ellerimin yukarıda olup olmamasıyla bu kadar coşkulu bir biçimde ilgilenmesi hoşuma gidiyor.

Alnını tekrar öptüm ve dışarı çıktım.

7.

Arabamı Harbor Bulvarı'ndan kuzeye doğru sürüp Fullerton'un merkezinden geçtim ve sola, Berkeley Sokağı'na saptım. Fullerton Bölge Mahkemesi'nin önündeki ziyaretçi bölümüne park ettim, motoru durdurup öylece oturdum.

Orada otururken, bir şişeden su içtim. Su, vücudumun kabul ettiği çok az içecekten biriydi. Su ve şarap, tabii şaraptaki alkolün üzerimde hiçbir etkisi olmuyordu.

Evet, biliyorum. Sinir bozucu.

Ellerim boks antrenmanı yüzünden hâlâ ağırlaşmış gibiydi. Parmaklarımı esnettim. Ön kollarımdaki sert kasların dalgalar oluşturduğunu fark etmeden edemedim. Bu hoşuma gidiyordu. Bunun için çok çalışmışım ve doğal karşıladığım bir şey değildi.

Minivanda oturup mahkeme binasının girişini izledim. Bu geç saatte çok az hareket vardı. Burada ne bulmayı umduğumdan emin değildim, ama dosyanın bütün yönlerine bakıp anlamayı seviyordum. Bu, olaya dahil olduğumu ve

konuya hâkim olduğumu hissettiriyordu.

Ve tabii ki karşınıza neyin çıkacağı hiç belli olmazdı.

İki güvenlik görevlisi binanın önünde devriye geziyordu. Peki, Kingsley vurulurken hangi cehennemdeydiler? Muhtemelen binanın *arkasında* devriye geziyorlardı.

Arkamda ağaçlık bir alan, onun üst tarafında da apartman blokları vardı. Mavi bir alakarga tepemde ani bir iniş yaptı ve bir çam ağacının dallarının arasına doğru gözden kayboldu. Bir sincap çam ağacının dalında hızla koşmaya başladı. Alakarga tekrar ortaya çıktı ve sincabın peşinden inişe geçti.

Barış içinde yaşayamaz mıyız?

Güvenlik görevlileri köşeyi dönüp gözden kaybolunca arabadan indim ve mahkeme binasının ana girişine doğru ilerledim. Bacaklarım antrenman yüzünden titriyordu, ellerim ağırlaşmış ve işe yaramazdı; kumla dolu iki balon gibiydiler.

Mahkeme binası birbirine bakan büyük ve gösterişli iki binadan oluşuyordu. Aralarında çimle kaplı, ağaç ve taş banklarla dolu küçük bir tepe vardı. Banklar boştu. Güneş kararmakta olan gökyüzünde alçalmıştı.

Gökyüzünün kararmasını seviyorum.

Kısa bir süre sonra kötü şöhreti olan huş ağacını buldum. Ağaç küçüktü, değil geniş omuzlu, iri bir adamı, beni bile zor saklayacak genişlikteydi. Kingsley'in başına isabet eden sonraki kurşunların da onayladığı gibi, kalkan olarak işe yaramazdı. Birinin, eli silahlı, çılgın bir adamdan kendini

korumak için tek güvencesinin bu ağaç olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. Bu yüzden bu konuya kafa yordum. Kingsley'in korkusunu hissediyor, uçuşan kurşunlardan umutsuzca kurtulmaya çalışma çabalarını hatırlıyordum. Bu komik ve dehşet vericiydi. Korkunç ve eğlenceliydi. Çocukların oynadığı kovboy ve Kızılderili oyununun çığırından çıkmış hali gibiydi.

Ağacın etrafında dolaştım ve gövdesinde oldukça yeni görünen delikler buldum. Kurşunlar tabii ki çıkarılarak kanıtların arasına eklenmişti. Delikler şimdi beyaz ağaç gövdesindeki lekelerden başka bir şey değildi. Ağaç ve Kingsley'in ortak bir yönü vardı: İkisi de aynı silahtan çıkan kurşunların izlerini sonsuza kadar taşıyacaktı.

Saldırı küstahçaydı. Saldırmanın sağ salım kaçmış olması muhtemelen şans eseri idi. Saldırmanın kendisi de muhtemelen yakalanmayı ya da vurulmayı bekliyordu. Ama onun yerine kaçıp kimsenin plakasını hatırlayamadığı bir kamyonetle uzaklaştı. Saldırmanın hâlâ dışarıda bir yerdeydi, işi bitmemişti. Muhtemelen Kingsley'i öldürmek için başka ne yapmış olması gerektiğini merak ediyordu.

Bu çok iyi bir soruydu.

Polis raporundaki ek taslakta yer alan alıntıdaki doktor raporuna göre, bütün kurşunlar Kingsley'in beynindeki hayati bölümleri ıskalamıştı. Aslında savunma avukatında görülen tek küçük hasar yaratıcılıktı. Tabii, yaratıcılıktaki hasar bir savunma avukatı için bir felaket olabilirdi.

Biri, Kingsley'in ölmesini istemişti ve bu biri, bunun

mahkeme binasının dışında, Kingsley'in hukuktaki boşluklardan yararlanarak birçok suçlunun serbest kalmasını sağladığı yerde olmasını istemişti. Bu gerçeği göz ardı etmiyordum.

Dedektif Sherbet saldırının Kingsley'in hâlâ sürmekte olan ya da geçmişteki davalarından biriyle ilgili olma olasılığını sadece üstünkörü araştırmıştı. Sherbet fazla derine inmemişti.

Derine inmek benim işimdi. Bunun için tonla para alıyordum. Döndüm ve geldiğim yoldan geri gittim.

8.

“Peki, yani ne kadar sıklıkla besleniyorsun?” diye sordu Mary Lou.

Mary Lou benim kız kardeşimdi. Benim gece yarattığı gibi bir şey olduğumu yeni keşfetmişti. Büyük bir ailem olmasına rağmen, sırrımı paylaştığım tek kişi oydu, çünkü yaşlarımız birbirine yakındı ve büyürken birbirimizin en yakın arkadaşydık. Fullerton şehir merkezindeki Hero’s isimli bir mekânda pirinç kaplamalı barda yan yana oturuyorduk.

“Sıklıkla. Özellikle de güzel, süt beyazı bir boyun görürsem. Seninki gibi mesela,” dedim.

“Ha ha,” dedi. Mary Lou, limonlu martini içiyordu. Ben de ucuz Chardonnay içiyordum. Chardonnay’in tadını almadığıma göre, neden pahalı olanını ısmarlayaydım ki? Ve Chardonnay nadiren vücudumda bir etki yaratıyordu ve toplum içinde kız kardeşimle bir şeyler içiyor olmak kendimi biraz da olsa normal hissetmemi sağlıyordu.

Mary Lou mavi bir kazak ve kot pantolon giymişti. Bugün

sigorta şirketinde serbest kıyafet günüydü. Bu belli ki iyi bir şey olarak görülüyordu. Sık sık serbest kıyafet gününden bahsederdi, hatta günün kendisinden günler önce bile.

“Ciddiyim Sam. Ne kadar sık?” diye sordu tekrar.

Bir şey söylemedim. Biraz şarap yudumladım. Tadı su gibiydi. Tat alma duyum ölüydü, dilim sadece konuşmaya ve öpüşmeye yarıyordu ve son zamanlarda öpüşmeye bile yaramıyordu. Mary Lou’ya baktım. Benden altı yaş daha büyük, biraz daha kiloluydu, ama tabii sebebi normal yemeklerle beslenmesiydi.

“Günde bir kere,” dedim omuz silkerek. “Senin gibi acı-kıyorum. Midem gurulduyor ve başım dönüyor. Tipik açlık belirtileri.”

“Ama sen sadece kan içebiliyorsun.”

“Bunu biraz daha yüksek sesle söylemek ister misin? Sanırım arka masadaki adam tam duyamadı.”

“Üzgünüm,” dedi süklüm püklüm.

“Bunu gizli tutmalıyız, hatırladın mı?”

“Biliyorum.”

“Kimseye söylemedin, değil mi?” diye sordum tekrar.

“Hayır. Yemin ederim. Söylemeyeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Barmen geldi ve neredeyse bitmiş olan şarabıma baktı. Omuz silkerek başımı salladım. Hak ederek kazandığım parayı şarap gibi gereksiz bir şeye harcayabilirdim pekâlâ.

“Başka yemekler yemeyi denedin mi?” diye sordu Mary Lou.

“Evet.”

“Ne oldu?” diye sordu.

“Mide krampları. Aşırı gıda zehirlenmesi belirtileri. Dakikalar içinde yediklerimi kustum. Pek hoş bir sahne değildi.”

“Ama şarap içebiliyorsun,” dedi.

“Şimdiye kadar içebildiğimi keşfettiğim tek şey,” dedim. “Bazen onu da içemiyorum. Nispeten saf olmalı.”

“Kırmızı şarap içemiyorsun yani.”

“Kırmızı şarap içemiyorum,” dedim.

Sağlıklı, bronz bir teni olan kız kardeşim elini benim elimin üzerine koydu. Ve koyar koymaz farkında olmadan tenimin soğukluğundan irkildi. Parmaklarımı sıktı. “Bu senin başına geldiği için üzgünüm kardeşim.”

“Ben de,” dedim.

“Birkaç soru daha sorabilir miyim?” diye sordu.

“Bu ısınma turu muydu?”

“Hem evet hem hayır.”

“Olur,” dedim. “Başka ne soruların var?”

“Kan şey olmak zorunda mı, yani insan kanı?”

“Her türlü memelinin kanı olabilir,” dedim.

“Kanı nereden buluyorsun?”

“Satın alıyorum.”

“Nereden?” diye sordu.

“Norco’daki bir kasapla anlaşmam var. Aylık satın alıyorum. Garajdaki derin dondurucumda duruyor.”

“Üzerinde asma kilit olan dondurucuda mı?” diye sordu.

Sanırım yüzündeki kan çekilmişti.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Kan içmezsen ne olur?”

“Muhtemelen bitap düşüp ölürüm.”

“Konuyu değiştirmek ister misin?” diye sordu nazikçe. Benim ruh hallerimi herkesten iyi biliyordu, kocamdan bile.

“Lütfen.”

Mary Lou sırtıttı. Barmenin dikkatini çekmeyi başarak martinisini işaret etti. Barmen başını salladı. Adam hoştu, Mary Lou da bunu gözden kaçırmamıştı.

“Bu ara hangi davalar üzerinde çalışıyorsun bakalım?” diye sordu adamın arkasından bakış atarak.

“Barmeni incelemeyi bitirdin mi?”

Yüzü kızardı. “Evet.”

Ona davamdan bahsettim. Olayı televizyonda gördüğünü hatırlamıştı.

“Hiç ipucu var mı?” diye sordu nefesi kesilmiş vaziyette. Mary Lou yaptığım işin gerçekte olduğundan daha heyecanlı olduğunu düşünme eğilimindeydi. İçkisi geldi, ama onunla ilgilenmedi.

“Hayır,” dedim. “Sadece içgüdüler.”

“Ama senin içgüdülerin çoğu insanınkinden iyidir.”

“Evet,” dedim. “Bu yan etkilerden biri.”

“İyi bir yan etki.”

Başımı salladım. “Frambuazlı kekten vazgeçmek zorundaydım, bu anlaşımdan bir çıkarım olsun.”

“Yüksek frekanslı önseziler gibi.”

“Bu yan etkilerden biri.”

“Başka neler var?” diye sordu.

“Konuyu değiştirdiğimizi zannedyordum.”

“Haydi ama, daha önce senin gibi... biriyle hiç karşılaşmadım.”

“Senin gibi bir *şeyle* demek istiyorsun galiba.”

“Hayır,” dedi. “Onu demek istemiyorum. Sen iyi bir anne, iyi bir eş ve iyi bir kardeşsin. Bir *şey*’den çok daha fazlasısın. Anlat bakalım, başka ne yan etkileri var?”

“Bütün bunları sırf bana yağ çekmek için mi söylüyorsun?”

“Evet ve hayır,” dedi sırtarak. “Anlat hadi. Hemen.”

Güldüm. “Tamam, sen kazandın. Yüksek güce ve hıza sahibim.”

Başını salladı. “Başka?”

“Hastalanmıyor gibi görünüyorum.”

“Peki, ya şekil değiştirme?”

“Şekil değiştirme mi?”

“Evet.”

Kız kardeşimin *şekil değiştirip değiştiremediğini* sorması bana o kadar saçma gelmişti ki kahkahalara boğuldum. Mary Lou kısa bir süre beni izledi ve neden güldüğümü hemen anladı, çünkü hep anlardı. Kısa süre sonra ikimiz de deli gibi kıkırdıyorduk ve bardaki herkesin dikkatini çekmiştik, ama gülmeye ihtiyacım vardı. Hem de çok.

“Hayır,” dedim sonunda gözlerimdeki yaşları silerek.

“Şekil değiştiremiyorum. Tabii hiç denemedim ama.”

“Yani belki de *yapabiliyorsundur*,” dedi nihayet nefesini düzenleyerek.

“Cidden bunu hiç düşünmemiştim. Uğraşmam gereken bir sürü saçmalık vardı ve bu... *durumumun* maalesef kılavuz kitabı filan yok.”

“Yaşadıkça öğreniyorsun yani,” dedi Mary Lou.

“Evet,” dedim. “Biraz *Büyük Amerikan Kahramanı** gibiyim.”

“Evet, onun gibisin.”

Biraz daha içtik. Midem ağrımaya başlıyordu. Şarabı uzağa ittim.

“Sana ne olduğunu anlatacak mısın bir ara?” Mary Lou konuşurken kelimeler ağzından yavaş yavaş çıkıyordu. Bunun martinilerle alakası vardı. “Yani nasıl bu hale geldin?”

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Günün birinde, Mary Lou.”

“Ama bugün değil.”

“Hayır,” dedim. “Bugün değil.”

Mary Lou taburesinde bana doğru döndü. Burnu benimkinden daha küçüktü, ama diğer her yönden birbirimize benziyorduk. Her yönden kız kardeşlik.

“Peki, nasıl yapıyorsun?” diye sordu.

“Neyi nasıl yapıyorum?”

“Bu kadar normal görünmeyi. Normal davranmayı. Normal olmayı. Hayat zaten böyle bir şeyi sahanın solundan getirip de seni kışının üzerine düşürmeden de yeterince zor.

* *Amerikalı bir dizi kahramanı.* (ç.n.)

Nasıl beceriyorsun?”

“Yapıyorum, çünkü yapmak zorundayım,” dedim.
“Başka seçeneğim yok.” “Çünkü çocuklarını seviyorsun.”

“Bazen tek sebep bu.”

“Peki, ya Danny?”

Ona Danny’den bahsetmedim. Henüz zamanı değildi. Ona kocamın beni görünce sanki tiksindiğini, son zamanlarda öpüşürken dudaklarını uzaklaştırdığını, bana dokunmaktan tüm gücüyle kaçındığını anlatmadım. Ona, kocamın beni aldattığından emin olduğumu ve evliliğimin bittiğini anlatmadım.

“Evet,” dedim başka yöne bakarak. “Danny için de yapıyorum.”

9.

Duş alırken su dayanabileceğim en yüksek sıcaklıktaydı ki bu da birçok insan için fazla sıcaktı. Hissetme duyumun bir kısmı vücudumu terk etmişti ve bunun sonucu olarak da gittikçe daha sıcak duşlara ihtiyaç duyuyordum. Kocam uzun zaman önce benimle birlikte duş almayı bırakmıştı. Görünen o ki haşlanan teninin kokusu midesini kaldırıyordu.

Kaslarım ağrıyordu ve sıcak su da iyi geliyordu. Otuz yedi yaşındaydım, ama yirmi yedi yaşında, hatta daha da genç görünüyordum. Solgun yüzümde tek bir kırışıklık yoktu. Cildim gergindi. Genellikle buz gibi soğuktu, ama gergindi. Kaslarım sertti, ama bunun sebebi antrenman yapmayı hiç bırakmamış olmam da olabilir. Sonuçta insanın kendisinden kaybedebileceği şeyler de sınırlıdır ve ben en azından biraz da olsa normal olmayı sürdürmeye kararlıydım. Antrenman yapmak, bana eskiden kim olduğumu ve kim olmaya çalıştığımı hatırlatıyordu.

Vücudum hâlâ boks yüzünden ağrıyordu, ama ağrı ne-

redeyse geçmişti. Bu aralar hızlı iyileşiyordum, inanılmaz derecede hızlı. Sıradan ucube gösterisi gibi.

Sırtımı akan suya dönüp zihnimin boşalmasına izin verdim. Orada o şekilde Tanrı bilir ne kadar uzun süre durmuştum, ta ki Kingsley ve kanla kaplı şaşkın yüzü düşüncelerime sızana kadar. *Kızgınlıkla* yapılmış bir saldırıydı. Bastırılmış öfkeyle doluydu. Kingsley birini çok kızdırmıştı. Hem de çok. Ateş ederken bir an, saldırgan durup afallamış ve şaşkın bir şekilde Kingsley'e bakmıştı, en azından ben görüntüyü tane tane böyle yorumlamıştım. Bakışı şöyle diyor gibiydi: *Ölmen için seni kaç kez daha vurmam gerekiyor?*

Çoktan sabunlanmış, saçımı yıkayıp kremlemiştim. Yapacak hiçbir şey kalmamıştı ve şu an sadece boşa su harcıyordum. İç çekerek duşu kapattım. Yoğun olmayan bir ısı yayılıyordu, bu hoş bir değişiklikti. Tenim hassas ve kırmızıydı ve kendi küçük cennetimde gibiydim. Çocuklar bakıcıdaydı ve bu gece kocamla birlikte dışarı çıkacaktım. Son zamanlarda bunu daha fazla yapmaya çalışıyorduk. Ya da ben daha fazla yapmaya çalışıyordum. O da isteksizce kabul ediyordu.

Dönüşümümünden sonra, ilk zamanlarda Danny melek gibiydi. Sevdiği biri (ben), acı çekiyordu ve kafası karışık ve kimsenin yapamayacağı şekilde bana yardım etmişti.

Birlikte etrafımızdakilere benim farklı olduğumu anlatabilmek için planlar tasarlıyorduk. Herkese, *xeroderma pigmentosum* isimli, nadir rastlanan ve genelde ölümcül olan bir deri hastalığına yakalandığımı söylemek onun fikriydi. Xe-

roderma pigmentosum yüzünden, güneşle en ufak bir temas bile körlük gibi geri dönüşü olmayan hasarlara ve ölümcül cilt kanserine sebep olabilirdi. İnsanlar benim bu durumumu kabullenmişti, hatta kendi ailem bile. Evet, yalan söylemekten nefret ediyordum, ama gördüğüm kadarıyla başka şansım yoktu.

Danny kariyerimi değiştirmeme ve evde çalıştığım özel dedektiflik işine girmeme yardım etti. Ayrıca çocuklara da benim gündüzleri çoğunlukla uyuyor olacağımı ve beni rahatsız etmemeleri gerektiğini anlattı. Son olarak da gıda stoğum için yöredeki bir kasapla anlaşma yapmam konusunda yardım etti.

Danny'nin yaptıkları rüya gibiydi. Ama bu o zamandı, şu an değil.

Bu gece de yemeğe çıkıyorduk. Az pişmiş bifteğimi sipariş edip ona ayak uydurmak için elimden geleni yapacaktım. O da genelde yaptığı gibi gözlerini benden kaçıracaktı. Alışılmış bir ilişki değildi kesinlikle, ama yine de bir ilişkiydi.

Kendimi bu geceyi iple çekerken buldum. Son günlerde, nasıl daha iyi bir eş olunacağı, erkeğini nasıl daha iyi anlayabileceğin ve küçük şeylerle aşkını nasıl gösterebileceğinle ilgili bir kitap okumuştum. Sevgi dolu bir ilişkiyi ayakta tutmak için gerekenleri hepimizin unutup olmasi çok şaşırtıcıydı gerçekten. Ama ben onu takdir ettiğimi göstermeye kararlıydım.

Tabii çoğu evlilikte benimki gibi sorunlar olmuyordu.

ama bir şekilde bunların üstesinden gelecektik.

Telefon çaldığında hâlâ kurulanıyordum ve üzerimden sular damlıyordu. Yatak odasına bağlı banyodan hızla dışarı çıkıp komodinin üzerindeki telefona cevap verdim.

“Alo,” dedim.

“Selam tatlım.”

“Danny!”

Bir sessizlik oldu ve içgüdüsel olarak kötü haber alacağımı biliyordum. Buna gelişmiş önsezi veya ne isterseniz diyebilirsiniz.

“Bu gece dışarı çıkamayacağız,” dedi.

“Ama Danny...”

“Ofiste çok işimiz var. Bu hafta mahkemede bir davam var ve daha hazır değiliz. Umarım anlayışla karşılırsın.”

“Evet,” dedim. “Tabii ki.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Kapatmam gerekiyor. Gece geç saate kadar beni bekleme.”

Bu bizim küçük şakamız olmuştu. Tabii ki gecenin yaratığı olarak son zamanlarda tek yapabildiğim gece geç saate kadar beklemektir.

Telefonu kapattı.

10.

Akşam olmuştu.

Evin girişinde volta atıyordum. Boynumdaki kaslar gergin ve sertti. Dışarıda, yarı açık perdeden batmakta olan güneşin üst kıvrımını görebiliyordum.

Volta atmaya devam ettim. Günün bu saatlerinde nefes almak her zaman zor oluyordu. Nefes alıp vermek için bilinçli bir çaba harcıyor, ciğerlerimi yapabildiğim kadar tamamen doldurmaya çalışıyordum.

Al ve ver.

Yavaşça.

Sakin ol, Samantha Moon. İyi olacaksın.

Buna rağmen bir panik dalgası beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Paniğin kaynağı güneşti. Daha doğrusu güneşin varlığıydı. Çünkü bu lanet olası şey ufukta tamamen kaybolmadan kendimi tam anlamıyla canlı hissetmeyecek, hissedemeyecektim.

Perdeyi tekrar kontrol ettim. Güneş hâlâ bütün ihtişamıyla yanıyordu.

*Kahretsin! Dünya ekseninin ortasında durmuş muydu
yoksa? Ömrümün sonuna kadar yarım bir hayat yaşamakla
mı lanetlenmişim?*

Panik. Geçmek bilmeyen saf bir panik.

Nefes aldım.

Derin derin.

Bilinçli olarak.

Kapının çerçevesine yaslanıp kendimi rahatlamaya zorlayarak gözlerimi kapattım. Elimi yukarı uzatıp boynumdaki kasları ovdum. Nefes alarak panikle savaştırmaya devam ettim.

Ve sonra, sonsuz bir anmış gibi geldikten sonra oldu. Huzur ve mutluluk hissi karın boşluğumdan başladı ve ılık bir dalga halinde yavaşça bütün uzuvlarıma yayıldı. Zihnim mutlulukla uğuldadı, dinmek bilmeyen saf bir mutlulukla ve yaklaşan gecenin dizginlenemez kuvvetiyle. Doğal bir sarhoşluk haliydi. Ya da belki *doğal olmayan* bir sarhoşluk. Gözlerimi açtım ve pencereden baktım. Güneş gitmişti.

Gideceğini biliyordum.

Çocuklar, Mary Lou ve ailesiyle Chuck E. Cheese restoranına gitmişlerdi. Mary Lou'ya borçlanmışım. Danny geç saate kadar çalışacak ve önemli mahkeme gününe hazırlanacaktı. Yeni bir şey yoktu yani.

Hayatımın nasıl çökmekte olduğunu daha fark edemiştim. Fark ettiğim an 57. Çevre Yolu'ndan güneye doğru giderken olmuştu; Danny geç saatlere kadar çalışmaya

devam ederse, dedektifliği bırakmam gerekebilirdi. Eskiden evde çocuklarla olurdu. Artık yatma saatlerinde bile seyrek evde oluyordu.

Çalışmama fikri beni çok korkutmuştu. Dedikleri gibi, işleyen demir ışıldardı. Kendimi meşgul ederek dönüştüğüm şeyi biraz da olsa unutuyor, gerçek kâbusumu saklıyordum.

Ama biri fedakârlık yapacaktı ve bu Danny olmaya-caktı. Uzun zaman önce bunun *benim* sorunum olduğunu açıkça belli etmişti.

Camlarım açıldı. Bahar havası yumuşak ve kuruydu. En son ne zaman yağmur yağdığını hatırlamıyordum. Yağmuru seviyordum. Belki de Güney Kaliforniya’da yaşadığım içindi. Burada yağmur, sizi daha fazlası için yalvartan güve-nilmez bir sevgili gibiydi. Belki de kuzeyde yaşasam, yağ-muru bu kadar sevmeyecektim. Bilemiyordum. Başka hiçbir yerde yaşamamıştım.

22. Doğu Yolu’ndan Orange şehrine doğru yol aldım. Anacaddede yoldan çıkıp büyük alışveriş merkezinin önün-den geçtim ve sola, Parker Bulvarı’na dönüp bölgedeki en büyük binanın park yerine girdim.

Asansörle yedinci kata çıktım. Lobide beni kahverengi saçlı, güzel bir resepsiyonist karşıladı. Aslında karşıladı demek biraz iyimserlik olur. Doğrusunu söylemek gerekirse, pek de mutlu görünmüyordu. İpek gibi parlayan dümdüz, kahverengi saçlara sahip, yirmi beş yaşlarında, genç bir kızdı. Benim saçlarım da bir zamanlar ipek gibi parlardı; şimdiyse donuktular. Pembe örgü elbisesi vücudunu sararak üzerine

tam oturuyor ve anormal derecede büyük göğüslerini öne çıkarıyordu. Beni etkilememiştii, ama tabii ben erkek değildim. Onda yüksek miktarda nefret seziyordum. Dalgalar halinde geliyordu. Sanırım sebebini biliyordum. Geç saate kadar çalışıyordu ve geç saate kadar çalışma sebebini bir parçası da bendim.

En güzel gülümsememi takındım. Dişlerimi fazla göstermiştım. Masasındaki isim levhasında Sara Benson yazıyordu.

“Selam Sara. Ben Samantha Moon, Bay Fulcrum’u görmeye geldim.”

“Bay Fulcrum sizi bekliyor Bayan Moon. Sizi odasına götürüyim.”

Beni odasına doğru götürürken, “Anladığım kadarıyla bana bu gece siz yardımcı olacaksınız,” dedim.

“Doğru anlamışsınız.”

“Size minnettarlığımı sunmak isterim. Eminim burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ederdiniz.”

“Tahmin bile edemezsiniz,” dedi ve bir kapının önünde durdu. “Kendisi içeride.”

Kingsley'in koyu ahşap raflar ve hukuk kitaplarıyla dolu geniş bir köşe takımı vardı. Panjurlar kapalı olmasa, Santa Ana ve Orange'ın tam panoramik bir manzarası görünecekti. Her taraf bantlı dosya yığınlarıyla doluydu ve bir köşede de fazla göze batmayan bir bar vardı. Bir şişe Jack Daniel's da dikkat çeken bir biçimde barın üzerinde duruyordu.

"Genelde çalışma saatlerinde Jack Daniel's barın arkasında durur," dedi Kingsley masasının arkasından dolaşıp elimi gereğinden fazla uzun süre sıkarken. Sonra ekledi, "Alışılmadık saatlerde çalışıyorsunuz Bayan Moon."

Elimi elinden çektim. "Ve siz de şaşırtıcı derecede hızlı iyileşiyorsunuz."

Gözünün üzerindeki yara neredeyse kaybolmuştu. Hatta yaranın yeri sanki biraz *kaymıştı*; sola doğru belki de, ama tabii annem her zaman fazla çalışkan bir hayal gücüm olduğunu söylerdi. Yaraya baktığımı gördü ve başını hemen çevirdi.

“Haklısınız,” dedi. “Tuhaf insanlara içelim mi?”

“Bu tuhaf insan mesai saatlerinde içemez.” İçki içmek beni etkilemiyordu, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Ben bir içki içsem kusura bakmazsınız, değil mi?”

“Bir tane *daha* demek istediniz her halde?” diye sordum. Nefesinden kokusunu alabiliyordum.

“Başarılı bir dedektifsiniz,” dedi.

“Evet, tabii *bu* zor bir tespitti.”

Sırtıttı ve yanımdan hızla geçip bara doğru ilerledi. “Lütfen rahatınıza bakın.”

Rahatıma bakabileceğim en yakın yer, üzerinde dev bir kutunun olduğu, müşteriler için konmuş sandalyeydi. “Dosya yığınının üzerine mi, yoksa bu kutunun tepesine mi oturmamı tercih edersiniz?” diye sordum, belki biraz fazla kendini beğenmiş bir şekilde.

Kingsley arkamda, barda kendine bir içki daha doldurmaya başlamıştı. “Üzgünüm. Son zamanlarda o kadar yoğunuz ki burası darmadağın. Onu sizin için kaldırayım.”

“Zahmet etmeyin,” dedim ağır kutuyu yere bırakırken.

Şimdi masasının arkasında, elinde içkisiyle Kingsley dikkatlice beni izliyordu. Viski bardağından bir yudum aldı. Viski loş ışıktaki kehribar renginde parlıyordu. Loş ışığı seviyordum. Beni izlemesini izledim. Aklında bir şeyler vardı. Sonunda, “O kutu dört tane yirmi beş kiloluk levhayla dolu,” dedi. “Yüz kilo. Ve kutudaki diğer ıvır zıvırı da sayarsak yüz kilodan fazla eder.”

“Sizi anlayamıyorum,” dedim, oysaki konuyu nereye

getirmeye çalıştığını tahmin ediyordum.

“Bu bir testti,” dedi ukalaca. “Ve siz de geçtiniz. Ya da kaldınız. Ne yönden baktığınıza bağlı.”

Bir şey söylemedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Onun yerine kendimi kaybolmakta olan yaralarına bakarken buldum. Fazla uzun olmayan bir süre önce kalın bir cam parçasına basmıştım; yara birkaç saat içinde tamamen geçmişti. Benimkinin aksine, Kingsley’in yüzünde sağlıklı, pembe bir ışıltı vardı. Ayrıca evime günün ortasında gelmiş ve güneşten korunmak için ekstra bir şeyler giymemişti. Benim gibi değildi, ama yine de kafasına isabet eden beş kurşun onu öldürmemişti.

“Evet,” dedim. “Yüz kilonun çok üzerinde olsaydı zorlanırdım.”

Ani bir hamle yaptı. “Sadece geceleri çalışıyorsunuz Bayan Moon. Aşırı miktarda güneş koruyucu sürüyorsunuz. Fark ettim, pencereleriniz tamamen kapalıydı. Bir saniye duraksamadan yüz kiloyu kaldırıyorsunuz. Teniniz buz gibi. Ve çığ altında kalmış birinin ten rengine sahipsiniz.”

“Pekâlâ, sonuncusu biraz kabaydı,” dedim.

“Üzgünüm, ama doğru.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Arkasına yaslandı ve ellerini düz olan karnının üzerinde kavuşturdu. “Siz bir vampirsiniz Bayan Moon.”

Güldüm. O da güldü. Benimki sinirli bir kahkahaydı; onunki pek öyle değildi. Tezini çürütmek için düşüncelerimi toparlarken, kendimi ofisini ikinci kez incelerken buldum.

Masasının arkasında, yüksek güçte teleskopik bir lensle çekilmiş güzel bir dolunay resmi vardı. Monitörünün yanında gümüş bir ay küresi vardı. Yarım ay şeklinde kitap destekleri birleştirilirlerse dolunayı oluşturlardı. Masasının üzerinde, omzunun üzerinde dolunay doğmakta olan bir kadının, çok güzel bir kadının resmi vardı.

“Ay takıntınız var,” dedim.

“Telefon rehberinden sizi seçmemin nedeni de bu,” dedi sırıtarak. “Kendime engel olamadım Bayan Moon.”

İkimiz de sessizliğe bürünmüştük. Dikkatlice onu izledim. Ağzı hafifçe aralıktı. Derin nefesler alıyor, ıslak dili kesici dişlerini itiyordu. Yüzü sağlıklı, zinde ve... öldürücü görünüyordu.

“Siz bir kurt adamsınız,” dedim sonunda.

Kurda benzer bir ifadeyle sırttı.

12.

Kingsley pencereye doğru gitti, panjurları kaldırıp dikkatle geceye baktı. Arkası bana dönükken omuzlarının boyutunu ve genişliğini takdir etmiştim.

“En akıl almaz rüyalarınızda bile,” dedi sonunda, “bu konuşmayı yapacağımızı tahmin eder miydiniz?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ve ikimiz de diğerinin iddialarını yalanlamadık.”

“Kabul de etmedik ama,” diye ekledim.

Tekrar sessiz kalmıştık ve pencerenin dışındaki trafiğin belli belirsiz uğultusunu dinliyordum. Açık pencerelerden dışarıdaki güven veren karanlığa göz attım. Burası yabancı bir bölgeydi, bu yüzden de duruma ayak uydurmaya karar verdim.

“İş daha da karmaşık hale getirmemek adına,” dedi arkası hâlâ bana dönük halde, “vampir ve kurt adam olduğumuzu varsayalım. Bu bizi nereye götürüyor?”

“Belli ki sizi öldürmek zorundayım,” dedim.

“Umarım şaka yapıyorsunuzdur.”

“Evet, öyle.”

“Güzel, çünkü kolay ölmem,” dedi. “Ve kesinlikle karşı koyarım.”

“İyi bir kavgaya bayılırım,” dedim.

Beni duymazdan geldi. “Evet,” dedi pencereden uzaklaşıp kollarını dev göğsünde birleştirirken. “Bunu nasıl halletmek istersiniz?”

“Neyi halletmek?”

Başını arkaya atarak güldü. Çok hayvani bir hareketti. Aya doğru uluyan bir çakal ya da kurda benziyordu. “İş ilişkimizdeki bu yeni pürüzü,” dedi

“Bildiğim kadarıyla hâlâ benim müşterimsiniz ve ben de hâlâ sizin dedektifinizim. Değişen bir şey yok.”

“Hiçbir şey mi?”

“Sizin bir kurt adam olduğunuzu iddia etmeniz dışında.”

“Bana inanmıyor musunuz?”

“Bay Fulcrum, kurt adamlar masallarda olur.”

“Peki, vampirler?”

Güldüm. Ya da denedim. “Ben vampir değilim. Sadece bir rahatsızlığım var.”

“Güneşten uzak durmanızı gerektiren bir rahatsızlık,” dedi kuşkuyla. “Kan içmenizi gerektiren bir rahatsızlık. Sizi bir hayaletten daha beyaz hale getiren bir rahatsızlık. Size insanüstü bir kuvvet veren bir rahatsızlık.”

“Sık görülen bir rahatsızlık olduğunu hiç söylemedim. Hâlâ bunu araştırıyorum.”

Sırıttı. “Buna vampirlik diyorlar canım ve buna sahip çıkma zamanın geldi.”

“Sahip çıkmak mı?”

“Gençler bu ara böyle demiyorlar mı?” dedi.

“Tam olarak kaç yaşındasınız Bay Fulcrum?”

“Bunu kafanıza takmayın,” dedi. “Önümüzdeki soru basit, benim kurt adam olduğuma inanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim.

“Vampir olduğunuza inanıyor musunuz?”

Tereddüt ettim. “Hayır.”

“Pekâlâ,” dedi. “Kocanız sizi aldatıyor mu?”

“Bunu neden soruyorsunuz ki?” diye sordum.

“Aldattığını tahmin ediyorum,” dedi Kingsley. “Sizden deli gibi korkuyor ve bununla ilgili ne yapması gerektiğini henüz bilmiyor, özellikle de işin içinde çocuklar olduğu için.”

“Kapa çeneni Kingsley!”

“Ve inkâr etmediğinize göre, sizi en ihtiyacınız olan zamanda yalnız bıraktığı için orospu çocuğunun teki olduğunu varsayacak kadar ileri gideceğim.”

“Lütfen kapa çeneni.”

“Başka bir şey daha biliyorum Bayan Moon. Çocuklarınızı da sizden alacak ve bu konuda yapabileceğiniz tek bir şey bile yok.”

Bana bir şey olmuştu, öfkeden deliye dönmüştüm. Oturduğum sandalyeden fırlayıp daha kollarını kavuşturamadan Kingsley’in üzerindeydim. Sol elim direkt boğazına gitti, onu

sertçe duvara çarptım. Fazla sertti. Başının arkası duvarı kırmıştı. Dişlerimi göstererek yüzüne baktım ve aşağılık herif, kafasının yarısı hâlâ duvarın içinde olduğu halde bana sırıtıyordu. Saçları ve omuzları sıvayla kaplıydı.

“*Kapa lanet çeneni!*” diye tiz bir çığlık attım.

“Tamam. Öyle olsun. Sen nasıl istersen.”

Uzun bir süre o şekilde dikildik, elim onun boğazında kenetlenmiş, başı duvara dayalıydı.

“Beni yere bırakabilir misin?” diye sordu rahatsız edici bir sesle.

“Yere mi?” diye sordum, şaşırmışım, sesim hâlâ tizdi.

“Evet,” dedi işaret ederek. “Yere.”

Parmağını takip ettim ve ayaklarının yerden on beş santim yukarıda sallandığını gördüm. Soluğum kesildi ve onu yere bırakırken başı duvarda gömüldüğü yerden çıktı.

“Üzgünüm,” dedim süklüm püklüm. “Çok sinirlendim.”

Kingsley boynunu ovdu. “Bana bir dahaki sefere seni sinirlendirmemem gerektiğini hatırlat,” dedi omuzlarındaki tozu silkeleyip ofis kapısını açarken. “Ve üzülerek bildiriyorum ki Bayan Moon siz basbayağı bir vampirsiniz.”

Gözleri amber rengi parıldayarak bana göz kırıp gitti.

13.

Sara ve ben sonraki üç saati dosyaları inceleyerek geçirdik ve Sara biraz huysuz vaziyette olduğu için, benzer şartlarda her mantıklı insanın yapacağını yaptım. Çin yemeği ısmarladım. Yemek geldiği zaman biraz neşesi yerine gelmişti. Bazı insanlar neşelenmek için alkole ihtiyaç duyarlar, belli ki Sara da kızarmış Çin mantısına ihtiyaç duyuyordu.

Onun masasında yedik. Ya da daha doğrusu ben *yiye-*
miş gibi yaptım. Yerken çoğunlukla sessizdik.

Şaşırtıcı bir biçimde, Sara'nın masasının üzerindeki resimlere bakılırsa, eğlenmeyi gayet iyi biliyor gibiydi. Tropikal bir adada bikinili, ağaçlarla kaplı bir dağ yolunda yürüyüş yaparken, bir voleybol topuna acımasızca vururken, ofisin cadılar bayramı partisinde, dev altın küpeler, göz bandı ve bıyıkla tamamladığı korsan kostümünün içinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Fonda ise kurt adam kostümüyle Kingsley duruyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım.

“Voleybol mu oynadın?” diye sordum.

“Evet, Pepperdine’de. Olimpiyat elemelerine katıldım.”

“Ne oldu?”

“Neredeyse takıma giriyordum. Belki bir dahaki sefere.”

“Belki bir dahaki sefere,” dedim. “Kingsley iyi bir patron mu?”

Omuz silkti. “Yeterince kibar. Yüklü ikramiyeler veriyor.”

“Daha ne isteyebilirsin ki?” diye sordum neşeli bir şekilde.

Omuz silkti ve dikkatini yemeğine verdi. Bir teşebbüste daha bulundum. “İşini seviyor musun?”

Tekrar omuz silkti ve ben de anlamsız konuşma teşebbüslerimden vazgeçmeye karar verdim. Belki de daha fazla kızarmış mantıya ihtiyacı vardı.

Yemek yerken Kingsley’in son altı yıldaki kapanmış dosyalarının uzun listesi üzerinde çalıştık. Hepsi yedi yüz yetmiş altı taneydi. Kingsley çalışkan bir çocuktur. Bu dosyaların içinden Kingsley’in şahsen açtığı davaları eledim. Sayı üç yüz elli üçe inmişti. Hâlâ çok fazlaydı. Onların arasından da şiddet içeren suçları, özellikle de cinayet savunma davalarını çıkardım. Artık on iki dosya kalmıştı.

Sara’ya her on iki dosyanın da kopyasına ihtiyacım olduğunu söyledim. Hemen gözlerini devirdi.

Kopyaları çıkarırken Sara bana biraz açılmaya karar verdi. Tamam, belki *karar verdi* denemezdi, daha çok arkası kesilmeyen sorularım karşısında *pes etmişti*. Her neyse, anlattıklarından buraya, Kingsley’in şirketine üniversiteden

mezun olur olmaz geldiğini çıkardım. Başlangıçta patronu için çalışmayı seviyordu, ama son zamanlarda durum pek öyle değildi.

“Neden?” diye sordum omuz silkmesinden daha fazlasını umarak. Acil bir kızarmış mantı siparişi ihtimaline karşı Çin lokantasının telefon numarası cebimdeydi.

Numaraya ihtiyacım olmadığı ortaya çıkmıştı. Sara oldukça ateşli bir şekilde bana, Kingsley suç mahallindeki kanıtların bozulduğunu bulduğu için serbest kalan bir tecavüzcünün hikâyesini detaylı olarak anlattı. Hikâyeyi şöyle bitirdi: “Evet, Bay Fulcrum iyi bir adam. Ama daha da iyi bir savunma avukatı. Ve sorun da bu.”

Oldukça fazla düşmanlık seziyordum. Fotokopi makinesinin yanında dikiliyor, birlikte verimli bir şekilde çalışıyor, klasörleri elden ele geçirerek kopyalarını çıkarıyorduk. Sara çok güzel ve çok gençti. Şüphesiz her erkeğin rüyasıydı. Boyu benden uzundu ve göğüsleri sahte gibi duruyordu, ama Güney Kaliforniya’da bu istisna değil, kuraldı. Kendi sahte durmuyordu ama. Samimi ve sorunlu görünüyordu ve aniden sebebini anladım.

“Kingsley’le ilişkin vardı,” dedim.

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. “Neden? Sana bir şey mi söyledi?”

“Hayır. Sadece bir önsezi.”

Bana bir klasör daha uzattı. Demir tutacağı çıkardım ve fotokopi makinesine sıkışacak olan alışılmadık boyutlardaki kâğıtlara ya da kısaca ABK’lere baktım. Konuşmaya başla-

dığında, kollarını büyük göğüslerinin altında kavuşturdu ve kalçasını fotokopi makinesine yasladı. “Evet, bir süre çıkmıştık. Ne olmuş?”

“Ne oldu peki?” diye sordum.

“Ona sor. Ayrılmak isteyen oydu.”

“Neden?”

“Çok fazla soru soruyorsun,” dedi.

“Kendimi engelleyemiyorum,” dedim. “Muhtemelen bununla ilgili bir psikoloğa görünmem gerek.”

Gözleri biraz aydınlandı ve neredeyse gülümsüyordu, ama sonra kendini topladı ve benden hoşlanmadığını hatırladı. “Olayların onun için fazla hızlı ilerlediğini söyledi. Karısını kaybedeli fazla uzun zaman olmamıştı ve ciddi bir ilişkiye hazır değildi.”

“Karısı ne zaman öldü?” diye sordum.

“Birkaç sene önce. Bilmiyorum.” Omuz silkti. Bilmiyordu ve belli ki ilgilenmiyordu.

“Ona hâlâ kızgın mısın?” diye sordum.

Omuz silkip bakışlarını başka yöne çevirdi ve gecenin geri kalanında içine kapandı. Evet, sanırım hâlâ kızgındı.

Çoğu neredeyse otuz santim kalınlığında olan on iki dosyanın tamamını kopyalamayı bitirmiştik. Belki birinin içinde bir şüpheli, bir ipucu ya da *herhangi* bir şey bulabilirdim. Her halükârda dosyalar bana gecenin ilerleyen saatlerinde yapacak bir şey verecekti, özellikle de Danielle Steel’in birbirine âşık iki vampirle ilgili son romanı *Love Bites*’ı bitirmiş olduğum için. Sevimli ve esrarengiz bir biçimde gerçekçiydi.

Sara ve ben dosyaları bir kutuya yerleştirdik ve ben koca kutuyu asansöre kadar taşıırken, genç asistan beni ağzı açık bir halde hayranlıkla izledi. Bu başıma sık geliyordu.

“Tanrım, çok güçlüsün,” dedi asansöre binerken.

“Pilates sayesinde,” dedim. “Sen de denemelisin.”

“Deneyeceğim,” dedi. “Ve sana bu dosyaların gizli olduğunu hatırlatmalıyım.”

“Onları hayatım pahasına koruyacağım.”

Dışarıda, gecenin kuru havasında, “Umarım Knighty’yi kimin vurduğunu bulursun,” dedi Sara. Ağzından ne kaçırdığını fark etti ve pancar gibi kızardı, yüzü park yerinin loş lambalarının altında parlıyordu. “Bay Fulcrum demek istemiştim.”

Kırdığı pot karşısında gülümsedim. “Anladım.”

Bana Çin yemeğı için teşekkür etti, bir şey daha söylemek istiyor gibiydi, ama vazgeçti ve hızla arabasına yöneldi. Arabasına binip uzaklaşırken onu izledim. Kutuyu minivana tıkarırken, ensem arkasındaki ince tüyler dikildi. Durdum ve yavaşça başımı çevirdim. Görüşüm gece daha iyiydi. Çok iyi değıl, ama daha iyiydi. Park yerinde yalnızdım. Hayır, aslında değıldim; sokağın karşısındaki park yerinde eski bir Mercedes vardı. İçinde bir adam oturmuş, dürbünle beni izliyordu.

Minivanın kapısını çarparak kapattım ve kararlı bir şekilde park yerinde ilerleyerek kaldırımını geçtim, yola çıkıp karşıya yöneldim.

Sabit bir şekilde beni izleyerek bir iki saniye bekledi, sonra aşağı uzandı ve arabasını çalıştırdı. Farları yandı ve

ben daha yolu yarılamamışken Mercedes'i geri geri sürerek dikkatsizce park yerinden hızla ilerledi. Diğer uçtaki çıkıştan Parker Bulvarı'na doğru çıkıp yan yolda gözden kaybolurken iki şeyden emindim:

Bir: Plakası yoktu.

İki: Elindeki normal dürbün değildi. Gece görüşü olan bir dürbündü.

14.

Arka koltukta dosyalar ve aklımda gece görüş dürbünü olduğu halde, saat on buçuk civarında çocuklarıma baktığı için teşekkür etmek üzere Mary Lou'yu aradım.

“Onlara hâlâ bakıyorum,” dedi uykulu bir halde.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Danny gelmedi,” dedi.

“En azından aradı mı bari?” diye sordum.

57. Çevre Yolu'ndaydım, ama ikinci çıkıştaki Yorba Linda Bulvarı yerine, Mary Lou'nun evine doğru devam ettim. Evet, ailenin yakında oturması güzeldi, özellikle de çocukların varsa.

“Üzgünüm,” dedim kapıyı açtığımda. “Çocukların bütün gece tek başlarına kalmasını istememiştim.”

“Senin suçun değil. Zaten onları seviyorum. Bana en azından davanda biraz yol kat ettiğini söyle.”

“Biraz yol kat ettim,” diye itiraf ettim. Kingsley'in kurt adam olduğu kısmı atladım, ama park yerindeki adamdan bahsettim.

“Belki de sadece bir sapıktı,” dedi Mary Lou kaşlarını çatarak. “Yani sonuçta seksi bir parçasın.”

“Bunu kız kardeşinden duymak her zaman güzel,” dedim.

“Seni endişelendirmesine izin verme demek istiyorum.”

“Vermem,” dedim. “Başımın çaresine bakabilirim.”

“Biliyorum,” dedi. “Beni endişelendiren de zaten bu.”

Çocuklar arka koltukta uyurken Danny’nin ofisini aradım. Orada değildi, sesli mesaj bıraktım. Sonra cep telefonunu aradım ve sesli mesaja düşmeden hemen önce cevap verdi. Nefes nefeseydi. Bir şeyler yanılttı ve uyarı çanları kafamda gayet yüksek sesle ve net çalıyordu. Duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım, ama aniden midemin kalktığı gerçeğini göz ardı edemezdim.

“Neredesin?” diye sordum.

“İşim uzadı,” diye cevap verdi boğuk bir sesle.

“Sınav mı çekiyorsun?” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Az önce merdivenlerden koşarak çıktım. Bu kattaki tuvalet arızalı.”

“İş telefonuna cevap vermedin.”

“Biliyorsun mesai saatleri dışında hiç cevap vermem.”

“Eskiden verirdin,” dedim.

“Tatlım, o bu kadar yoğun çalışmaya başlamadan önceydi. Seni daha sonra arasam olur mu?”

“Aslında *eve gelsen* daha da iyi olur.”

“Yakında evde olurum.”

Kapattı ve ben de cep telefonuma bakakaldım. Bu müm-

künmüş gibi, konuşmanın sonuna doğru daha da hızlı nefes alıyordu sanki.

Gece yarısını geçmişti ve Danny nihayet eve geldiğinde on iki dosyanın yarısından çoğunu incelemiştim. Çalışma odasının kapısında durdu ve bana el salladı. Yorgun görünüyordu. Koyu saçları hafifçe dağılmıştı. Kravatı çıkmıştı. Hafif ışığın altında ağzıyla gözlerinin kenarındaki derinleşmekte olan çizgiler ortaya çıkmıştı. Gözleri, bir zamanlar parlak mavi ve olağanüstü olan gözleri düşmüş ve ciddiydi. Dolgun dudakları öpüşmek için yaratılmıştı, ama benimle değil, artık değil. Yakışıklı ve mutsuz bir adamdı.

“Çocukları almadığım için üzgünüm,” dedi. Sesi pek de üzgün gelmiyordu. Umurunda bile değilmiş gibi geliyordu. “Kız kardeşini aramam gerekirdi.”

“Önemli değil. Bunu telafi ederim,” dedim. Kulak memesinde ruj izi vardı. Muhtemelen kulak memesini kontrol etmek aklına gelmemişti.

“Duş alıp sonra da yatacağım,” dedi. “Yarın yine önemli bir gün.”

“İddiaya girerim öyledir.”

Orada, kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde bir süre daha durdu. Bir şey söylemek ister gibiydi. Belki bana ruju anlatacaktı.

Sonra sessizce uzaklaştı, ama gitmeden önce gözlerinde bir şey yakalamıştım. Suçluluk. Acı. Kafa karışıklığı. Hepsini

oradaydı. On dört buçuk senelik kocamın artık bana âşık olmadığını bilmek için gelişmiş bir altıncı hisse ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Herkes değişir sanırım. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla.

Duşu bittikten sonra yatağa girerken, yatağın yaylarının gıcırdamasını duydum ve kalemimi bırakarak ellerim yüzümde, sessizce ağladım.

15.

Gece saat üçte Harbor Bulvarı'nda koşuyordum. Dosyaları okumayı bitirmiştim ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Neyse ki bunu yapmak için bütün bir gecem vardı. Vampir olmak benim için her gece yalnızlıkla boğuştuğum bir savaş gibiydi.

Eşofman altı ve üstü üzerimde, tamamen koşu kıyafetleri içindeydim. Karanlıkta reflective ayakkabılarım yoktu. Polisler tarafından çok sık kenara çekilip gecenin bu saatinde bir kadının koşuya çıkmaması konusunda tavsiye dinliyordum. Bir vampire de aynı tavsiyeyi verip vermeyeceklerini merak ettim. Her neyse, gölgeden gitmeye çalışıyor, polislerden ve diğer insanlardan uzak duruyordum.

Sağlıklı bir ritim tutturmuştum. Aslında benim sağlıklı ritimim son hızda tam bir depardı. Saatlerce devam ettirebileceğim insanüstü bir hızdı ve bazen yapıyordum da. Tabii sonrasında kaslarım ağrıyor, beni sıcak suyla dolu küvete girmek zorunda bırakıyordu. Ama hızı seviyordum.

Harbor Bulvarı yanımdan hızla geçiyordu. Kolayca nefes alıyordum. Hava buğu ve çiyle doluydu. Kollarım ritmik olarak iki yanımda sallanıyor, sallanan bacaklarımı dengede tutuyordu. Harbor'da trafik ve hayat yoktu. Sağa, Chapman'a dönüp liseyle üniversitenin yanından geçtim. Sokaklar altımdan hızla geçiyor, lamba direklerinin, duraklardaki bankların ve trafik ışıklarının metal kutu zimbirtılarını kolayca aşıyordum.

Suya ihtiyacım yoktu ve nefes almak için durmam gerekmiyordu. Alışılmadık bir özgürlük hissiydi. Şehir ıssız ve sessizdi. Rüzgâr hızla kulaklarımın yanından geçiyordu.

Fiziksel bir anormalliktim. Aklın alamayacağı derecede gelişmiştim. Kocam, bir keresinde gücümün bir örneğini görüp hayran kaldıktan sonra, bana süper kahraman olduğumu söylemişti.

Gökyüzünde yarım ay asılıydı. Kingsley ve aya olan saplantısı aklıma geldi. Bir kurt adamın ay saplantısının olması gayet mantıklıydı. Bütün gece açık olan bir çörekçinin önünden su gibi geçtim. Çörek yapan Asyalı genç karşıya baktı, şaşırmıştı, ama beni göremedi. Çöreklerin kokusu mide bulandırıcı olsa da davetkârdı.

Kurt adam mı?

Başımı iki yana salladım ve bu saçmalık karşısında kıkırdadım. Ama gerçek oradaydı, dosdoğru bana bakıyordu. Ya da *o* dosdoğru bana bakmıştı. Burada neler oluyordu? Orange County ne ara yaşayan ölülerin sığınağı haline gelmişti? Dışarıda başka neler olduğunu merak ettim. Eğer kurt

adamlar ve vampirler varsa, elbette geceye karışan başka yaratıklar da olmalıydı, değil mi? Belki bir iki hortlak falan. Belki de hayalet. Belki de antrenörüm Jacky gerçekte yaşlı, geçimsiz bir cindi.

Gülümsedim.

Kingsley’i düşünmek kalbimi ısıtıyordu. Bu beni endişelendiriyordu. Ben evli bir kadındım. Evli bir kadın başka bir adama karşı böyle bir sıcaklık hissetmemeliydi, o başkası kurt adam olsa bile.

Tabii evli kalmak istiyorsa, bunu yapmamalıydı. Ve ben de gerçekten, ama gerçekten evli kalmak istiyordum.

Belki de Kingsley’le aramda bir bağ hissediyordum, doğaüstü durumlarımızın yarattığı bir bağ. Farklı şekillerde de olsa, ikimiz de gecenin hükmettiği iki yaratıktık.

Bir araba yaklaşıyordu. Eğilerek yan sokağa daldım ve sıra sıra evlerin yanından ilerledim. Başımın üzerinde kalın dallar uzanıyordu. İleri gece görüş yeteneğim sayesinde kaldırım yüzeyindeki düzensizlikleri, yani çatlak ve tümsekleri ve ağaç köklerinin asfaltı delip yukarı çıktığı yerleri fark edip onlardan kaçınabiliyordum. Benim için gece milyarlarca ve milyarlarca dans eden gümüş parçacıktan oluşuyordu. Bu gümüş parçacıklar her şeye dokunarak erimiş gibi duran bir çeşit doğaüstü parıltıyla geceyi aydınlatıyorlardı.

Başka bir sokağa döndüm ve sonra bir başkasına. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Evlerle dolu Bear isimli bir sokakta koşarak şehrin daha zorlu bir bölgesine girdim. Bear Sokağı, Lemon isimli daha büyük bir sokağa bağlanıyordu.

Bear Sokağı'nın ne kadar tehlikeli olduğu umurumda bile değildi.

Yan etkilerden biri daha: *Sınırsız cesaret*.

Önce hafif bir uğultu şeklinde başlayarak uyarı zilleri çaldı. Uğultuyu daima kalp ritminde bir hızlanma, fiziksel olarak göğsümün gümbürdemesi takip ederdi. Bu hissi artık ona güvenmem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve hemen belayı aramaya başladım. Bir diğer köşeyi döner dönmez karşımdaydı.

Üç adam gölgelerin içinden önüme çıkmıştı. Yavaşladım ve sonra durdum. Durur durmaz, sokakta park etmiş olan alçak şasili bir kamyonetin arkasından dört adam daha çıktı.

Evin tam yanında boş, karanlık bir okul bahçesi vardı. Sanki topluca hepsinin zihnini okumuşum gibi, yakın geleceğimin anlık bir göstergesi olarak yedi adamın beni okul bahçesine sürüklemesinin görüntüsü belirdi. Sonra bana tecavüz etmelerinin. Sonra da orada ölüme terk etmelerinin.

Geleceğin taşa kazınmış gibi değişmez olmaması iyi bir şeydi.

Onlara gülümsedim. "Merhaba çocuklar."

16.

Yedi adamın dördü Latin asıllı, geri kalan dördü beyaz, Asyalı ve Afrikalı-Amerikalıydı. Çete şiddetinde değişik ırkların kaynaşmasıydılar. Hepsinin yüzünü teker teker inceledim. Çoğu terden sıırılsıklamdı. Gözleri beklenti ve cinsel enerjiyle kocaman açılmıştı. Detayları hayaletimsi gri ışıkla dokunulmuş, karanlıkta parlayan siyah beyaz fotoğraflar gibi görüyordum. Bir tanesi dehşete düşmüştü, başı uyuşturucu almış bir tavuk gibi bir o yana bir bu yana seğiriyordu. Hepsi aynı yaşta, muhtemelen otuzundaydı, sadece biri neredeyse elli yaşındaydı. Birkaçının saçı karman çorman, sanki içkili bir âlemden yeni çıkmış gibiydiler.

Nefeslerindeki alkolle tenlerindeki terin kokusunu alabiliyordum. Terin kokusu keskin ve korkudan heyecana, düşmanlıktan cinsel bastırılmışlığa her şeyin karışımı gibiydi. Ve hiçbirisi de güzel kokmuyordu. Eğer *kötülüğün* bir kokusu olsaydı, bu kesinlikle o olurdu.

Ufak tefek olan Latin asıllı bir adam ileri atıldı. Yan tarafında bir sustalı açılmış ve kilitlenmişti. Benim hatırıma,

ayın solgun ışığının sustalının cilalı yüzeyinde parlamasına izin verdi. Tahminen otuz beş yaşlarındaydı ve uzun kot şort ve ekoseli gömlek giymişti. Bir tecavüzcüye göre şaşırtıcı şekilde yakışıklıydı.

“Çılgılık atarsan canını acıtacağım.” Aksanı yoğundu.

“Tanrım, ne kadar romantik konuşuyorsun!” dedim.

“Kapa çeneni sürtük!”

Gözlerimi ondan ayırmadım. Diğerlerine bakmama gerek yoktu. Onları hissedebiliyor, *duyumsayabiliyor*, koklayabiliyordum. “Anneleriniz şu an sizin hakkınızda ne düşünürdü acaba? Gecenin köründe birlik olup tek bir kadına saldırıyorsunuz. Cık cık. Gerçekten, bence hepiniz kendinizden utanmalısınız.”

Ufak tefek olan Latin asıllı adam bana boş gözlerle baktı, sonra sadece, “Yakalayın onu!” dedi.

Arkamda hareketlenme vardı. Döndüm ve kolumu dümdüz uzatarak yumruk attım. Jacky benimle gurur duyardı. Yumruğum adamın boğazına geldi. Yere düştü, boğazını tutarak çırpınıyor ve öğürüyordu. Muhtemelen canı çok yanıyordu. Bu umurumda olmamıştı.

Oldukları yerde kalmış olan diğerlerini inceledim. “Plan nedir çocuklar? Hepiniz bana tecavüz mü edecektiniz? İkinci kim olacaktı peki, üçüncü, dördüncü ve beşinci? Sonra ne olacaktı? Boğazımı mı kesecektiniz? Beni ölüme mi terk edecektiniz? Beni bir çöplüğe tıkılmış halde okul hademesi bulsun diye mi bırakacaktınız? Bir gecelik ucuz heyecan için çocuklarımı annesiz mi bırakacaktınız?”

Hiç kimse bir şey söylemedi. Liderlerine, sustalısı olan kurnaz Latin asıllıya baktılar. Muhtemelen hepsi İngilizce bilmiyordu.

“Size kaçmak için bir şans vereceğim,” dedim. “Hepinizi öldürmeden önce.”

Kaçmadılar. Bazıları liderlerine bakmaya devam etti. Çoğu, yerde boynunu tutarak yuvarlanmakta olan adama bakıyordu. Sustalı olan beni merak, şehvet ve nefret karışımı bir duyguyla izliyordu.

Sonra bıçağını sallayarak ileri atıldı. İsabet ettirseydi, kasığımdan boynuma kadar bir yarık açılmış olacaktı.

İsabet ettiremedi.

Vücudumu çevirince bıçak isabet etmedi. İleri uzattığı kolunu dirseğinden yakalayıp döndürdüm. Dirsek kemiği ekleminden dışarı çıkmıştı. Bıçağı düşürdü. Onu boynundan tutarak kaldırdım. Bağırıp öğürerek sağlam kolunu çılgınca bana doğru sallıyor, başıma yan tarafından vurmaya çalışıyordu. Boynunu biraz daha sıkınca çırpınması kesildi.

Yüzü morarıyordu; bundan hoşlanmıştım.

Onu yukarı kaldırdım ve diğerlerinin görebilmesi için yana doğru salladım. Şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

“Şimdi kaçabilirsiniz,” dedim.

Tam da öyle yaptılar. Şahin görmüş tavuklar gibi etrafa dağıldılar. Gecenin içinde, çalıların arasında karanlık kapı girişlerinde gözden kayboldular. İki tanesi sokağın ortasından koşmaya devam etti. Hepsı gitmişti, biri dışında, elli yaşında olan.

“Yeğenimi yere bırak,” dedi.

“Toplu tecavüz ve cinayetin aile mesleği olduğunu görmek güzel,” dedim.

Yeğenini yere bıraktım. Bir şekilde. Çocuğu tüm gücümle amcasına doğru fırlattım. Silah ateş aldı, bütün duyularımı çatırdatan ve aşırı hassas kulaklarımı deli gibi acıtan bir patlama oldu.

Duman dağıldığında, lafin gelişi, yaşlı adam şaşkınlık ve dehşetle yere bakıyordu.

Sustalısı olan beton kaldırımında sere serpe yatıyor, göğsündeki bir yaradan kan fişkırıyordu. Hızla betona yayılıyordu. Gecede siyah kaygan bir yağ.

Kan.

İçimde bir şey uyanmıştı. Pek hoş olmayan bir şey.

Yaşlı adam bakışlarını benden sustalısı olan adama ve sonra da elindeki silaha kaydırıldı. Yüzünde bir an bir korku belirdi ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sonra diğerleri gibi gölgelere doğru kaçtı, birinin arka bahçesinde gözden kaybolmadan önce bir kez dönüp arkasına baktı.

Sustalı adamla yalnız kalmıştım. Sağ eliyle yarasını kapatmaya çalışıyor, ama yapamayıp bunun yerine zavallı bir şekilde çırpınıyordu.

“Evet,” dedim eğilerek, “çok iyi arkadaşların varmış.”

Ve onun yanında diz çökerken çırpınması durdu ve ölü gözlerle bana baktı. Nabzını kontrol ettim. Kalbi atmıyordu.

Silah sesiyle canlanan evlerin ışıkları birer birer yanmaya başlamıştı. Tekrar yerdeki bedene baktım.

Çok fazla kan vardı.

17.

Birkaç apartmanın arkasında bir çıkmaz sokakta yalnızdık.

Sabahın erken saatinde gökyüzü hâlâ karanlıktı, sadece yarım aydan gelen soluk ışık vardı. Bir çöp tenekesi ve kötü şeylerle dolu üç siyah çöp torbasının arasına saklanmıştım. Sokakta hafif bir rüzgâr esiyordu. Plastik torbalar hışırdadı. Saçım havalanarak indi, ölü adamın saçları da öyle.

Koşularımdan sonra genelde inek kanıyla beslenirdim. İnek kanı, sağlığını bozan kötü birçok şeyle doluydu. Sık sık öğürüyordum. Bir şekilde sonunda elli bin liralık ödülün olmadığını kendi Fear Factor’umda yarışmam gibiydi.

Sustalı olan adam, büyük ihtimalle toplu tecavüzü organize etmiş olan serseri önümde yatıyordu. Birileri silah sesini araştırmadan, onu uzaklaştırmıştım ve şimdi ayaklarımın dibinde yatıyordu, ölü ve parçalanmıştı.

Aşağı, göğsüne, kanın fanila kumaşından gömleğini neredeyse siyaha boyadığı yere baktım.

Kan...

Fanila kumaşından gömleğini yırtarak açınca düğmeler her yere dağılmıştı. Göğsü kanla kaplı kırmızı bir denizde yıkanmıştı. Göğsündeki delik, ateş kırmızısı gökyüzündeki siyah ay gibiydi.

Kanında alkol bulunacaktı, içki içmişti. Umursamadım. Kan yeterince saf olacaktı. Dosdoğru kaynağından geliyordu. İdeal beslenme şekli. Tabii bu arada neyin *ideal* olduğu gör-
receliydi. *İdeal olarak* hindili lazanyayla ziyafet çekmem ge-
rekirdi.

Başımı aşağı daldırdım, dudaklarımı göğsündeki devasa yaraya yerleştirdim ve içtim.

Cesedi aynı eve götürüp vurulduğu yerde bıraktım. Okul bahçesinde, beni tecavüz etmek için sürükleyeceklerini bil-
diğim yerde karanlığa geri karıştım.

Sabahın erken saatleriydi. Sokaklarda kimse yoktu. Me-
raklı komşular uykuya dalmıştı; silah sesini araştıran hiçbir
polis yoktu. Belli ki silah sesi burada *o kadar da* şüphe ya-
ratmayacak kadar sık duyulan bir şeydi.

Saldırganlar çoktan kaçmıştı. İçlerinden biri, içlerinden
biri tarafından vurulmuştu. Her biri bu sabah akşamdan
kalma olarak ve tüm bunların çok kötü bir rüya olması için
Tanrı'ya yalvararak uyanacaktı.

Dualarına cevap bulmak yerine, cesedi bulmak üzere
uyanacaklardı. Bundan sonra olacakları gerçekten bilmiyor

ve merak etmiyordum. Bir grup adamın önceki gece gerçek amaçlarının ne olduğunun anlaşılmasından korktuğu için, beni teşhis etmeye kalkacağından şüpheliydim.

Yine de yakındaki çöp kutusundan yarısı boş olan bir kutu bira bularak yaradaki dudak izlerimi temizlemiştim. Birinin silah yarasının üzerine neden bira döktüğünü bulmak adli tıp uzmanına kalıyordu.

Orada, karanlıkta dururken ve hayal âleminden çıkmış gibi görünen garip bir sis ayak bileklerimi sızlatırken, onun kanının tadını tekrar hatırladım.

Tanrım, tadı çok güzeldi. O kadar güzeldi ve saftı ki! İyi çikolata ve kötü çikolata arasındaki fark gibi. İyi şarap ve kötü şarap arasındaki fark gibi. İyi kan ve kötü kan.

Dünyalar kadar fark vardı.

Okul bahçesini ve mahalleyi terk ederken, güneyde ufuk yavaş bir dalga halinde mor renkle canlanıyordu. Güneş çıkıyordu ve benim bir an önce eve dönmem gerekiyordu.

Şimdiden gücümün azaldığını hissedebiliyordum.

Karnım sustalı adamın kanıyla dolu olduğu için kramp-larla baş başa kalmak istemiyordum ve bu yüzden sabit bir hızla yavaşça koştum. Eve dönüş yolunda, yapmış olduğum şeyin vicdan azabı üzerime çökerken, bir düşünceye fırtına-daki can simidi gibi sarıldım:

Onu ben öldürmedim, zaten ölmüştü...

Onu ben öldürmedim, zaten ölmüştü...

18.

Çocuklar odalarında oynuyordu ve Danny'nin de işi uzamıştı. Bu akşam ilkokulda veli toplantısı vardı ve eve zamanında gelmeye söz vermişti.

Aklımdan, “Göreceğiz bakalım,” kelimeleri geçmişti.

Son iki saati Anthony'ye matematik ödevinde yardım ederek geçirmiştım. Matematikte zorlanıyordu ve bütün bu süre zarfında benimle tartışmıştı. Vampir olsam da halim kalmamıştı.

Sonuçta üçüncü sınıf öğretmenin her hafta verdiği ev ödevlerinin bu kadar çok olmasına inanamıyordum ve ayak uydurmak için elimden geleni yapıyordum. Okuldakiler annelerin akşamları çocuklarıyla nitelikli zaman geçirmek istediğini fark edemiyorlar mıydı?

Ofisime gitmiştim ve hâlâ homurdanıyordum. Akşamın erken saatleriydi ve şiddetli yağmur yağıyordu. Arada, ani rüzgârla yağmur ofisimin penceresine vuruyordu. Aylardır yağın ilk yağmurdu. Meteoroloji uzmanları kendilerini kaybetmişti.

Yağmuru seviyordum. Her şeye ve herkese dokunuyordum. Hiçbir şey ondan kurtulamıyordum. Benim gibi bir ucubeyi bile dünyaya bağlı hissettiriyordu.

Yağmur pencerede şekiller çizerken ve çocuklar da her nasıl olduysa odalarında mutlu bir şekilde oynarken, sonunda Kingsley'in dosyalarını incelemeyi bitirmiştım. Dosyalardan sadece biri ümit vadediyor ve kafamdaki alarmları tetikliyordu. Bu alarlara kulak vermeyi öğrenmişim.

Dava, Kingsley'in diğer birçok davasından farklı değildi. Adı Hewlett Jackson olan müvekkili, sevgilisinin kocasını öldürmekle suçlanıyordu. Ama Kingsley'in davayı ustaca yürütmesi sayesinde, Jackson teknik bir detaydan dolayı serbest kalmıştı. Arama izninin süresinin geçtiği ortaya çıkmış ve böylece toplanan bütün delillerin mahkemede geçersiz sayılmasına karar verilmişti. Karar okunduğundaysa, kurbanın erkek kardeşinin kontrol altına alınması gerekmişti. Dosyaya göre kurbanın erkek kardeşi cinayet şüphelisine değil, *Kingsley'e* saldırmaya kalkışmıştı.

Bu bir şeyler anlatıyordu.

Tüm elimdeki de buydu. Cinayete kurban giden kardeşi için, adaletin yerini bulmadığını düşünen, çılgına dönmüş bir adam. Fazla bir şey değildi, ama en azından başlangıçtı.

Sandalyede arkama yaslanıp dosyaya uzun uzun baktım. Yağmur daha da hızlanmıştı ve camı tıkırdatıyordu. Kalbimdeki boşluğu doldurmasına izin vererek bu sesi dinledim ve biraz huzur buldum. Saatile baktım. Veli toplantısına bir saat kalmıştı ve Danny'den hâlâ hiç haber yoktu.

Onu düşüncelerimin dışına itip internette dolaştım, özellikle de birçok araştırma veri tabanımdan birinde. Dosyada kardeşin isminden bahsedilmemişti, ama birkaç marifetli tuş darbesiyle ihtiyacım olan bütün bilgiye ulaşmıştım.

Cinayet yerel gazetelerde yer almıştı. Makalede, hayatta kalan aile üyelerinden bahsediyordu. Anne ve baba ölmüştü, ama hayatta olan iki tane kardeş vardı. Rick Horton ve Janet Maurice. İsimleri bir yere yazarken ev telefonu çaldı. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Telefonu açtım.

“Selam hayatım.”

“Bana eve dönüş yolunda olduğunu söyle,” dedim.

Sessizlik oldu. İç çekti. “Çocuklara üzgün olduğumu söyle.”

“Hayır,” dedim. “Onlara kendin söyle.”

“Yapma.”

Yaptım. Çocukları yanıma çağırdım ve telefonu sırayla onlara verdim. Gittikleri zaman hatta yine ben vardım.

“Çocukları buna karıştırmamalısın Samantha,” dedi.

“Neye karıştırmamalıyım?”

İç çekti. İç çekmesi bittiğinde, ona fısıldayan birinin sesini duydum. Bir *kadın* sesi.

“Sana fısıldayan kim?”

“Beni bekleme.”

“Kim o?”

Ama hattan ayrılmıştı.

19.

Veli toplantısına geç kalmıştık.

Çocukları hazırlarken çok eğlenmişim ve uzun zaman önce yemek pişirme mefhumunu terk etmişim. Yolun üzerinde arabalara servis yapan bir Burger King restoranına daldık.

“Ne istediğinizi söyleyin bakalım,” dedim omzumun üzerinden arkaya doğru konuşarak. Arabaya serviste üçüncü sıradaydık. Çocuklar en iyi kıyafetlerinden birkaçını giymişlerdi ve ben şimdiden lekeler konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Dikiz aynasına baktım. Çocuklar arka koltukta görünmez bir çizgiyle ayrılmış gibi oturuyorlardı. Çizgiyi geçmek ceza alma sebebiydi. O anda Tammy çizginin tam kenarında suratını şekilden şekle sokuyor, Anthony’ye sataşılıyor, dil çıkarıyor, onu yavaş yavaş artmakta olan bir öfke nöbetine sürüklüyordu. Bu sahne karşısında neredeyse kahkaha atacaktım, ama bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“Tammy, dilin şu an sınırı geçti. Bu gece televizyon da, Game Boy da yok.”

Anthony, “Evet!” dedi. Ve sonra parmağını kardeşine uzattı. “Ha ha!”

Tammy mızırdandı. “Ama anne bu haksızlık! Sadece dilim geçti!”

“Dil de sayılır. Ayrıca küçük kardeşini kızdırmaman gerektiğini biliyorsun.” Sırada ilerledik. “Ne yemek istiyorsun?”

Tammy hiçbir şey istemediğini söyledi. Anthony bana her zamanki siparişini verdi: Hamburger, sade. Tammy’ye biraz tavuk kanadı ısmarladım.

“Tavuk kanadı istemiyorum.”

“Tavuk kanadını seversin sen.”

“Ama aç değilim.”

“O zaman yemek zorunda değilsin, ama onları ziyan edersen parası harçlığından kesilecek. Anthony, kardeşini kızdırma.”

Anthony arka koltukta küçük bir zafer dansı yapıyor, bu da tüm minivanın sallanmasına sebep oluyordu. Ablası ustaca cezalandırılmış ve o yara almadan kurtulmuştu. Bu dünyanın her yerindeki küçük kardeşler için bir zaferdi.

Ve tam bakmadığımı düşündüğü bir anda, tam etrafın sakin olduğunu düşündüğü bir anda kız kardeşine ortaparmağını gösterdi. Tammy ciyakladı. Ben de kahkahalara boğuldum. Ve restorandan çıktığımız zaman, ikisi de iki günlüğüne televizyon hakkını kaybetmişti.

Burger King'in park yerinden çıkarken, Anthony feryat etti. "Hamburgerimde hardal var!"

"Tanrım!" diye homurdandım ve U dönüşü yaparak arabayla servis alanına tekrar gittim.

20.

Veli toplantısından sonra üçümüz kanepede oturmuş, Sünger Bob'un tekrar gösterimlerini izliyorduk. Maalesef bu bölümü daha önce seyretmiştim. Danny hâlâ eve dönmemişti, zaten ben de aslında yakın zamanda evde olmasını beklemiyordum.

Veli toplantısı yeterince iyi geçmişti. Anthony bütün derslerinden geçiyordu, ama ucu ucuna. Öğretmeni sınıfın soytarısı olmak için çok fazla zaman harcadığını düşünüyordu. Birkaç yaş daha büyük olan Tammy belli ki erkeklere kafayı takmıştı. Notları mükemmele yakın olsa da öğretmeni diğer öğrencilerin dikkatini dağıttığını düşünüyordu, çoğunlukla da erkek öğrencilerin.

Belli ki çocuklarım ilgiden hoşlanıyordu ve onlara evde bunu yeterince verip vermediğimi merak ettim.

"Bu koku da ne?" diye sordum.

"Kokuyu kim aldıysa, o yapmıştır," dedi Anthony kıkırdarak.

“Muhtemelen sen yapmışsındır,” dedi Tammy, kardeşine. “Hep yapıyorsun.”

“Sen de yapıyorsun!”

“Yapmıyorum! Ben kızım. Kızlar gaz çıkarmaz.”

“Ya, tabii!” diye bağırdı Anthony.

“Ben koku almıyorum anne,” dedi Tammy, kardeşini duymazdan gelerek.

Koklamaya koltukaltları ve ayaklarla devam ettim. Ben koklarken ikisi de kıkırdadı ve Anthony benim ayaklarımı koklamaya çalıştı.

“Senden geliyor anne,” diye bağırdı kıkırdayarak. “Ayakların leş gibi kokuyor!”

“Hayır, kokmuyor,” dedim. “Kızların ayakları kokmaz.”

“Sen kız değilsin.”

“Gerçekten mi?”

“Ne o zaman sersem kafa?” diye sordu Tammy.

“O bir *bayan*,” dedi Anthony.

“Teşekkür ederim Anthony,” dedim sıcak vücuduna sarılarak.

“Bayan daha iyi.”

“Ve bayanların da ayakları kokar,” diye ekledi.

“Pekâlâ, şimdi batırdın işte,” dedim ve onu delice gıdıkladım. Kanepenin köşesine sinip yastıkları bana atmaya başladı ve sonra Tammy de küçük kardeşini korumak için sırtıma atladı ve bir süre sonra hepimiz yerde, birbirimizin açıkta bulduğumuz her yerini parmaklarımızla dürtüyoruz ve gıdıklama savaşı yapıyorduk.

Sonra yerde yatıp nefesimizi kontrol etmeye çalışırken, Sünger Bob ve meşhur kare pantolonunun okyanusun dibindeki eğlenceli bir macerası daha bitti ve Anthony sordu, “Anne, sen neden her zaman... *soğuksun?*”

“Annen hasta,” dedim ki aslında bir şekilde *çok hastaydım*.

“Yakında ölecek misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Annen çok uzun bir süre daha ölmeyecek.”

“İyi!” dedi.

“Ama senin hastalığın bize de bulaşabilir mi?” diye sordu Tammy, her zaman dikkatliydi.

“Hayır,” dedim. “Bulaşmaz.”

Aniden burnumu kırıştırdım. Koku geri gelmişti. Yerde bulunduğum açıdan kanepenin altını görebiliyordum ki orada tüm ihtişamıyla Anhtony’nin iç içe geçirilmiş bir çift çorabı duruyordu. Çok kokan bir çift çoraptı. Bir kalem kullanarak onu oradan çektim. Kalemin ucunda radyoaktif bir atık gibi sallanıyordu.

“Tanıdık geliyor mu Anthony?” diye sordum.

Bir özür mırıldandı ve ona çorapları gidip kirli sepetine atmasını söyledim. Ayağa kalkıp dediğimi yaparken, Tammy ve ben attığı her adımda gaz çıkarma sesleri yapıyorduk.

Yanlış bir hamleydi.

Geri döndü, çorabı bize attı ve sonraki birkaç dakikayı gülmekten karnımıza ağırlar girene dek çorabı birbirimize atarak geçirdik.

21.

Altı yıl önce, saldırıya uğradıktan sonra internete girdiğim ilk zamanlarda, sanal bir arkadaş edinmiştim.

Sohbet odalarının yeni ve ilginç dünyasını keşfediyordum. *Gecenin Yaratıkları* isimli bir odaya girdim. Oda had-dinden fazla gülünçtü, çünkü ortada bir kalede ortaya çıkan ve kalenin sakinlerini kanlarını emerek öldüren bir vampirle ilgili bir senaryo dönüyordu. Mesajlar çok hızlı geliyordu ve takip etmek güçtü. Yine de ortada olan bir şey vardı: Buradaki herkes vampirleri tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu. Ayrıca çoğu vampir *olmak* istiyordu.

Ekranımda bir özel mesaj kutucuğu belirmişti. Fang950 isimli biri benimle bağlantı kurmaya çalışıyordu. *Selam* dedi ve ben de cevap verdim. Hızla geçen sonraki birkaç saatte kendimi Fang950'ye açılırken buldum. Bu heyecan vericiydi. Ona her şeyi anlattım. Her şeyi. En gizli sırlarımı. Bana inanıp inanmaması umurumda değildi. Onu hiç tanı-mıyordum. Ama beni dinledi, sorular sordu ve yargılamadı.

Sıkıntılarımı gidermem için harika bir araç olmuştu. Ayrıca benim dışımda kimsenin ondan haberi yoktu. O sadece benimdi.

Saat geç olmuştu ve hâlâ yağmur yağıyordu. Veli toplantısına yalnız gitmiştim. Danny hâlâ eve gelmemişti. Bu gece için karnımı doyurmuşum ve ofisimde biraz uyuşuk bir vaziyette otuyordum. Beslendikten sonra hep miskin hissedirdim, tabii aynı zamanda davul gibi şişerdim ve midem de bulanırdı.

Bilgisayar ekranımda sıçrayan su sesiyle birlikte özel bir mesaj kutucuğu belirdi. Bu Fang'di.

Orada mısın Moon Dance, diye yazdı. Benim internetteki adımı, bildiği tek adımı kullanarak.

Evet, Fang. N'aber?

Yeni bir şey yok. Sen nasılsın?

Fang'de hiçbir zaman yeni bir şey olmazdı. Bana kendiyle ilgili çok az şey anlatmıştı. Sadece Missouri'de yaşadığını ve yirmi sekiz yaşında olduğunu biliyordum.

Sonraki birkaç dakikayı ona yeni davamdan bahsederek geçirdim. İsimleri söylememiştim tabii ki ama Fang bilgisayardan anlardı. Yeterince ilgisini çektiyse, hikâyeyi kendisi öğrenecekti.

İçgüdülerin sana dosyayla ilgili ne söylüyor, diye sordu.

İçgüdülerim bir şey yakaladığımı söylüyor, diye cevap verdim.

İçgüdülerinin daha ayrıntılı şeyler söylememesi çok kötü.

Evet, çok kötü, yazdım. Ama bana daha önce davaları çözmemde yardımcı oldular. Buralarda ün kazandım. Ama kendimi hile yapıyormuş gibi hissediyorum.

Hile yapmak mı?

Bunu biraz düşündüm ve sonra şöyle yazdım: Yani diğer özel dedektifler gelişmiş bir altıncı histen faydalanamıyor ya da adına ne dersen işte.

Ama diğer özel dedektifler gündüz çalışıyor, yazdı. Senin de gece çalışmak gibi bir dezavantajın var.

Pek dezavantaj sayılmaz aslında. Bunun üstesinden gelebiliyorum.

Yine de dezavantaj. Unutma, sen insanlara yardım ediyorsun. Önemli olan bu. Hile yapman veya yapmamanın önemi yok. Sonuca bakmalısın, değil mi? Bir keresinde kabul ettiğinden daha fazla davayı geri çevirdiğini söylememiş miydin?

Evet, yazdım.

Hangi davaları geri çeviriyorsun?

Çoğunlukla aldatan eş davalarını.

Hangilerini kabul ediyorsun?

Daha büyük davaları. Cinayet davalarını. Kayıp davalarını.

Müşterilerin seni nasıl buluyor?

Çoğunlukla polis referansıyla, yazdım. Polis davayı çözemiyorsa bazen müşterileri bana yolluyor. Cevapları bulma konusunda bir ünüm var.

İyi iş çıkarıyorsun. Süper kahraman gibisin. Aradıkları

cevapları bulmak için gideceği başka kimsesi olmayanlara yardım ediyorsun. Onlara cevapları veriyorsun.

İşte, yine karşıma çıkmıştı. Süper kahraman.

Yağmur devam etti. Danny'nin geldiğini duydum, ama evin arka tarafındaki ofisime uğrama zahmetini göstermemişti. Onun yerine direkt duşa girdiğini duydum. *O kadının izlerini vücudundan silmek içindi şüphesiz.*

Ama bazen cevaplar saklı kalıyor, diye yazdım birkaç dakika sonra. Danny'nin gelişi dikkatimi dağıtmıştı.

Bazen de kalmıyor, yazdı Fang. *İki şekilde de müşterilerine iç huzuru veriyorsun.*

Kendi kendime başımı salladım ve yazdım, *iç huzur bir hediye.*

Evet, yazdı. Sen onlara bu hediyeyi veriyorsun. Peki, sence müşteriye bu öfkeli kardeş mi ateş etti?

Öyle olabilir diye düşünüyorum. Duraksadım ve sonra devam ettim, *benim vampir olduğuma inanıyor musun Fang?*

Bana bunu daha önce yüz kere sordun, diye cevap verdi. *Ve işime geldiği gibi verdiğin cevabı da yüz kere unuttum.*

Evet, diye yazdı. Vampir olduğuna inanıyorum.

Vampir olduğuma neden inanıyorsun?

Çünkü bana öyle olduğunu söyledin.

Ve sen de buna inandın mı?

Evet.

İç çekip yazdım: Dün gece ölü bir adamın kanını içtim.

Yazmadan önce uzun bir süre duraksadı: *Onu sen mi öldürdün Moon Dance?*

Hayır, ben öldürmedim. Zaten ölmüştü, bana saldıran çetenin bir üyesiydi. Çetede ki başka biri tarafından yanlışlıkla vuruldu. Aslında beni vurmak istemişti.

Aman Tanrım, sen iyi misin?

Fang'i seviyordum, o her kimse. *Evet, teşekkür ederim, yazdım. Çetede kiler kime bulaştıklarını bilmiyorlardı.*

Tabii, nereden bilebilirlerdi? Peki, ölü adama ne oldu?

Bir damla daha yutamayacak hale gelene kadar kanım emdim.

Uzun bir duraksama oldu. Yağmur cama vuruyordu.

Bu sana nasıl hissettirdi, diye sordu.

O anda mı? Tazelenmiş hissettim. Bütün. Tamamlanmış.

Gençleşmiş.

Tadı o kadar iyiydi demek?

Çok iyiydi, yazdım.

Şimdi nasıl hissediyorsun, diye sordu.

Dehşete kapılmış.

Tadının o kadar iyi gelmiş olması seni endişelendiriyor mu?

Pek değil, diye yazdım. Ama artık neler kaçırdığımı fark ediyorum.

Eminim öyledir. Kendini hâlâ kontrol edebiliyor musun Moon Dance?

Evet. Kontrolümü hiç kaybetmedim. Her gece buzdola-bımdaki kanla açlığımı giderdiğim sürece sorun yok.

Kan biterse ne olur peki?

Bunu düşünmek istemiyorum, yazdım. Bu daha önce hiç olmadı ve olmasını da planlamıyorum.

Güzel plan, yazdı.

Biraz güldüm, sandalyede arkama yaslanıp biraz su içtim. Bir kurt adamla tanıştım, yazdım.

Ciddi misin?

Ciddiyim, yazdım.

Kurt adam nasıl bir şey?

Daha tam bilmiyorum aslında. Gizemli. Aya karşı bir takıntısı var.

Bu mantıklı.

Bir savunma avukatı, yazdım. Ve iyi bir avukat.

Hepimizin gündüzleri bir işe ihtiyacı var.

Ya da geceleri, diye ekledim.

Ha ha. Evet, Moon Dance, saat geç oldu. Kurt adamla neler olduğunu haber ver. Sonraki dolunay ne zaman?

Birkaç gün içinde. Kontrol ettim bile.

Hiç hayvan saldırısına benzeyen çözülmemiş cinayet vakası var mı, diye sordu.

Bildiğim kadarıyla yok.

Bununla ilgili tetikte olsan iyi olur, dedi.

Doğru, diye yazdım.

İyi geceler Moon Dance.

İyi geceler Fang.

22.

57. Çevre Yolu'nda güneye doğru giderken cep telefonum çaldı. Arayan Kingsley'di.

“Haberleri duydun mu?” diye sordu heyecanlı bir şekilde.

“Senin kurt adam olduğun haberini mi?”

“Cık cık, tatlım. Telefonda böyle şeyler söyleme. Kimin dinliyor olabileceğini bilemezsin.”

“Büyük Birader? Uzaylılar? Ulusal güvenlik?”

“Hewlett Jackson öldü.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Müşterin.”

“Artık eski müşterim.”

“Cinayet mi?” diye sordum.

“Evet. Vurulmuş.”

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Başından beş kere mi?”

“Yaklaştın. Dokuz kere.”

“Demek katilimiz bu sefer işini şansa bırakmamış.”

“Bul onları,” dedi Kingsley.

“Benim işim bu.”

“Hiç ipucu var mı?”

“Bir tane.”

“Sadece bir tane mi?”

“Tüm ihtiyacım olan bu,” dedim.

“Anlıyorum,” dedi. “Evet, polis senin en iyisi olduğunu söylüyor. O yüzden sana güveniyorum.”

Hatta bir cızırdama ve onu takip eden uzun bir sessizlik oldu. Fazla uzundu.

“Orada mısın?” diye sordum.

“Buradayım,” deyip ekledi, “Biliyorsun yarın gece dolunay var.”

“Biliyorum,” dedim. “Peki, seyredebilir miyim?”

“Seyretmek mi?” diye sordu.

“Biliyorsun, dönüşümü.”

“Hayır,” dedi. “Ve sen hasta ruhlu bir kızsın.”

“Hasta ruhlu değilim,” dedim. “Sadece kurt adam merakı.”

Güldü ve neredeyse onun büyük, kabarık saçlı başını salladığını görebiliyordum. “Fullerton’da bir ceset bulmuşlar diye duydum,” dedi. Duraksadı, “Kanı vücudundan çekilmiş.”

“Cık cık,” dedim. “Telefonda olmaz. Ama içini rahatlatacaksa, hayır, onu ben öldürmedim.”

“İyi.”

Yine cızırtı. Yine sessizlik. Bazı insanlarla konuşmadaki aralar rahatsızlık verirdi. Ama Kingsley’le sessizlikler doğal geliyordu. Tabii biz ölümsüzdük. Teknik olarak sonsuza

kadar bekleyebilirdik.

Kingsley sessizliği bozdu. “Peki, bu geç saatte nereye gidiyorsun?”

“Benim için saat erken ve ipuçlarımdan birinin peşindeyim.”

“Bana ipucundan bahset.”

Anlattım.

Bitirdiğimde Kingsley, “Evet, onu hatırlıyorum. Rick Horton. Kardeşi ölmüştü ve tek şüpheli de polis işi eline yüzüne bulaştırdığı için özgür kaldı.”

“Kingsley, seni daha iyi tanıyor olmasam, neredeyse sempatik olduğunu söyleyeceğim.”

“Ben olsam o kadar ileri gitmezdim.”

“Bana mahkemedeki olaydan bahset,” dedim.

“Üzerime saldırdı, ama biraz gelişigüzel bir çabaydı. Çoğunlukla bana bir yığın ağza alınmayacak laf etti.”

“Onlara alışık olmalısın.”

“Kelimeler beni yaralamıyor,” dedi. “Şiddete başvurabilecek birine benzemiyordu oysa.”

“Bazıları bunu göstermez.”

“Doğru,” dedi. “Nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Adresi bende var. Hâlâ yüksek mevkilerde arkadaşlarım bulunuyor.”

“Güzel. Nasıl gittiğini bana haber ver.”

“Yarın gece iyi eğlenceler,” dedim ve uludum.

“Komik değil,” dedi, ama yine de güldü.

Kıkırdayarak telefonu kapattım.

22. Doğu Çevre Yolu'ndan güneye, 55.'ye girdim ve 17. Cadde'den çıktım. Rick Horton, Fullerton'un on beş kilometre kadar güneyinde, Tustin şehrindeki lüks bir mahallede oturuyordu. GPS'in yönlendirmelerini takip ettim ve restore edilmiş iki katlı gotik tarzda bir evin önünde durdum. Bir vampire yakışır bir evdi.

Üçgen kemerlerinden çatısındaki dökme demirden parmaklıklara, elmas desenli arduvaz çatı padavrasından bir yığın bacaya kadar Horton evi, Orange County'deki tüm evler kadar ürkütücü, tehditkâr ve tekinsiz görünüyordu. Yolun oldukça gerisinde, köşedeki bir arazideydi ve sarmaşıklarla kaplı devasa tuğla duvarlarla çevriliydi. Duvarın üstünde, Kont Drakula'nın gurur duyacağı türden sivri uçlu demirler vardı. Tüm ev bir çeşit kare taştan yapılmıştı.

Ön girişteki arama kutusunu kullandım. Bir adam cevap verdi. Ona adımlı, özel dedektif olduğumu ve Rick Horton'la konuşmak istediğimi söyledim. Bir anlık sessizlik oldu ve

sonra kapı açıldı. Kapıyı iterek ardına kadar açtım ve intizamlı St. Augustine çimeniyle kaplı bahçenin ortasındaki kırmızı tuğladan yapılmış yolu takip ettim. Aslında düşüncelere daldıran bu romantik Viktorya dönemi evi Tuscin, Kaliforniya'ya pek de uymuyordu.

Girişteki verandaya adımımı atar atmaz kapı açıldı. İnce tel çerçeveli gözlükleri olan ufak tefek bir adam açık kapıdan öne doğru eğildi. "Lütfen içeri buyurun," dedi.

Dediğini yaptım ve kendimi ana girişte buldum. Sağ tarafımda dönerek yukarı çıkan bir merdiven vardı. Tavan kubbeliydi ve etrafta yanan birçok mum vardı. Ev muhtemelen gün içinde kapkaranlık oluyordu, uyuklayan bir vampir için mükemmeldi.

Ufak tefek adamı kemerli bir kapıdan misafir odasına doğru takip ettim. İsmi düşünürdüğünün aksine kendisine ait tek bir resim yoktu, bunun yerine bir sürü muntazam resmin olduğu bir odadaydım ve oda, yağlıboya manzara resimleriyle doluydu. Chippendale tarzında, kauçuk sırtı olan tozlu bir koltuğa oturmam söylendi ve ben de öyle yaptım. Koltuk üç tarafı baklava biçimli pencereyle kaplı bir cumbaya dönüktü. Pencere ön bahçeye ve mermer bir çeşmeye bakıyordu. Çeşme, su fışkırtan bir denizkızı şeklindeydi. Göğüsleri kocamandı ki bu da muhtemelen gerçek denizkızları için büyük bir dezavantaj olurdu. Pencerenin hemen dışında üç tane klasik dorik üsluptaki yivli sütun geniş bir verandayı destekliyordu.

O ise sarılıp uzanmak için ideal olan, bir buçuk kişilik-

miş gibi duran karşımdaki deri koltuğa oturdu. Ben pek sarılma havasında değildim. Rick Horton'un her iki kulağında da altın halka küpeler vardı. Altın halka küpe takmak için yirmi yıl kadar yaşlı görünüyordu. Geri kafalı olabiliydim. Altı ve üstü bir örnek olan yeşil ekoseli pijama takımı giymişti. Üzerinde, hayattan elini ayağını çekmiş insanlara özgü bir hava vardı. Belki de meşhur bir yazar falandı.

“Üzerinizde görebileceğim bir kimlik var mı?” diye sordu. Konuşurken kafası karışık ve keyifsiz gibiydi, sanki çok güçlü parlak bir ışığa bakıyormuşçasına hızla gözlerini kırptırıyordu.

Ehliyetimi uzattım ve onu kısa bir süre inceledi. Üzerindeki resimden nefret ediyordum. Ölüm döşeğinde gibi görünüyordum: Beyaz bir surat, arkaya taranmış saçlar, çökük yanaklar. Vampir gibi görünüyordum. O gün yaptığım makyaj kameranın flaşıyla buharlaşmıştı sanki. Resim ayrıca biraz bulanıktı, yüzümün hatları belirsizdi.

Arkasına yaslandı. “Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim Bayan Moon?”

“Bir silahlı saldırıyı araştırıyorum.”

“Öyle mi? Kim vuruldu?”

“Müşterim, yüzünden beş kere vuruldu.” Horton kımıldamadı. Yüzü bile seğirmemişti. “Ve bence onu siz vurdunuz Bay Horton.”

Bu sohbeti bitiren bir cümleydi. Evin bir yerinden. büyük sarkaçlı bir saatten gelen ses, boş koridorlarda yankılanarak ağır sessizliği doldurdu.

“Cinayete teşebbüs,” dedim. “Müşterim ölmedi ki bu da beni işe almasını sağladı.”

Sinirlenme teşebbüsü gülünçtü. İçinden pek gelmiyordu.

“Kingsley Fulcrum,” dedim.

“Evet, elbette. Savunma avukatı. Haberlere çıkmıştı. Onu bir ağacın arkasına saklanırken seyrettim. Çok eğleneliydi. Ölmüş olmasını dilerdim. Ama onu ben vurmadım.”

Her kelimesini ve tavrını hem bilinç hem de bilinçaltı düzeyinde analiz ettim. Psişik bir şeyin devreye girmesini, bana basit ölümlülere göre üstünlük sağlayan ekstra güçlü algılarımın çalışmasını, sezgisel bir seviyede bana adamımızın o olduğunu söylemesini bekledim. Sinir bozucu bir şekilde bunlar olmadı, sadece belirsizliğin bulanıklığı vardı. Sözlerinde gerçeğin tınısı vardı ki bana hâlâ kirli geliyordu. Burada yanlış bir şey vardı.

“Kingsley’i vurması için başka birini mi kiraladın?” diye sordum.

“Belki de avukatımı çağırman gerekiyor.”

“Ben polis değilim.”

“Belki de dinleme cihazı takıyorsundur.”

“Dinleme cihazı takmıyorum.” İyi bir dinleyiciyimdir ama.

Omuz silkip arkasına yaslandı. “O şerefsiz hak ettiğini bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam size. İnanın bana, eğer onu vurmuş olsaydım, bunu gururla söyledim. Ama ne yazık ki yapmadığım bir şey için övgüleri kabul edemem.”

“Onu öldürmesi için birini mi tuttunuz Bay Horton?”

“Eğer yapmış olsaydım, bunu size söyler miydim?”

“Büyük ihtimalle söylemezsiniz, ama sormaktan zarar gelmez. Bazen bir soruya verilen tepki kitaplar dolusu şey anlatır.” Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

“Pekâlâ. Sorunuza şöyle cevap vereyim: Kingsley Fulcrum’u öldürmesi için birini tutmadım.”

“Vurulduğu gün neredeydiniz?”

“Hangi gündü?”

Söyledim.

“Her zamanki gibi buradaydım. Babam bana yüklü bir miras bıraktı. Çalışmıyorum. Çoğunlukla okuyorum ve televizyon seyrediyorum. Pek tuttuğunu koparan bir insan değilim.”

“Şahidiniz yok değil mi?”

“Yok.”

“22’lik bir tabancanız var mı?”

Başını ani bir refleksle yukarı kaldırdı. *Bingo*. “Bence bu görüşme burada bitti Bayan Moon. Bay Fulcrum’u ben vurmadım. Eğer polis beni daha fazla sorgulamak isterse, avukatımın eşliğinde bunu yapabilirler. İyi geceler.”

Gitmek için kalktım, sonra duraksadım. “Hewlett Jackson bugün ölü bulundu, başından dokuz kez vurulmuş.”

Horton nefes aldı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yüzündeki ifade rahatladığının işaretiydi. “Söylediğim gibi, polis avukatım eşliğinde beni sorguya çekebilir.”

Ürkütücü eski evden çıktım. Ürkütücü eski evleri seviyordum. Bu içimdeki vampir yüzünden olmalıydı.

24.

Orada mısın Fang?

Buradayım Moon Dance.

Bu gece bir şüpheliyi ziyaret ettim, diye yazdım. Mesajlaşırken direkt konuya girme eğilimindeydim.

Saldırgan olarak şüphelendiğin kişiyi mi?

Evet, onu, ama şu an saldırganın o olduğundan emin değilim.

Fang duraksadı ve sonra şöyle yazdı: Ters bir şeyler mi var?

Emin değilim.

Karışık işaretler alıyorsun.

Evet, yazdım. Fang'ın kendisinin de sezgileri çok kuvvetliydi ve genelde içinde bulunduğum durum hakkındaki değerlendirmeleri çoğunlukla isabetliydi. Onun böyle olmasını seviyordum. Kötü biriymiş gibi hissediyorum ama.

Belki de bir şekilde olayla bağlantısı vardır.

Belki. Silahtan bahsettiğimde beklediğim tepkiyi aldım.

İşte. Belki de onun silahı kullanılmıştır; ama katil o değildir.

Belki.

Çok daha uzun bir sessizlik oldu. Normalde Fang ve ben internette, iki kişinin konuştuğu hızda yazışırđık. Belki de daha hızlı.

Burada bayan bir misafirim var, diye yazdı. Onunla ilgilenmemi istiyor.

Sırtarak yazdım: İyi eğlenceler

Ben de öyle planlıyorum. Yakında konuşuruz.

Beslenme zamanım gelmişti.

Çocuklarımı kontrol ettim; ikisi de derin uykundaydı. Danny'ye bile baktım. Eskiden sadece boxer şortuyla uyurdu. Artık eşofman altı ve tişörtle uyuyordu. Açıklaması basitti: Soğuk tenime değmekten hoşlanmıyordu.

Soğuk tenime lanet olsun. Bunun olmasını ben istemedim.

Karanlık evde sessizce yürüdüm. Işıkları açmaya zahmet etmedim çünkü a) onlara ihtiyacım yoktu ve b) diğerlerini rahatsız etmek istemiyordum. Danny yakın bir zamanda geceleri benim evin içinde dolanıyor olduğum fikrinin onu ürperttiğini söylemişti. Evet, *ürkütmek* demişti. Kendi kocam.

Ona da lanet olsun.

Mutfakta, kilerin önünde duraksadım. Bir anlık tered-

dütten sonra dolabı açtım ve orada olacağından emin olduğum şeye uzandım: Bir kutu çikolatalı kek. Kutunun kapağını açtım. İçinde, iki sıra gümüşü yuvarlak bana bakıyordu. Kâğıt inceliğindeki alüminyum folyo paketlerin basitliğinde güzel bir şey vardı.

Üç tanesini paketten çıkardığımda ağzım tükürükle dolmuştu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Mutfak masasına oturdum ve ilk keki aldım, folyo paketi sıkıca buruşturarak küçük bir gümüş top haline getirdim. Buz hokeyi topuna benzeyen çikolatalı kek, ay ışığında solukça ışıldıyordu. Midem guruldadı, okyanustaki bir dalga gibi kabarmaya başladı.

İlk ısırık ufak bir parça olup keşif amaçlıydı. Tanrım, çikolatanın tadı o kadar güzeldi ki orgazm olabilirdim. Belki de oldum. İlk ısırışta aldığım çikolatanın zengin ve muhtemelen yapay aromasının tadı, yuttuktan uzun süre sonra bile damağımdaydı.

İlk keki çabucak yiyip yırtarak ikinci paketi açtım. Onu bitirdiğimde de üçüncüyü. Nihayet tahta sandalyede arkama yaslandım; kendimi obur bir asilzade gibi hissediyordum. Evet, tat alma duyumun çoğu kaybolmuştu, ama çikolata güçlü ve net bir şekilde kendini hissettiriyordu.

Dışarıda, lavabonun üstündeki perdeyle kaplı camdaki bir açıklıktan, gökyüzünün ay ışığıyla dolu olduğu görülüyordu. Yarın gece dolunay vardı. Bu gece de dolunaya yakındı, ama tam değildi. Tam yuvarlak olmayan, ama yuvarlak olmaya çok yakın olan ayın, Kingsley üzerinde bir etkisi olup

olmadığını merak ettim. Belki de bazı yerlerinde kıllar çıkıyordu. Dişleri ve tırnakları her zamankinden biraz daha uzun oluyordu.

Kıkırdadım ve onu arayıp dalga geçmeyi düşündüm, ama saat sabahın ikisiydi. Sabahın ikisinde insan yalnız kalıyordu.

Midem guruldadı.

İşte başlıyor, diye düşündüm.

Kingsley'in ne kadar süredir kurt adam olduğunu merak ettim yine. Ayrıca kurt adam olduğunu itiraf etmediğini de fark ettim. Belki de kurt adamın değişik bir şekliydi. Belki de başka bir şey-adamdı. Belki de kedicik-adamdı.

Giderek artmakta olan midemdeki ağrıyı dindirmek için, sandalyemde pozisyon değiştirdim. Ciddi kramplar başlıyordu.

Kaç yaşındaydı? Nereliydi?

Aniden nefesim kesilerek ileri doğru sarsıldım. Kendimi sandalyeden mutfak lavabosuna doğru attım. Çikolatalı kekler intikam alırcasına, yemek borumdan endişe verici bir vahşetle yukarı doğru fırlıyorlardı. Musluğu açtım.

Bittiği zaman, ağzımı silip mutfak zeminine oturdum. Saate baktım. Kekleri doksan üç saniye midemde tutabilmişim.

Ağlamak istiyordum.

25.

Bir tabutun içinde uyumuyordum.

Panjurları kapatarak yatağında, örtünün altında uyuyordum. Çocuklar okula gitmek üzere çıktığında yatıyor ve birkaç saat sonra onlar okuldan çıkmadan kalkıyordum. İdeal olan bütün gün boyunca uyumamdı, ama ben çocukları olan bir anneydim ve *ideal* sözcüğü benim için söz konusu değildi.

Uykum derindi ve genelde rüya görmezdim. Ayrıca tam anlayamadığım şekilde gençleştiriciydi. Gözlerimi kapatmadan önce, genelde çocuklar çıktıktan birkaç dakika sonra bitkinlikten hareket edemez halde oluyordum. O kadar bitkin oluyordum ki bazen ölüyor olup olmadığımı ya da neredeyse ölü olup olmadığımı merak ediyordum ve derin uyku beni canlandırıyor, gençleştiriyor, hiçbir zaman anlamadığım doğaüstü şekillerde beni baştan yaratıyordu.

Ayrıca başımı yastığa koyduğum anda uykuya dalıyordum, ta ki alarmım en yüksek seste çalana kadar. İsteksiz ve

bitkin bir şekilde, hâlâ uyuyor olmam ve kesinlikle *ama kesinlikle* gün ışığını görmemem gerektiğinin farkında olarak uyanıyordum. Yine de yataktan kalkıyordum. Gün ışığıyla yüzleşiyor ve olabildiğim haliyle en iyi anne olmaya çalışmaya devam ediyordum.

Uykumda genelde rüya görmüyordum. Ama her zaman değil. Bazen kocaman bir kuş olduğumu görüyordum. Kasten yavaşça uçuyor, güçlü kanatlarımı açıp yavaşça çırpıyordum. Hiçbir zaman acelem varmış gibi görünmüyordu.

Bazen rüyamda çocuklarımı, onlara hastalığımı bulaştırdığımı ve benim gibi olduklarını görüyordum: Kana susamış, toplum tarafından dışlanmış, korku, karmaşa ve acı dolu gizli bir yaşam sürüyorlardı.

Bugün ağlayarak uyanmamıştım. Bugün yüzümde bir gülümsemeyle uyanmıştım. Evet, hâlâ bitkindim ve birkaç saat daha uyusam, iyi olurdu, ama yine de kalbimde mutlulukla uyanmıştım.

Bugün rüyamda bir adam görmüştüm. Kocaman bir yaratığa benzeyen, gördüğüm en geniş omuzlara sahip, vahşi bir hayvanın yelesi gibi gür saçları olan bir adam. Gözleri ay ışığında kehribar rengi parlayan, gülümsemesi insandan çok kurda benzeyen bir adam. Rüyada, Kingsley beni karanlık bir ormanın derinliklerinde takip ediyordu. Bazen yarı insan, bazen de tamamen kurttu. Gördüğüm en büyük kurt.

Rüyamda ondan saklanıyordum, ama bu bir oyundu ve kurt adamdan hiç korkmuyordum. Ormanda beni ararken, dev bir çam ağacının gövdesinin arkasına saklanıyordum.

Bunu uzun süredir yapıyormuşuz, oyun oynuyormuşuz gibiydi ve arzu edersek bunu sonsuza kadar *yapabilirmişiz* gibi hissediyordum. Hiçbir şey bizi engelleyemezdi. Hiçbir zaman. Sonunda bir ağacın arkasından çıkıp ağaçlı patikada öylece durdum. Kingsley, adam kehribar gözlerindeki arzuyla yanıma geldi. Böyle bir açlığı unutmuştum. Bir kenara itmiştim. Böyle bir bakışı bir daha hiç göremeyeceğimi, bunun yerini Danny'nin tiksinti ve korkusunun aldığını düşünüyordum.

Ama Kingsley'le öyle değildi. Beni *arzuluyordu*.

Daha da önemlisi: Beni *kabullenmişti*.

Sonra üzerime atıldı, beni geniş kollarına alıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bunu yaparken gözümün kenarında bir şey parıldadı. Bu, seneler önce bana saldıran kişinin taktığı altın madalyonun aynısıydı. Kingsley'e madalyonu sormaya çalıştım, ama o yüzünü benimkine yaklaştırıp beni tamamen ve bütünüyle alıp bir daha hiç gidemeyeceğimi düşündüğüm yerlere götürdü.

Ve o anda gülümseyerek uyandım.

Vay canına!

Bir dakika sonra algılarım açıldığında, yataktan çıkıp panjurun arasından sızan güneş ışığından gözlerimi kaçırarak oturma odasına yöneldim. Orada, porselenlerin olduğu dolaptaki kutuyu bularak açtım. İçinde, üzerinde üç tane yakuttan kalbin olduğu madalyon duruyordu.

Madalyona uzanıp arkasını çevirdim. Üzerinde kan vardı. Daha önce gözden kaçırmış olduğum ufacık bir nokta.

Kingsley neden rüyamda madalyondan bahsetmekten kaçınmıştı? Ayrıca madalyon hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

Sonra kendime bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlattım.

Daha da önemlisi, neden başka bir adamla ilgili rüya görüyorsun ki? Böyle rüyalar başına bela açar. Büyük bela.

Kutuya madalyonu bırakıp kutunun kapağını kapattım ve tekrar gülümsedim.

Ne olursa olsun, muhteşem bir rüyaydı.

26.

Tam zamanlı bir gece yaratığına dönüşmeden önce, Yerleşim ve Kentsel Dönüşüm Departmanı'nda ya da kısaca YKD'da federal ajandım. Kısaltma, kulağa FBI kadar seksi gelmese de eski ortağım ve ben kendi payımıza düşen kötü adamları yakalıyorduk, özellikle kim olduklarını belirtmek gerekirse, emlak ve kredi dolandırıcılarını ve fakir insanların sırtından geçinenleri.

Her neyse, işimi bırakıp gece çalışabileceğim yeni bir iş bulmak zorunda kaldığımda, Chad Helling'le ben iki yılı biraz aşkın bir süredir ortaklık. Anlayışla karşılaşmıştı. Ya da daha doğrusu ona anlattığım sebebi anlayışla karşılaşmıştı.

O ve ben hâlâ yakındık ve onun aracılığıyla federal devletin olanaklarını kullanıyordum, tabii bir kıymetleri varsa. Karşılığında onun için para almadan araştırma yapıyordum.

Chad üçüncü çalışta cep telefonuna cevap verdi. "Selam gün ışığım."

"Gün ışığı mı?" diye sordum.

“Özür dilerim. Yanlış kelime seçimi. Ne var ne yok?”

“Biraz yardıma ihtiyacım var,” dedim.

“Yeni bir şey mi var?”

Bunu duymazdan geldim. “İsim Rick Horton, Tus-tin`den. Adına kayıtlı .22 kalibrelik bir tabancası olup olma-dığını öğrenmem gerek.”

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır, hepsi bu.”

“Tamamdır gün ışıgım.”

“Sersem,” dedim, ama çoktan telefonu kapatmıştı.

Akşamın ilerleyen saatleriydi. Kingsley`i ofisinden ara-dım, ama bu gece dolunay olduğu için onun hasta olduğunu, işe gelemeyeceğini öğrendiğimde şaşırmadım.

“Bu gece büyük gece,” dedim. “Uuuuuuuu!”

“Kimsiniz?” diye sordu resmi bir ses tonu olan biri.

“Ben, ee... Samantha Moon. Kingsley`le görüşebilir miyim?”

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Fonda, bir yerden bir ses duyduğumu düşündüm. Belki de hayal gücüm bana oyun oynuyordu, ama bir köpeğin ulumasını duyduğumu sandı-ğıma yemin edebilirdim.

Ya da bir kurdun.

“Sahip Kingsley şu an... rahatsız. Ona aradığınızı ileti-rim.”

Sahip Kingsley mi?

“Lütfen iletin,” dedim ciddi sese ayak uydurmaya çalışarak. İletin derken şakıyordum sanki. Hat kesilmişti, ama

kapatan ben değildim.

Anında telefonum çaldı. Ekrandaki isme baktım. Eski ortağımdı.

“Evet, Rick Horton adına kayıtlı .22 kalibrelik bir tabanca var,” dedi özel ajan Chad Helling. “Bunu zaten biliyorsan, bana neden ihtiyacın vardı?”

“Bilmiyordum,” dedim. “Tahmin ediyordum.”

“Çok başarılı bir tahmindir. Senin gibi biri YKD’de işimize yarayabilir. Çalışma saatlerinin bu kadar tuhaf olması çok kötü.”

“Teşekkürler Chad. Sana borçlandım.”

“Zaten borçlu değil miydin? Takip edemiyorum artık.”

27.

Saat 18:30'du ve çocuklar bir komşunun evinde oyun oynuyorlardı.

Çalışma odamda notlarımın üzerinden geçiyor ve Kingsley'in vuruluşunu gösteren internet videosunu tekrar inceliyordum. Karşı koymama rağmen Kingsley'in siper alıp kurşunlardan kaçmasını izlerken gülmeden edemedim. Ölümsüz olsa da her kurşun canını deli gibi acıtmış olmalıydı ve o sırada kurşunlar onu neredeyse işe yaramaz hale getirecek kadar zarar vermişti.

Videoyu saldırganın en net görüldüğü karede durdurdum, ama yine de görüntü çok karlıydı. Ne yazık ki görüntünün düşük kalitesi yüzünden saldırganın Rick Horton olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Saldırgan her kimse, üzerinde her yerde bulunabilecek bir spor montla kırmızı bir beyzbol şapkası vardı. Çok belirgin bir şekilde bana takma bıyık da takıyor gibi gelmişti, ama emin olamıyordum. Fazla göze batıyordu ve bir karede garip bir açıyla kalkmış gibiydi,

sanki yapıştırıcı çıkmış gibi. Polis raporunda bununla ilgili de bir not vardı.

Artık Horton'un bir .22'lik sahibi olduğunu biliyordum ve saldırıda da .22'lik kullanılmıştı. Bu bana ne kazandırıyordu? Fazla bir şey değil, ama en azından başlangıçtı.

Kendimi huzursuz, yorgun ve *ölümsüz* hissediyordum.

Omuzlarımı silkerek ki bu saatte birden normalin iki katı ağır gelmişlerdi, dalgın bir şekilde omzumda ağrıyan bir yeri ovmaya başladım, ama bir şekilde sanki parmaklarımın ulaşamayacağı bir yere doğru hareket ediyordu. Çıplak elle balık yakalamaya çalışmaya benziyordu. Saldırıya uğradıktan sonra, dönüştükten sonra, vücudum daha önce mümkün olduğunu tahmin edemeyeceğim şekillerde ağrıyordu.

Belki de ölü olmak böyle bir şeydi.

Daha sonra internette Hewlett Jackson ve Kingsley'in suratına dokuz kurşun yiyen tek seferlik müşterisiyle ilgili bir makale buldum. Kurt adam olmadığı için anında ölmüştü. Cesedi, bir park yerinde, arabasının içinde, benim de ne yazık ki aşına olduğum köhne bir barın dışında bulunmuştu. Soyulmamıştı, sadece gayet açık bir cinayetti.

İlginç bir şekilde kimse hâlâ Jackson cinayeti ve Kingsley saldırısı arasında bir bağlantı kurmamıştı.

Belki de yanlış ağacın altında havlıyordum.

Kurt adamlar havlar mıydı?

Sandalyemde arkama yaslanıp boyalı tavanı seyrettim. Odanın bir köşesindeki örümcek ağları hafifçe sallanıyordu, ama ben bir esinti hissetmiyordum. Güneş birkaç dakika

içinde batacaktı. Gökyüzündeki oyalanan varlığı, o andaki huzursuzluğumun, nefesimin kesilmesinin ve genel kötü ruh halimin sebebiydi.

Eskiden güneşe tapardım. Şimdiyse düşmanımdı.

Ya da Superman gibi kriptonitimdi.

Kısa parmaklarımla masaya vurdum. Tırnaklarım kalın ve bir şekilde sivriydi. Tırnaklarımı kesmek imkânsızdı. Kendi kendilerine şekil alıyorlar ve aynı uzunlukta kalıyor gibiydiler.

Tekrar Horton'un bir katil kiralayıp kiralamadığını merak ettim.

Ama bu pek mantıklı gelmiyordu. Aldığı ücreti hak eden hiçbir kiralık katil, güpegündüz böyle açık ve tehlikeli bir teşebbüste bulunmazdı. Video kameralarının önünde. Lanet olası bir mahkeme binasının önünde. Hayır. Saldırgan bir şey anlatmaya çalışıyordu; daha da önemlisi, yakalanmak umurunda değildi. Bundan emindim. Sadece saçma bir şekilde kılık değiştirecek kadar zahmete girmişti, ama kesinlikle saldırganın asında kaçabilmeyi beklemediğine inanıyordum.

Ama saldırgan kaçmıştı.

Ön kapı çaldı. Ayaklarımı diğer tarafa çevirip sandalyeden kalktım. Biraz bacaklarım titriyordu. Titreme güneşin oyalanan varlığı yüzündendi. Ön kapıya doğru, evin içinde yavaş yavaş hareket ederek ilerledim.

Kapımın önünde duran Fullerton Polis Departmanı'ndan Dedektif Sherbet'ti. Elinde bir kutu çörek vardı.

28.

Oturma odasına girdik.

Ben sallanan anane sandalyesine, o da tam karşımdaki kanepeye oturdu. Güneşin batmasına hâlâ zaman vardı ve kendimi korunmasız hissediyordum. Kafam daha yavaş çalışıyordu. Vücudum ağırlaşmıştı. Ölümlü gibi hissediyordum. Kendimi karşımda oturan dedektife odaklanmaya zorladım.

Sherbet bana doğru bir paket çörek uzattı. “Orangeth-rope’daki yer günün bu saatinde bunları taze çıkarıyor.”

Paketin içine bakmak bile midemi bulandırdı. “Polisler ve çöreklerle ilgili kalıbı güçlendiriyorsun.”

“O kalıbın ortaya çıkma sebebi benim.” Kendi kendine güldü. “Bunlardan ne kadar yemiş olduğumu Tanrı bilir. Sağlık açısından çok da kötü olamazlar. Altmış yedi yaşındayım ve hâlâ ayaktayım.”

O, elindeki çörekten kocaman bir ısırık alırken kafamı çevirdim.

“Çok iyi görünmüyorsunuz Bayan Moon. Sizin için çok mu erken? Güneş batarken gelmek istedim, biliyorsunuz, cildinizle ilgili durumunuz yüzünden. Cildinizle ilgili sorun nedir gerçekten?”

Anlattım.

“Doğru, evet, şu durum,” dedi. “Ben onu araştırdım.”

“Öyle mi?”

“Sizin hayatınızı kurcalamaya çalışmıyorum, emin olun. Sadece yeni şeyler öğrenmeyi severim. Hep sevmiştir.”

Kafamla onayladım, beni araştırıyordu.

“Neyse, anlaşılan çok ender rastlanan bir durum. Genelde çocuklarda görülüyor, yetişkinlerde değil...” Sesi giderek kısılıyordu.

“Ben geç olgunlaştım. Hep öyle oldu.” Konuşma isteğim pek yoktu. Kafamda uyarı sinyalleri çalıyordu, ama kafam bunları anlamlandıramayacak kadar ağırdı. “Sizin için ne yapabilirim dedektif?”

“Ah, sadece davanızın nasıl gittiğini öğrenmek istedim. Aslında davamız demeliydim.” Kendi kendine güldü yine.

“İlerleme gösteriyor,” dedim.

“Yeni ipuçları var mı?”

“Daha yok.” Polislerle bilgi paylaşma konusunda her zaman isteksiz olmuştumdur. En azından kendimi hazır hissedene kadar. Sherbet’e ihtiyacım olduğunda, ben onu bulurdum. Aksi olmazdı.

Çöreğini bitirdi, parmaklarını yalayıp elini tekrar pakete daldırarak ki parmakları tekrar yapış yapış olmuş olmalı, bir

tarçınlı kek çıkardı. Koca bir ısırik alırken yaptığı tercihten dolayı mutlu görünüyordu.

Dikkatle nefes alıyordum. Cığerlerim küçülmüş gibiydi. Doğru düzgün nefes almakta zorlanıyordum.

Gözleri bana kaydı. “Bayan Moon, iyi misiniz?”

“Evet, sadece benim için biraz aydınlık burası.”

“Perdeler kapalı. Resmen karanlıkta oturuyoruz.”

Perde aralığından süzülen güneş ışığını işaret ederek, “En küçük güneş ışığı bile zararlı olabilir,” dedim.

“Durumunuz çok hassas.”

“Oldukça.”

Tarçınlı kekinden bir ısırik daha alarak, “Bir hafta önce Fullerton’da bir cinayet oldu,” dedi. Gözleri üzerimde değildi. “Çocuğun bütün kanı, eh neredeyse hepsi alınmış. Garip olanı ise adli tabip kanın nereye gittiğini bilmiyor.”

“Nasıl yani?”

“Çocuk kaldırımında vurulmuş halde yatıyordu ve çevresinde, hatta damarlarında bile tek damla kan yoktu.” Bu sefer gülmedi.

“Belki, bilirsin, başka yerde kan kaybetmiştir.”

“Belki.” Sherbet tekrar büyük bir ısırik aldı. Parmaklarından akan tarçınlı şurup perdeden süzülen güneş ışığıyla parlıyordu. “Kimse onu kimin vurduğunu bilmiyor. Kimse duymamış. Bu yüzden araştırmaya devam ediyorum. Bilirsiniz, işimi yapıyorum. Adının Gilberto olduğunu, kalın bir sabıka dosyası olduğunu ve bir çete üyesi olduğunu öğrendim. Gilberto’nun arkadaşlarıyla konuştum ve öldüğü gece

bir partide olduğunu öğrendim. Ancak onlardan öğrenebildiğim bu kadar. Partiden sonra vurulmuş olmalı.” Durakladı. “Ve sonra bunu bulduk.”

Dedektif parmaklarını yaladı ve ceketinin cebinden bir tabanca fotoğrafı çıkardı. “Çocuklar bunu birkaç sokak ötedeki çalırların içinde buldu. Test ettiğimizde bunun kurbanı öldürenle aynı tabanca olduğunu keşfettik. Üstünde bazı parmak izleri de bulduk. Gilberto’nun amcasının parmak izleri. Adı Elias. Bu yüzden geçen akşam Elias’ı sorguladım ve silahı kendini savunmak için ateşlediğini söyledi.”

Dedektif Sherbet dikkatle çörek paketinin içine baktı. Oda sessiz ve sakindi. Dedektifin yüzü gölgelerin ardında gizliydi. Bir çöreğe daha uzanırken paket hışırdadı. “Bu yüzden Elias’ı biraz daha hırpaladım. İster inanın, ister inanmayın, konu işime geldiğinde, gerçekten çok zor biri olabilirim.”

Aslında inanıyordum.

“Bana bütün hikâyeyi anlattı. Hikâyesini o akşam orada olan diğerleriyle de teyit ettim. Anlattıkları doğru.” Duraksadı ve dikkatle yüzüne baktı. Gözlerinin beyazları karanlıkta parlıyordu. “Hikâye şöyle: Onlar eğlenirken bir kadın çıkageliyor. İnanır mısınız, akşamın o saatinde koşuya çıkmış. Gençlerden biri ona tecavüz etmeye çalıştıklarını itiraf etti. Ama işler tamamen ters gitmiş.”

Bir şey söylemedim.

“Anlaşılan bir kaplanı köşeye sıkıştırmışlar.” Kıkırdarak çikolatalı çöreğini ısırdı. Bütün kenarlarını yedikten

sonra, “Onları iyice pataklamış. Tam bir Savaşçı Prenses!”

Neredeyse sesli güldüm. Bu isimle tam olarak ne kastettiğini bilmiyordum, ama komik gelmişti.

Devam etti. “Söylediklerine göre Gilberto’yu boğazından tutarak havaya kaldırmış. Yüz on beş kiloluk koca adamı. Tek eliyle. İşte, bundan sonra hikâye biraz karışıyor. Bir ara silah patlamış ve Gilberto göğsüne bir kurşun yemiş. Diğerleri fareler gibi kaçmış. Çalılarının ardına saklanan bir tanesi, kadının Gilberto’nun cesedini sürükleyerek götürdüğünü görmüş.”

Sessizlik çöktü. Neredeyse yorgun sindirim sisteminin çörekler üzerinde çalıştığını duyabiliyordum.

“Bana sorarsanız iyi bir korku hikâyesi,” diyerek elindeki paketi katladı. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

“İnanması zor.”

Güldü. “Aynen. Bir araya gelmiş içen, sarhoş olup kavga eden bir grup adam ve bir silah pathiyor, aralarından biri ölüyor. Her zaman olur. Bazen grup kafa kafaya verip polise anlatmak üzere çılgınca bir hikâye planlar.”

Katladığı paketi iki eliyle tutup çenesini ellerine dayadı ve bana baktı. “Ancak hiç bu kadar çılgıncasına duymamıştım.”

Sessiz kalmaya devam ettim.

“Geceleri hiç tek başınıza koşuya çıkar mısınız Bayan Moon?”

“Evet.”

Sessizce oturmaya devam ettik. “Bana kalırsa bu kadı-

nın hiçbir suçu yok. Kendini korumaya çalışıyormuş ve bu adamlara iyi bir ders vermiş. Hayatımda hiç bu kadar korkmuş bir grup erkek görmemiştim. Yine de o cesede ne yaptığını öğrenmek isterim. Yani birkaç saat ortadan kaybolup tekrar ortaya çıkıyor. Kanı çekilmiş bir halde. Sizin bu konuda bir fikriniz var mı Bayan Moon?”

“Üzgünüm, ama hayır.”

Ayağa kalkarak bana kartını uzattı. “Yaşlı bir adamla sohbet etmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler. Sizi daha sık göreceğimi umuyorum.”

“Şanslı sayılırsınız.”

Ön kapıya doğru ilerledi. “Ah, Bayan Moon... o gece koşuya çıkmış mıydınız?”

“Hangi geceydi?”

Cevapladı.

“Evet,” dedim.

“Ve bir şey görmediniz?”

“Size yardımcı olabilecek hiçbir şey görmedim dedektif.”

“Harika. Teşekkürler.”

Elimi, iki eli arasında dikkatlice tutarak sıktı. Elleri çok sıcaktı. Kafasıyla ufak bir selam vererek çıktı.

Çok sıcak...

29.

Dökme demir kapılardan içeri bakmak için yavaşlayarak gotik tarzdaki devasa evin önünden geçtim. Ev karanlık ve kıpırtısızdı. İç karartıcı yapıyı tamamen geçip köşeyi dönünce, park edip motoru kapattım.

Park halindeki arabalar ve aralara serpiştirilmiş çöp bidonları haricinde sokak boştu. Olması gerektiği gibi gece saat 2'ydi, vampirlerin zamanı.

Bu da ne demekse.

Hafif bir rüzgâr bir hamburger restoranının logolu kâğıdını gidere doğru uçurdu. Hamburgerler kabul edilebilir yemekler listemde değildi, çiğ hamburger eti bazen ki ara sıra kusmamayı başarıyordum. Ancak nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yeni konu.

Horton'un evinin doğu tarafını koruyan tuğla duvarın neredeyse tamamı sarmaşıkla kaplıydı. Az sayıda sokak lambası seyrek bir şekilde dağılmıştı ve bu köşeyi aydınlatmı-

yordu. Benim için daha iyiydi.

Arabadan gecenin serin havasına adımımı attım. Karanlık huzur vericiydi. Muhtemelen ben ona, onun bana olduğundan daha çok muhtaçtım, ama geceye farklı ve zengin bir tat kattığımı düşünmek istedim. Geceye bir amaç verdiğimi, bir simbiyotik ilişki yaşadığımızı.

Gece saat 2'ydi, vampirlerin zamanı ve iyi hissediyordum.

Sarmaşık kaplı duvara yaklaşarak etrafı kolaçan ettim. Etrafta kimseler yoktu. Sokak boştu. Önümdeki duvar üç metre yüksekliğindeydi ve tepesinde sivri demirler vardı. Çubuklar, kazıklar, buz kıracakları, sivri olan her şey beni gerginleştiriyordu. Bir kürdanın bile sinirlerimi altüst ettiği oluyordu.

Kot pantolonumun beline iliştiğim levyeyi kontrol edip kısa bir nefes alarak zıpladım. Yüksekçe. Havada süzül-düm.

Duvarın tepesindeki sivri demirlere tutunarak durdum. Vampirliğimin ilk zamanlarında, artık smaç basabildiğimi fark etmiştim. Basketbol potaları genelde üç metre civarındaydı. Parktaki gençler inanılmaz etkilenmişlerdi. Ben de. Tabii ki bir gece maçıydı.

Demirlere dikkat ederek dev, ama sevimli bir kurbağa gibi çömeldim. Bir amfibinin zarafetiyle demirlerin ötesine zıpladım ve iki elim beton zeminde, duvara uzak bir yere iniş yaptım.

Evin arkasına doğru koşum iki adet şaşkın Doberman'la

yüz yüze, daha doğrusu tasmalarıyla karşı karşıya kalmamla ani bir şekilde son buldu. İkisi de büyük, kaslı, güçlü ve güzel hayvanlardı. Geceye harika bir şekilde karışıyorlardı.

Beni görünce yaşadıkları şaşkınlık kısa sürede korkuya dönüştü. Şüphesiz kokumu almışlardı. Arkalarını dönüp kaçmaya başladılar. Eğer kuyrukları olsaydı, arka bacaklarının arasına kıstırmış olurlardı ki bu halleriyle, kısa kuyruklarıyla topraktan kafalarını çıkarıp korkuyla etrafa bakınıp titreyen köstebekler gibi görünüyorlardı. Köşedeki alet kulübesinin yanındaki sık çalılıkların içine girerek kayboldular.

Köpekler üzerinde, aslında hayvanlar üzerinde böyle bir etkim vardı. İnsan görünümünün arkasındaki gerçeği hemen görebiliyorlardı ve anlaşılan gördüklerinden hoşlanmıyorlardı. Yazık. Halbuki köpekleri çok severim.

Evde alarm olabilirdi. Güney Kaliforniya’da daha gösterişsiz evlerde bile alarm vardı. Arka bahçenin güvenliğinin Dobermanlara bırakıldığından emin olsam da alt kattaki Fransız tarzındaki kapılarla şansımı denemek istemedim. Bunun yerine ikinci kat balkonunun muhtemelen misafir odasına açılan cam kapısında karar kıldım.

Uzanarak balkonun ahşap zemininin köşesini kavradım. Zahmetsizce bir hareketle kendimi yukarı çekerek parmaklıkları aşım balkonun tam ortasına iniş yaptım. Belimdeki levreyi kullanıp cam kapının kilidini zorlayarak açtım. Şansıma hiçbir şey kırılmadı. Bu sefer. Bu konuda giderek daha iyi oluyordum.

Eve girdim.

30.

Gerçekten de misafir odasıydı.

Şansıma bugün misafir yoktu. Yatağın arkasına asılmış büyük bir Peru halısı köy yaşantısındaki sıradan bir günü anlatıyordu. Perdelerin arasından süzülen ay ışığı, odadaki her şeyi gümüşe boyuyordu. Ay ışığını çok severim. Güneş ışınıysa gözümde büyütüyorum.

Hava ağırdı. Ay ışığında toz parçacıkları süzülüyordu. Tecrübeli bir araştırmacı olarak odanın bir süredir kullanılmadığı sonucuna vardım.

Odadan karanlık bir koridora geçtim, yani başkaları için karanlık olan bir koridora. Benim için koridor sıvı civanın enerjisine bürünmüş, apayrı gri tonlarıyla aydınlanıyordu. Fener kullanmaktan çok daha iyi.

Koridor ahşap bir parmaklıkta sonlanıyordu. Parmaklıkların ilerisinden, aşağı kattaki oturma odası görünüyordu.

İşte, tam bu anda Cehennem Kedisi'yle tanıştım.

Muhteşem bir pozda, patilerini üst üste atmış, kuyru-

ğunu toplamış, kulaklarını geriye yatırmış, parmaklıkların üzerinde yattığı yerden sarı, parlak iki nefret küresini andıran gözleriyle bana baktı. Göğüs boşluğundan derin bir hırıltı yükseldi ve yirmi saniye kadar gecenin iki varlığı olarak birbirimize baktık.

Ancak o bu bağımızı hissetmiyor olmalıydı.

Bir şemsiye gibi kürkü açıldı. Pat! Tiz bir ses çıkararak hızlı bir hamleyle suratımı boydan boya çizdikten sonra, parmaklıktan aşağıya atlayarak koridorun sonunda sağa giderek kayboldu.

Yanağıma dokundum. Küçük canavar. Yara şimdiden kabuk bağlıyordu. Birkaç dakika içinde kaybolacağını biliyordum.

Yine de küçük canavar.

Hareket etmeden, belki biri Cehennem Kedisi'ni neyin kızdırdığını araştırmaya gelir diye bekledim. Kimse gelmedi.

İlerleyerek holün sonundaki açık kapıdan içeri baktım. İçeride, olabilecek en huzurlu şekilde uyuyan Rick Horton yatıyordu. Kapıda durduğum yerden geniş odasını ve çeşitli antika mobilyalarını, özellikle büyük, oymalı bir aynayı gözlemledim. Oda kusursuzdu, her şey yerli yerindeydi. Bu yüzden uyumak isteyeceğim son yerdi. Bir yatak odası biraz yaşanmışlık yansıtmalı.

Rick Horton perdesiz, dört başı olan bir yatakta uyuyordu. Ayakucundaki tahtaya dolabın bir uzantısıymış gibi ceketler, süveterler ve pantolonlar asılmıştı. Yatağın altında bir karton kutu vardı. Kutu biraz ezilmişti ve odanın katı dü-

zeniyle bir tezat oluşturunuyordu, sanki son anda oraya itilmiş gibi.

Sessizce yatağın yanına yaklaştım. Horton'un, gerçek bir vampirin uykusunda yanına yaklaşp boğazındaki kalın bir damarın davetkâr şekilde nabzını sergilediği solgun boynunu izlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kolayca onu alaşağı edip boynunu ısırarak içmeye başlayabilirim. Çok kolay olur ve sıcak kanın tadı... çok... çok... harika!

İç çekerek dikkatimi kutuya yönlendirdim. Sessizce yatağın altından çekip aldım. Bilinçaltında benim burada olduğumu fark edip fark etmediğini merak etsem de Horton kıpırdamadı bile. Belki tam şu anda rüyasında güzel bir vampirden kaçırıyordu. Tamam, belki güzel değil, ama muhteşem kıvrımlı vücuduyla çok tatlı. Rüyasındaki vampirin onu yakalayp yakalayamayacağını merak ettim. Eğer yakalarsa, ne yapardı?

Odadan çıkıp koridoru geçtiğimde mağaraya benzer bir çalışma odası buldum. Işığı yakma riskini alamadım. Perdeleri açarak ay ışığının odayı doldurmasına izin verdim ve siyah cilalı masanın arkasındaki pirinç kenarlı koltuğa oturdum. Kutuyu açtım.

İçinde dosyalar ve kâğıtlar vardı. Birinci dosyayı alıp açtığım anda kendi iş kartımı bir sayfaya zımbalanmış halde buldum. Kâğıttaki yazı fiziksel görünüşümü tanımlıyordu. Mutlulukla *zayıf* ve *güzel* kelimelerini okudum. Dahası da vardı; konuşmamızın detaylı bir özeti. En tedirgin edicisi plaka dahil arabamı tanımladığı kısımdı. Gidişimi izlemişti.

İkinci dosya daha kalındı. İçinde Kingsley'in öldürülen müşterisi Hewlett Jackson'la ilgili bilgiler ve fotoğraflar vardı. Hewlett iyi görünümlü genç bir zenciydi. Bir eve girip çıkarken, beyaz bir Ford Mustang'den inerken, bir parkta yanında bir kadınla otururken ve gece arkadaşlarıyla bir restoranda içerken fotoğrafları vardı.

Hewlett'in yaptıkları ve gittiği yerler dikkatlice not alınmıştı.

Bir mekân ve zaman kırmızıyla halka içine alınmıştı. İşin en ilginç yanı bu, tam da Hewlett'in ölü bulunduğu mekân ve zamandı.

Son dosyada bu defa Kingsley Fulcrum'la ilgili benzer bilgiler vardı. İlgiyle bütün dosyayı okuyup kutuyu kapattım, çalışma odasından çıkıp kutuyu Horton'un yatağının altına bıraktım. Hatta kutunun yine ezik ve yamuk durduğundan emin oldum.

Son bir yıl içinde kardeşini kaybeden bu adama baktım. İçim acıma duygusuyla doldu. Ancak Rick Horton meseleyi kendi halletmeye karar vermişti ve bu ona gösterdiğim tahammülün sınırıydı.

Notlarına göre sıradaki bendim.

Şu an onu öldürüp bir daha çocuklarımla yanında yersiz bir şekilde ortaya çıkmayacağından emin olabilirdim. Ama insanları öldürmem, özellikle korunmasız şekilde uykuda olanları. En iyisi bunu hukuka bırakmak.

Evden çıkıp geceye karıştım.

31.

Öğleüstüydü; berbat hissediyordum ve birkaç saat içinde güneş kaybolup gidene kadar berbat hissetmeye devam edecektim. Çok az insanın adımızı bildiği, ama hiç olmazsa barmenin ne içtiğimizi hatırladığı Hero's adlı bar-daydık yine.

“Bir bardak Chardonnay ve bir martini?” diye gülümseyerek sordu barmen. Güzel gamzeleri vardı. Ve kalın dudakları. Kalın, güzel dudakları.

“Aynen,” diyerek gülümsemesine karşılık verdi Mary Lou. Barmen göz kırparak içkilerimizi hazırlamak üzere bize sırtını dönerken, Mary Lou arkasından gülümseye devam etti. “Muhteşem değil mi? Müthiş bir hafıza!”

“Sakin ol. Hatırlamak onun işi,” diye cevapladım. “Hatırlasa iyi olur.”

Barmen içkilerimizle geri geldi. Mary Lou ona kredi kartını uzattı, ama şortunun beline sıkıştırmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Bardağından dikkatlice bir yudum aldı ve

dikkatini bana yöneltti. “Dosyamızda yeni bir gelişme var mı?”

“Barmeni gözlerinle soymayı bitirdin mi?”

“Daha değil. Bekle. Evet, şimdi bitti.”

“Evli ve çocuklu bir kadınsın,” diye uyardım.

“Biliyorum. Yani?”

“Evli kadınlar barmenleri gözleriyle soymamalı.”

“Bana bu maddeyi kural kitabında göster.”

“Kural kitabı yok ki.”

Bana baktı. “Aynen. Şimdi bana dosyadan bahset.”

Ona son gelişmeleri aktardım ve hakkını vermek gerek, tüm dikkatini barmene değil, bana verdi.

“Görünen o ki Horton aradığın adam. Kahrolası ruh hastası.” Tüyleri ürpermişti.

“Çocuklarının yanında da böyle konuşuyor musun?”

“Hayır, sadece senin yanında. Senin yanında konuşup bitiriyorum.”

“Şanslıyım o zaman,” diye cevapladım.

“Listesinde sıradakinin sen olduğunu söylüyorsun?” diye sordu.

“Bilirsin, ısrarcı özel dedektifi susturmak için.”

“Sen de gerçekten ısrarcı birisin, değil mi?”

“Ne kadar ısrar o kadar sonuç.”

“Peki, ne yapacaksın?” diye sordu.

Şarabımı yudumladım. Hiçbir tat almıyordum, ama en azından midem altüst olmuyordu. Şarap kadehinden yudumlamak normalmişim hissi veriyordu. “Bu akşam Dedektif

Sherbet'le konuşacağım.”

“O ne yapabilir ki?” diye sordu kız kardeşim. “Kesin kanıt olmadan o eve dalıp adamı tutuklayamaz ki.”

“Çok fazla televizyon izliyorsun, ama haklısın. Arama izni olmadan giremez. Arama izni için de kanıt olması gerekir.”

“Yani adamın evine izinsiz girip yatağının altında sakladığı kanıtları bulmak bir yargıçtan izin almaya yetmez, değil mi?”

“Aynen.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Dedektifle konuşup bir şeyler bulurum.”

“Dedektife adamın evine izinsiz girdiğinden de bahsedecek misin?”

“Muhtemelen.”

“Bundan hoşlanacak mı?”

“Muhtemelen hayır.”

Bir süre sessiz kaldık, bunun tecavüz girişiminden ve ölü çete üyesinden söz etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim ve tabii kan emdiğimden. Anlattım. Hikâye birkaç dakika sürdü. Bu sırada Mary Lou hiçbir şey demedi, ama içkisini hızlıca bitirdi.

Bitirdiğimde azarlayan bir tonda, “Çok dikkatsiz davranmışsın,” dedi.

“Biliyorum.”

“Gerçekten de kanını içtin mi?”

“Evet.”

Sessiz kaldı. Ben de. Bardaki sesler kulaklarımı dolduruyordu; lavaboda yıkanan bardakların şingirtisi, arkadan gelen gülme sesleri, kasanın açılması.

“Ya bu kontrolünü kaybetmene sebep olursa Samantha?”

“Çocuklarımı kontrolümü kaybetmeyecek kadar çok seviyorum.”

“O zaman o adamın kanını içerek aptalca bir risk aldın.”

“Biliyorum. Durum çok çabuk kontrolden çıktı. Ne olduğunu anlamadan adamın cesedini tutuyordum.”

“O kadar geç saatte koşuya çıkmamalısın.”

Şarabımı içtim. Bazen Mary Lou’yla anlaşmak imkânsızdı.

“Daha iyi bir zaman var mı? Lanet bir vampirim.”

“Akşamın erken saatleri.”

“Erken saatlerde çocuklarım ve işimle uğraşıyorum.”

“O zaman koşuya çıkmasan olmaz mı?”

“Kafamı toplamama yardımcı oluyor.”

Barın sonunda yalnızdık. Konuşurken bizi duyan kimse var mı diye gözlerimle sürekli kalabalığı tarıyordum. “Çok zor durumdayım, Mary Lou. Çevremdeki her şey dağılmak üzere gibi hissediyorum. Egzersiz yapmak hayatımın kontrolünü az da olsa elimde tuttuğumu hatırlatıyor. Biraz kontrolde olmaya ihtiyacım var.”

“Belki de yardıma ihtiyacın var.”

Daha önce bunu konuşmuştuk. “Bana yardım edebilecek kimse yok.”

“Belki bir terapistle konuşmalısın, biriyle, herhangi biriyle.”

“Sence bu sadece benim kafamda mı?”

“Hayır, bu gerçek. Bunu biliyorum.”

“Bir terapistle vampir olduğumu söylediğim anda, beni bir yere kapatır, çocuklarımı da benden alırlar. Bunu mu istiyorsun?”

Cevap vermedi

“Bunu mu istiyorsun, Mary Lou?”

“Hayır, istediğim bu değil, ama bir yandan da çocuklarının sağlıklı ve normal şartlarda yaşadığını düşünmüyorum.” İç geçirerek elini elimin üzerine koydu. “İyi bir anne olduğumu biliyorum. Çocuklarının senin için ne anlama geldiğini de biliyorum, ama sağlıklı bir ortamda olmadıklarını düşünüyorum.”

“Ben buna *farklı* bir ortam olarak bakıyorum,” diyerek endişelendiği belli eden yüzüne baktım. “Bir dakika. Güvenliklerinden mi endişeleniyorsun?”

Yine cevap vermedi.

“Canımın kan çektiği bir anda, çocuklarımın kanını içeceğimden mi korkuyorsun?”

Cevap yok.

“Öyle, değil mi?”

Derin bir nefes aldı. “Tabii ki hayır. Ancak böyle dikkatsiz davranmaya devam edersen, belki bir gün kim olduğunu unutup kontrolü kaybedersin. Sam, uzun süredir işleri yolunda tutmaya çalışıyorsun. Hayatının, bir adamın kanına

karşı duyduğun arzu yüzünden dağılmasını istemiyorum.”

Yüzüne baktım, ama o gözlerini kaçırdı. Bir anda fark ettim. “Danny’yle konuştun, değil mi?”

Kızardı. “Evet. Geçen akşam çocukları almadığı için özür dilemek adına aradı. Çocuklar için endişeleniyor.”

“Ah, gerçekten mi? Bu endişeyi de gece yarısı eve gelerek mi gösteriyor?”

Omuz silkti. “Hayatımızda kötü etkilerinin olmasından çekiniyor. Saçma olduğunu söyledim. Hiçbir anne çocuklarını senin kadar sevemez.”

Sessizliğe gömüldük. Günbatımından hemen önceydi, huysuz ve yorgun hissediyordum. Uykuya ihtiyacım vardı.

“Başkasıyla yatıyor,” dedim.

“Bundan emin misin?”

“Hayır, ama emin olacağım.”

“Üzgünüm, Sam.”

“Ben de. Ama kaçınılmazdı, değil mi? Kim bir garabetle evli kalmak ister ki?”

“Sen bir garabet değilsin,” dedi ve gülümsedi. “Of, tamam, belki biraz garipsin.”

Güldüm. Uzanıp elimi tuttu. Rahatlatıcı sıcaklığını hissettim.

“Peki, ne yapacaksın Sam?”

“Onu takip edeceğim,” dedim. “Sonuçta ben bir dedektifim.”

32.

Detektif Sherbet'in ofisine geldiğimde, güneş daha yeni batmıştı. İyi hissediyordum. Daha önemlisi kafam çalışıyordu.

Masasının önündeki ziyaretçi koltuğuna otururken ilk defa Sherbet'in yakışıklı bir adam olduğunu fark ettim. Kolları kaslı ve bronzdu, kollarında hafif siyah kıllar vardı. Kolları kıllı erkekleri pek çekici bulmazdım, ama Sherbet'te hiç de fena durmuyordu, hatta heyecan vericiydi. Adam gibi bir adam, güçlü ve erkeksi görünüyordu. Oğlunun eşcinsel olma ihtimalinin onu bu kadar şaşırtması normaldi.

"Basket maçı nasıl geçti?" diye sordum.

Dolu çöp kutusunun üstünde yağlı bir çörek paketi duruyordu. Yağ kokusu midemi bulandırıyor, ama umursamamaya çalıştım.

"Bizim çocuk çok kötüydü. Topu yanlış potaya attı. Üstelik neredeyse sokuyordu ve neredeyse buna sevindim. Bu hatadan sonra koç onu kenara çekti."

“Peki, eğleniyor muydu?”

“Hayır, çok mutsuzdu.”

“Sen eğlendin mi?”

“Hayır, çok utandım.”

“Peki, ne yapacaksın? Onu oynaması için zorlamaya devam mı edeceksin?”

“Karım gibi konuşuyorsun.”

“Karın sizin evdeki tek akıllı başında yetişkin olabilir.”

“Çocukla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Sadece sev.”

“Seviyorum.”

Polis merkezinin bizim oturduğumuz kısmı تنها ve sessizdi. Dedektif ellerini göbeğinin üstüne koymuştu. Karının düz olması onu daha hoş gösterecek olsa da göbeği onu yemek yemekten korkmayan bir erkek olarak işaret ettiğinden daha da çekici kılıyordu.

“Şişman göbeğime bakıyorsun,” dedi.

“Bana kalsa sadece şiş,” diye cevapladım.

“Şiş? Keyfimi yerine getirmeye mi çalışıyorsun?”

“Belki de.”

Elini göbeğinin üzerinde gezdirip gömleğinin plastik düğmelerinden biriyle oynamaya başladı. Yüzü karardı birden. “Samantha, altı yıl önce, burada Fullerton’da saldırıya uğradığımı biliyorum. Dosyanda var. Hillcrest Park’ta, yarı ölü halde bulunmuşsun. Boğazın yırtılmış. Bulunduğun yerde çok az kan olmasına rağmen, çok kan kaybetmişsin. İlk başta sana saldıranın bir hayvan olduğunu düşünmüşler,

bir köpek veya çakal. Ancak dedektiflere sana saldıranın bir adam olduğunu söylemişsin. Adamı bulamamışlar.”

“Dedektif bu konuda konuşmak istem...”

“Tamam, bu konuda konuşmak istememeni anlıyorum, ama bu şehirde, lafın gelişi benim arka bahçemde garip bir şeyler oluyor. Bir gün olanları anlamama yardımcı olursan çok sevinirim.”

“Bir gün,” dedim, “ama bugün değil.”

“Tamam, sorun yok. İkinci maddeye gelelim. Fulcrum davasında ne buldun?”

Konunun değişmesinden rahatlık duyarak ona Horton’la ilgili bulduğum her şeyi anlattım. Horton’un evine izinsiz girdiğim kısma gelince sorma ihtiyacı hissettim, “Beni tutuklayacak mısın?”

“Daha değil. Devam et.”

“Horton, Hewitt Jackson ve Kingsley Fulcrum hakkında dosyalar tutuyor ve benim hakkımda da. Dosyalarda Jackson ve Fulcrum’un yaptıklarıyla ilgili detaylı notlar var. Jackson’ın dosyasında işaretlenmiş bir tarih ve saat var. Bu tam da Jackson’ın öldüğü zamana denk geliyor.”

Dedektif Sherbet’in gözleri büyüdü. Sherbet için bu, zafer naraları atarak odanın içinde zıplamaktan sonra gösterebileceği en büyük sevinç göstergesiydi. “O zaman aradığımız kişi o.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Düşünüyorsun? Elinde yeni ateşlenmiş bir silah dışında her şey var. Onu da bir yerlerde saklıyor olabilir, arama izni

çıkıldığında göreceğiz.”

“Doğru kişi olduğunu hissetmiyorum.”

“Bunu iç sesin mi söylüyor?”

“Evet.”

“Benim iç sesim de adamımızın o olduğunu söylüyor.”

“Yargıcı arama izni çıkarmaya nasıl ikna edeceksin?”

Geriyeye yaslanarak parmaklarını kır saçlı kafasının arkasında kavuşturdu. “İyi soru. Bir fikrin var mı?”

“Cinayet masası dedektifi sensin.”

Bir süre düşündü. “Çöpünü karıştırsak?”

“Gerçekten çöpünü karıştırmayı mı kastediyorsun?” diye sordum.

“Evet. Çöp kamuya ait. Eğer suçlayabilecek bir şey bulursak yargıcı ikna edebiliriz.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Biz?”

“Evet. Adamın çöpünü yalnız başıma karıştırmayacağım.”

“Çöpler dün toplandı,” dedim. “Bidonları gördüm.”

“Anlaştık o zaman. Önümüzdeki perşembe Horton’un evine gidiyoruz ve biraz çöp karıştırıyoruz.”

“İyi plan.”

“Umalım da bir şey çıksın.”

“Bir şey bulacağımıza eminim,” dedim, “Umalım da doğru şeyi bulabilelim.”

33.

Çocuklar karate dersindeydi, ben de bu fırsattan yararlanıp egzersiz için Jacky'ye gittim. Akşam geç bir saatti ve güneş batmıştı. Güçlü ve sağlıklı hissediyordum. Jacky ellerimi bantlıyordu, ikimiz de sessizdik. Sanırım farklı bir ruh halinde olduğumu fark etmişti; arada bir yüzüme bakıyor, sonra hemen gözlerini kaçırıyordu.

“Seni ısırmayacağım, Jacky.”

“Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.
“Evet, korkuyorum.”

Bantlanmış sağ elimle kazınmış kafasını okşadım.

Hâlâ Mary Lou'yla olan konuşmamın etkisindeydim. Danny'yle gizlice konuşmuş olduğu gerçeğini hazmetmeye çalışıyordum. Çocuklar için uygun bir anne olmadığımın bahsediyorlardı.

“Seni ne rahatsız ediyorsa,” dedi Jacky, “acıısını kum torbasından çıkar. Bu benim mottomdur.”

Ben de öyle yaptım. Ter içinde kalıncaya kadar çalıştım.

Jacky ellerimi yukarıda tutmam için bana bağıırken, üç dakikalık setlerle çalıştık. Her seti güçlü yumruklar ve hızlı hareketlerle bitirdim. Bu anlardan birinde kum torbasını tutan Jacky'nin yüz ifadesini yakaladım. Yüzü acı doluydu. Yumruklarım kum torbasını aşır ona işliyordu. İrlandalı resmen dayak yiyordu, ama bundan hoşlanıyor gibiydi.

Altıncı setin sonunda kollarımı yanlara bıraktım. Eldivenler çimentoyla doldurulmuş gibiydi. Jacky biraz su getirmeye gitti.

Alnımı kum torbasına koyarken hâlâ Danny'yi düşünüyordum. Bana karşı bir dava oluşturunuyordu. Tabii bana karşı dava oluşturmak daha kolay olamazdı. Şu anki durumumda çocuklar için uygun bir anne olmadığımı ben bile biliyordum, ama elimden gelenin en iyisini yapıyor ve çocuklarımı tüm kalbimle seviyordum. Bundan daha iyisini yapamazsın. Asla.

Salonun ucunda, Jacky'nin uzun süredir birlikte çalıştığı antrenörlerden biriyle olan uzun boylu boksörü fark ettim. Genç, sarışın ve oldukça kaslıydı. Yumrukları hızlı ve isabetliydi. Isı yayan teninde kasları göze çarpıyordu.

Jacky titreyen elinde tuttuğu bir bardak suyla yanıma geldi.

"Şu kâğıt bardaklarla ilgili senle konuşmak istiyordum," dedim. "Senle çalışmak için iyi para ödüyoruz, ama senin bize verebileceğin en iyi şey bu kâğıt parçaları mı?"

"Ah, tatlım, sen atmosfere para ödüyorsun."

Çenemle genç, ateşli boksörü işaret ettim. "Bu kim?"

“Desmond Beacon. Deniz Kuvvetleri boks şampiyonu, hiç yenilmemiş. Profesyonel olmaya hazırlanıyor.”

“Onla bir maç istiyorum.”

Jacky’nin gözleri bir an muhtemelen heyecanla parladı, ama sonra gerçek dünyaya dönerek kafasını salladı. “Bak kızım, seni umutlandırdığımı biliyorum, ama bu asla olmaz. Belki başka bir kadınla maç ayarlarız.”

“Kadın mı?” diye sordum. “Belki *seni* pataklamalıyım.” Eski askere bir daha baktım. “*Onunla* dövüşmek istiyorum.”

“Olmaz kızım, üzgünüm.”

“En fazla beni döver. En azından düşünecek başka şeyim olur.”

Jacky bana bakıp iç geçirdi. “Kötü bir gün geçiriyorsun, değil mi?”

Danny’nin aldatmasını ki büyük ihtimalle ve çocuklarımı kaybetme ihtimalimi düşündüm. “Evet,” dedim. “Korkunç bir gün.”

Tekrar iç geçirdi ve “Bekle,” dedi. Harika Çocuk ve antrenörünün yanına gitti, kısa bir konuşmadan sonra parmağıyla beni gösterdi. Desmond Beacon kafasını sallayarak bir şey söyledi ve hepsi güldü. Hepsi, Jacky hariç. O eski askerin karşısına dikildi. Tabii, ancak göğsüne kadar geliyordu. Zamanında Jacky’nin bu askeri alaşağı edebileceğine emindim, ama o günler çoktan geçmişti. Birbirlerine bir on saniye daha baktılar, sonrasında adam Jacky’yi umursamayan bir tavırla sırtarak arkasını döndü.

“Bu da neydi?” diye sordum Jacky geri döndüğünde.

“Şımarık velet,” dedi Jacky. “Benim bile onu dövesim geldi.”

“Ne cevap verdi?”

“Boş ver.”

“Benle dövüşmek istemiyor mu?”

“Boş ver.”

“Kadın olduğum için mi?”

“Bu konuda bir şeyler söyledi,” dedi Jacky antrenmanına devam eden eski askere pis bir bakış atarak. “Aslında sana başka şeyler yapmaktan bahsetti, ama dediklerini sana tekrarlamayacağım.”

“O zaman mı beni savunmaya geçtin?”

“Saygısız bir çocuk. Birinin ona dersini vermesi lazım.”

“Katılıyorum.”

“Samantha... Gözlerinde o bakış belirince geriliyorum.”

Ancak dinlemiyordum. Çoktan bir doksanlık Desmond Beacon’a doğru yola koyulmuştum. Beni fark ettiğinde antrenörüne bir kafa selamı çakarak sırtıttı. Çakallara yaraşır bir sırtıttı. Yanına vardığımda gözünün içine bakıp gülümsedim ve bacak arasına güçlü bir tekme attım.

Umarım koruyucu giyiyordur.

Gözleri yuvalarından fırladı, yüzünü bir şaşkınlık kapladı. Kızarıp acı içinde homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. *Sanırım giymiyordu.*

Antrenörü maymun gibi aniden bir ses çıkardı. Beni omzumdan tutarak itmeye çalıştı, ama kolayca yerinden oynayan biri olmadığımından dengesini kaybetti. Beni itmekten

Sisters Planet

vazgeçip karşıma dikildi. “Sen ne yaptığını zannediyorsun kadın? Delirdin mi?”

“Belki,” dedim. Antrenörü iterek önümde diz çöken boksöre baktım. Bir kraliçe gibi hissediyordum. “Şimdi benle bir maça var mısın?”

Desmond Beacon bana baktı. Yüzü kırmızıdan yeşile dönmüştü.

“Kesinlikle varım,” diye inledi.

34.

Jacky'yle ringin köşesindeydik. Kafamdaki koruyucuya son dakika ayarı yapmakla meşguldü. Koruyucu büyüktü ve beni engelliyordu. İhtiyacım olduğunu düşünmüyordum, ama bunu takmak belli ki diğerlerini mutlu ediyordu. Eski asker de ringin diğer köşesinde, kafasında koruyucuyla duruyor ve belli ki o da kafasındaki şeye gerek yokmuş gibi hissediyordu.

Şimdi eldivenlerimi düzelten Jacky'nin kel kafasına baktım. Bu açıdan, kaşının üstündeki eski maçlardan kalma yara izlerini görebiliyordum. Birçok eski boks yarası. Bana her baktığında gözlerinde kötücül bir parıltı görünüyordu, nefesleri hızlanmış, yüzü heyecandan kızarmıştı.

“Sana her zaman ne dediğimi hatırla,” dedi, “ellerini yukarıda tut.”

“Yukarıda mı? Yoksa aşağıda mı? Hep kafam karışıyor.”

Ancak beni dinlemiyordu. Hayallere dalıp gitmiş gibi görünüyordu. Belki de 1950'lerin Belfast'ındaki izinsiz boks ringlerini düşünüyordu, genç ve iddialı olduğu zamanları. Dövüş günleri çoktan geride kalmıştı ve benim üzerimden o

günleri yaşadığını hissediyordum, ama bunu sorun etmiyordum. Dövüşmek istiyordum. Gerçek bir kavga istiyordum. Bazen bir şeyi öldüresiye dövmen gerekir.

“Yumruklarına odaklan tatlım.”

“Bana tatlım deme ve neye istersem ona odaklanırım. Bu gerçek bir kavga değil. Sadece onu bir temiz dövüp sonra da çocuklarımı almaya gideceğim.”

Jacky beni kendinden uzaklaştırıp sarstı. “Çok şımarma kızım. Aşırı güçlüsün ve dürüst olmak gerekirse biraz da garipsin, ama bu adam işin temellerini biliyor. Neye bulaştığını bildiğinden emin değilim.”

“Göreceğiz.”

Jacky beyaz bir havluyu havaya kaldırdı. “Eğer işler çirkinleşirse bunu fırlatacağım.”

“Benim için mi, onun için mi?”

“İkisi de.”

“Ding, ding,” dedi Jacky.

Desmond Beacon benden neredeyse otuz santim daha uzundu. Ringin merkezinde eldiven tokuşturduk. Kasıklarındaki ağrı geçtiği için, bir kadınla dövüşmeye o kadar da hevesli görünmüyordu, özellikle de birkaç kadın izleyicimiz olduğundan.

Onu havaya sokmak için çenesine attığım hızlı bir yumrukla kafasını sarstım. Kafası yerine geldiğinde gözlerinden kızgınlık okunuyordu.

Arkamda Jack bağıırıyordu, “Evet, evet!”

Desmond şimdi kafasını sağa sola oynatarak parmak uçlarında hareket ediyordu ve aniden beklediğimden hızlı bir şekilde bir yumruk salladı. Sağa doğru kaçmaya çalıştım, ama kaçış yoktu. Çeneme inen yumruk beni yere oturttu ve kayarak iplerde durdum.

“Sammy, iyi misin?” Jack’nin endişeli yüzü en alttaki iplerin arasından belirdi.

Ayağa kalktım. “İyiyim.”

“Bundan hoşlanmıyorum Sammy. Adam çok iyi.”

“Bana Sammy deme.”

“Sana ne dememi istiyorsun peki?”

“Sadece Sam.”

Tekrar eldivenlerimizi tokuşturduk. Desmond artık gülümsemiyordu. Aslında bundan zevk alır gibi bir hali yoktu. Şimdiye kadar vazgeçeceğimi umuyor olmalıydı. Birbirimizin etrafında dolaştık. Elinin hızını takip ediyordum. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve yanakları kafa koruyucusu tarafından ortaya doğru sıkıştırılmıştı. İyi bir çocuk gibi eldivenlerini yukarıda tutuyordu. Yumruğunu yine salladı. Elimle blokladım, ama yumruğun gücü kendi eldivenimi alnıma çarptırdı. Şansıma kafa koruyucunun en kalın kısmı alnıydı. Tekrar bir yumruk salladı. Blokladım ve yana doğru adım attım. Yana doğru adım atmamı bekliyordu. Bir sonraki yumruğu kafamda çanlar çaldırdı ve arkaya doğru sendeledim.

Bu sırada Jacky’yi gördüm. Aslında *iki* adet Jacky. Yaşlı İrlandalı sarsılmış görünüyordu. Gerçek bir maç görme hevesi çoktan sönmüştü. Elinde beyaz havluyu tutuyordu. Ona

kafa salladım ve havluyu istemeyerek indirdi.

Ringde, Desmond beni hâlâ ayakta görmekten oldukça şaşkıındı. Biraz daha birbirimizin etrafında dolaştık. Açıkça görölüyordu ki asker, antrenörü ve belki de Jacky bana kısa yumruklar atması konusunda anlaştımlardı. Yeterince zararsız. Bir kadının yarı profesyonel bir erkek boksör tarafından dövüldüğünü görmek Jacky'nin kadın müşterilerini memnun etmezdi.

Şimdi daha da fazla insan izliyordu. Çoğu kadın, antrenmanlarını bitirmiş veya yarıda bırakmış, terler içinde ringin etrafına dizilmiş, izliyordu. Kendi aralarında konuşarak beni dikkatlice izliyorlardı. Bu yakın takipten hoşnut değildim, ama bir şeylere vurmam lazımdı ve karşımdaki adam bu salondaki en büyük şeydi.

Bütün dikkatimi karşımdaki adama yönelttim. Yanaklarından ter süzölüyordu. Sağ omzundaki kaslar gerildi ve o yumruğunu yıldırım hızıyla savururken ben geri çekildim. Omzuna odaklan. Omuz kasları tekrar gerilirken ben yine geriye adım atarak bir sonraki yumruğu da savuşturdum. Biraz daha birbirimizin etrafında dolaştık ve parmaklarının üzerinde sekmeyi bırakarak ellerini indirdi. Ellerini indirmesinden yararlanarak kısa bir sol yumruk ve geniş bir sağ yumruk isabet ettirmeyi başardım. İsteddiğimde hızlı ve güçlü olabilirim ve şu an ikisi de olmayı istiyordum. Yumruklar onu afallattı ve gerilerek iplere yaslandı. Çevremizdeki terli kadın topluluğundan tezahüratlar yükseldi. İplerden güç alarak yumrukları havada tekrar bana yaklaştı. Gözucuyla ka-

labalıktaki kadınlara bakıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Zor bir durumdaydı; bir kadına zarar vermek istemiyordu, ama önünde ona zarar veren bir kadın vardı. Onun yerine kararı ben verdim ve bir boğa gibi ona doğru atıldım. Sol yumruğumu kullanacak gibi yapıp onu yanıltarak sağ bir yumrukla tam burnuna oturttum. Dizleri çözüldü ve bu sırada tekrar bir yumruk attım. Kendini topladı ve kalabalığa bakmayı bıraktı. Harika. Şimdi gerçek bir maçta gibi davranıyordu. Harika. Eldivenlerini kaldırdı ve eldivenlerim ve kollarımla engellediğim güçlü bir birkaç yumruk attı. Canımı yakıyordu. Güçlü yumruklar atıyordu. Artık kimin izlediği ve bunun nasıl görüldüğü umurunda değildi. Ona vuran bu kadından sıkılmıştı.

Ancak ben normal bir kadın değildim.

Akşamüzeri güneş batmamışken bile reflekslerim ortalamanın üzerindeydi. Ancak biraz üzerinde. Hâlâ biraz zayıf ve ağırlaşmış hissediyordum; lanet güneş yeterince hızlı batmazdı.

Asker omzumu ıskalayan bir yumruk attı ve verdiği açığı sağlam bir aparkat oturtmak için kullandım. Çenesinin altına vurdum ve kafasının geri gittiğini gördüm. Ayakları yerden kesilmiş bile olabilirdi. Sırtüstü yere düştü. Kalabalık çıldırdı. Tamam, belki çıldırmadı, ama kesinlikle biraz tezahürat vardı. Asker kalktı ve ringin ortasında tekrar eldiven tokuşturduk. Gözleri biraz buğulanmıştı. Koca oğlan kafasına sağlıklı bir vampirden birkaç sıkı darbe almıştı. Ellerini kaldırarak tekrar odaklandı.

Aman Tanrım! Cehennemde, bir kadın tarafından utan-
dırılmış bir erkekteki kadar ateş yoktu. Yumrukları sıkı ve
sıktı, bazılarını tutturdu, ama çoğunu kaçırdı. Kısa sürede
kendimi iplere dayanmış olarak buldum. Askerin suratından
salya, tükürük ve kan akıyordu. Arkamdaki insanların nefe-
sinin kesildiğini duydum. Eminim bu Jacky'nin kadın müş-
terilerine hoş görünmüyordu; canavar bir eski asker bir
kadını öldüresiye dövüyordu. Jacky işler değiştiğinde hav-
luyu atmak üzereydi, eminim.

Olduğunu görmedim.

Ama hissettim.

Akşam sonunda çökmüştü ve canlı hissediyordum.

Aşırı canlı.

Kolunun altından sıyrılıp bir köşeye kaçtım. Beni takip
etmek üzereydi ki gözlerimde gördüğü bir şey yüzünden ol-
malı, durdu. Durmaya devam etmeliydi. Bunun yerine bana
saldırdı. Üzerime doğru gelirken yumruğumu tam zamanında
indirdim. Çenesine güçlü bir sağ.

Fazlasıyla güçlü.

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar isabetli ve bu kadar sıkı
vurmamıştım. Onu yere serdim. Hayır, onu yerden havalan-
dırıp ipleri aşip yere serdim. Kadınlar çılgık atarak çevresine
üşüştüler. Jacky'nin de adama doğru koştuğunu gördüm.
Dehşete kapılmış bir şekilde bana baktı.

Ne yapmıştım?

Asker sırtüstü, hareketsiz yerde yatarken omuzlarım
çökmüş halde ringin ortasında dikildim.

35.

Bugün neredeyse bir adamı öldürdüm.

Anlatsana.

Fang'e olanları anlattım. Şeytan gibi bir hızla okudu ve anında cevap yazdı.

Adam boks kariyerini yeniden gözden geçiriyor olmalı.

Bu söze biraz gücendim, muhtemelen hissettiğim suçluluğu bastırmak için. *İyi. Adam tam bir domuzdu ve boks iyi bir kariyer seçimi değil. Her gün beynin püre olana kadar yumruk yememelisin.*

Anlıyorum, yani aslında onu ringin dışına uçurarak ona iyilik yaptın.

Evet. Bunu kariyer danışmanlığı olarak almalı.

Sıkı yumruklar okulunda.

Ha ha.

Bana kalırsa suçluluğunu gizlemeye çalışıyorsun, Moon Dance, kendini haklı çıkarmaya.

Of, tamam. Çok kötü hissediyorum! Mutlu musun?

Hayır. En azından suçunu kabul edebilirsin.

Ona yaptıklarımı hak etmiyordu.

Muhtemelen hayır. Yine de birinin ona dersini vermesi gerekiyordu. Gerçekten bacak arasına tekme attın mı?

Ah! Korkunç biriyim!

Evet, diye cevapladı Fang. Bugün öyleymişsin.

Senden kolay kurtuluş yok, değil mi?

Seni rahat bırakmamı mı istiyorsun?

Hayır, dedim düşünerek. Bana karşı her zaman dürüst olmanı istiyorum. Bu yüzden senle zaman geçiriyorum.

Ah, çok teşekkürler. Peki, adama ne oldu?

Ambulansa bindirip götürdüler. Sağlık görevlisi beyin sarsıntısı gibi görünüyor dedi. Ona çiçek ve özür kartı gönderdim.

Belki de öfkeni başka şekillerde göstermelisin, dedi Fang.

Belki de.

Belki de sana bahşedilen bu güçleri biraz daha, hımm, gizli tutmalısın. Çok ilgi çekmek istemezsin.

Sanırım haklısın. Duraksadım. Neden bahşedilen dedin Fang?

Bu senin olaya nasıl baktığınla ilgili Moon Dance. Kötüye veya iyiye odaklanabilirsin. Hayatın geri kalanıyla olduğu gibi.

Teşekkürler Tony Robbins.

Bir Tony Robbins değilim, ama onun kadar uzunum.

Gerçekten mi? Nasıl görünüyorsun, diye yazdım daha

çok bilgiye aç bir şekilde.

Her zamanki gibi kişisel soruları cevaplamadı. *Sana bahşedilen bu güçlere bir bakalım; süper güç, gece görüşü, hız ve dayanıklılık. Şekil değiştirme yeteneğini saymıyorum bile.*

Hop! Bir dakika! Arkama yaslandım. "Şekil değiştirmekten hiç bahsetmemiştim."

"Hiç şekil değiştirmedin mi Moon Dance?"

"Hiç yarasaya dönüştüğümünden bahsettim mi?"

Uzun bir aradan sonra şöyle yazdı: *Bu neredeyse bütün yazılar, kaynaklar ve kişisel anılarda var. Şekil değiştirebiliyor olmalısın. Neye dönüşeceğini konusu belirsiz.*

Gülmeye başladım. *Eğer kaynakların bana nasıl şekil değiştireceğini söyleyebilirse, bir denerim.*

Bir bakarım, belki sen de bir bakmalısın.

Nasıl?

Tekrar bir duraksama. *Belki sen de bir bakmalısın.*

Kapı çaldı. Çocuk bakıcısı gelmişti.

İyi geceler Fang.

İyi geceler Moon Dance.

36.

Geç olmuştu ve huzursuzdum.

Günün erken saatlerinde yine Kingsley'i rüyamda görmüştüm ve lanet herifi aklımdan çıkaramıyordum. Rüyamda yine ormanlıktaydık, ama bu sefer oyun oynamıyorduk. Bu sefer beni yakalamıştı ve sırtüstü yerde yatıyordum. Çıplak sırtıma batan çam iğnelerini ve etrafta kaçışan hayvanların seslerini çok net hatırlıyorum. Korku içinde kaçışan. Kingsley yarı adam yarı kurt halindeydi, geniş omuzlarından kollarına uzanan kara, uzun kıllarla kaplıydı. Bir kısmı omurgasından bir dinazorun sırtındaki kemikler gibi yükseliyordu. Beni yere yapıştırmıştı ve baş edemeyeceğim kadar güçlü olduğunu hissediyordum. Ona teslim olmuştum. Bedenen ve ruhen.

Rüyamda hâlâ madalyonu takıyordu; yüzümden birkaç santim yukarıda, serbestçe sallanıyordu. Ne zaman madalyonu sormak için ağzımı açsam, koca kafasını iki yana sallıyor, ben de sormamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden

sormayı çok istesem de sormuyordum. Fenaydı.

Sonra yüzünü yüzüme yaklaştırıyordu; tıraşa ihtiyacı olsa da çok yakışıklı bir insan yüzü. Boynumda, kulaklarımda ve saçlarımda arasında hissettiğim nefesi sıcaktı. Yüzüme dudakları veya dili dokunuyordu, hangisi bilmiyordum, ama umurumda da değildi. Sadece uzun, çok uzun süredir bu kadar iyi hissetmediğimi biliyordum.

Sonra alarmım çaldı ve ağlayabilirdim.

Bu nasıl bir rüya, diye düşündüm, sanırım bu adamdan hoşlanıyordum.

Sanırım?

Soru şuydu: Bu konuda ne yapacaktım? Bilmiyordum. Kalbimin derinliklerinde evliliğimin çoktan sonlanmış olduğunu bilsem de başka bir adama böyle hisler beslediğim için suçlu hissediyordum.

Hissetmemelisin. Kocan çoktan gitti. Böyle yaşamaya devam edemezsiniz, ikiniz de.

Ancak böyle yaşamaya başladığım an, kocamla resmen ayrıldığımız an çocuklarımı benden alırlar ve ben buna dayanamam.

Buna dayanamam.

O zaman Kingsley'i düşünmeyi bırak.

Söylemesi kolay.

Geç olmuştu, huzursuzdum ve Kingsley'i aklımdan çıkarıyordum. Kahretsin. Yalnız ve sorunlu bir kadını ne hakla öperdi? Ne hakla düşüncelerimi bu şekilde işgal ediyordu?

Neredeyse sesli güldüm. Bu sadece bir rüyaydı.

37.

“Evde misin?” diye sordum.

“Tabii ki evdeyim,” dedi Kingsley, “saat gecenin iki bu-
çuğu.”

“Bu kadar dramatik olma.”

“Dramatik? Yorgunum sadece.”

“Oraya geliyorum. Nerede yaşıyorsun?”

Uzun bir sessizlik oldu. Kingsley’in tekrar uyuyakaldı-
ğını düşündüm. Sonra birden aklıma düştü, belki yanında bir
kadın vardı. Öyleyse bile umurumda değildi. Konuşmak is-
tiyordum, ama bir ölümlüyle değil. Dolunay dün geceydi,
yani Kingsley bu gece normale dönmüş olmalıydı.

“Tamam,” dedi ve bana evini tarif etti. “Ah, bir de gel-
diğinde bana hatırlat, senle konuşacağım bir şey var.”

“İkimizin de.”

Kingsley birkaç şehir ötede, Yorba Linda’da yaşıyordu.
Üçe çeyrek kala, Bastanchury Bulvarı’ndan aşağıya doğru
doğru sürdüm. Gece sakin ve sessizdi. Solumda ıssız tepeler

vardı. Ötesinde keskin gözlerle hassas burunlardan uzak bölge çöplüğü vardı.

Bastanchury, Orange County'nin en güzel yerlerinden biriydi. Şehrin gürültüsünden uzakta, güzel evler sıralanıyordu.

Sola, uzun bir sokağa döndüm, ezilmiş deniz kabuklarıyla dolu bir yola girdim. Ay ışığını yansıtan deniz kabuklarıyla kaplı yol, neredeyse sarı tuğla döşenmiş bir yol kadar parlak görünüyordu gözüme. Yol büyük bir evin önünde kıvrılarak sonlanmadan önce, üç yüz metre kadar devam ediyordu.

Girişteki kemerin önüne park ettim ve hayran gözlerle eve baktım. İki yanındaki sütunlu koridorlar mimarideki yeni koloni stilini yansıtıyordu. Neredeyse bütün ön tarafı koyu renk tahtalarla örtülmüş, pencerelerin panjurları sıkıca kapatılmıştı. Bu haliyle bir kurt adama yaraşır haldeydi.

Zili çaldıktan kısa bir süre sonra verandanın ışığı yandı ve kapıda uzun boylu, asık suratlı bir adam belirdi. Şahin gibi burnunun üzerinden bana bakıyor ve somurtuyordu. Muhtemelen gecenin üçünde ziyaretçilerle uğraşmak iş tanımında yoktu. Adamla ilgili yerine oturmayan, garip bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak bir dakikamı aldı. Bir kulağı açıkça diğerinden büyüktü.

“Bu taraftan,” dedi. “Efendi Kingsley sizi serada bekliyor.”

“Profesör Plum ve şamdanla mı?” diye sordum.

Koca Kulak gülmedi.

38.

Kingsley elinde bir içkiyle deri bir kanepeye yayılmıştı. Korkunç görünüyordu: Saçları sakalına karışmış, gözaltı torbaları ortadaydı.

“Eh, iyi görünüyorsun,” dedim.

“Felaket görüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyordum.”

Sera sekizgen şeklindeydi ve evin ilerideki tepelere kadar uzanan geniş bahçesine bakıyordu. Fransız tarzı pencerelerin ötesinde, ellerinden su dökülen çıplak bir orman perisi heykelinin süslediği kaymaktaşıdan bir çeşme vardı. Heykeltıraş göğüs kısmında biraz kendini kaybetmişti. Erkekler ve göğüsler.

“Bir içki ister misin?” diye sordu Kingsley.

“Olur. Sen ne içiyorsan aynısından.”

Kingsley, kâhyaya bir işaret etti ve kısa bir süre sonra önümde bir içki belirdi.

“Teşekkürler Jeeves,” dedim.

Kingsley sırttı. “Adı Franklin.”

“Kâhya Franklin?”

“Evet.”

“Aynı etkiyi yaratmıyor.”

“Hayır, yaratmıyor,” dedi Kingsley, “ama iyi bir kâhya ve harika içkiler hazırlıyor.”

“Doğru,” diye atıldı Franklin. “Neredeyse hiç dökmem.” Telaffuzu net ve anlaşılırdı, ama İngiliz olabilecek hafif bir aksam vardı. Konuştuğunda yüzü, kasları donakalmış veya hiç çalışmıyormuş gibi hareket etmiyordu. Çenesi boyunca, saçının başladığı yere kadar uzanan ve Franklin’i bir ara kafasını kaybetmiş gibi gösteren yara izini fark etmeden edemedim.

“Teşekkürler Franklin. Bu akşamlık bu kadar. Seni geçenin köründe uyandırdığımız için üzgünüm,” dedi Kingsley.

“Hizmet için buradayım.”

“Ve bu konuda çok iyisin. Gidebilirsin. İyi geceler.”

Kâhya Franklin başıyla selam vererek çıktı. Merakla gidişini seyrettim. Adımları uzun ve dengeden yoksundu, sanki bacakları vücuduyla orantısız gibiydi.

“Franklin ilginç bir adam,” dedim o gittikten sonra.

“Yarısını bile bilmiyorsun.”

“O yarayla korkunç bir kazadan kurtulmuş olmalı.”

“Evet, onun gibi bir şey.”

“Onu nereden buldun?”

“Bir arkadaşımın tavsiyesi.”

İçkimden bir yudum aldım. Hiçbir tadı ve etkisi yoktu. Bardaktaki buzlar tıngırdadı.

“Vampirlerin şekil değiştirmesiyle ilgili ne biliyorsun?” diye sordum ansızın.

Kingsley gözlerini kırıştırdı ve düşünmeye daldı. “Korkarım fazla bir şey bilmiyorum. Neden?”

“Son zamanlarda konusu açıldı.”

“Anlıyorum.”

“Yani vampirler *dönüşebilir* mi, bilirsin, *bir şeylere?*”

Güldü, “Gerçekten de dönüşebilirler... *bir şeylere.*”

Kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı. “Nelere melsela?” diye sordum.

“Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Olsa sormazdım.”

“Ve şekil değiştirmeyi hiç denemedin?”

“Nereden başlayacağıma dair fikrim bile yok.”

“Her zaman yüksekçe bir daldan atlayıp ne olacağına bakabilirsin.”

“Meyvelere giden bir yarasa gibi düşünerek mi?”

“O eşcinsel olan yarasa mıydı?”

“Yardımcı olmuyorsun.”

“Sorun da bu. Nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum. Benim dönüşümüm sormadan gerçekleşiyor.”

“Anlıyorum. Sorumuza dönersek: Vampirler nelere dönüşebilir?”

“Vampirler... kara ve büyük bir şeye dönüşebilirler.” Duraksadı ve ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Çirkin

ve hain bir şey. Büyük, deri kanatları olan bir şey, insan ve yarasa arası.”

“Hiç böyle birini gördün mü?”

Tereddütle cevapladı. “Evet.”

“Ve?”

“Ve tek bildiğim bu.”

“Gördüğün vampir kimdi?”

“Bundan şu anda bahsetmek istemiyorum.”

“Neden?”

Derin bir nefes aldı. Yakışıklı yüzünün büyük bir kısmı gölgelerin arkasında saklıydı, ama bu bana engel olmuyordu. Burnunun ve çenesinin keskin çizgilerini görebiliyordum.

“Çünkü karımı öldürdü.”

Nefesimi bıraktım. “Üzgünüm Kingsley.”

“Hey, bu geçmişte kaldı.”

“Çok soru soruyorum. İçimdeki dedektifi nasıl susturacağımı bilemiyorum bazen.”

“Bilmiyordun.”

Ona karısıyla ilgili daha fazla soru sormak istedim. Neden öldürülmüştü? O da mı bir kurt adamdı? Değilse evliliklerini nasıl yürütmüşlerdi? Ne kadar evli kalmışlardı? Çocukları var mıydı? Dahası şu vampir kimdi? Ama neredeyse hiç yapamadığım şekilde dilimi tutmayı başardım. Aklımı dağıtmak için kendimi Fullerton etrafında uçan dev, şeytani bir yarasa olarak düşündüm. Bu çılgıncaydı. Ben iki çocuk annesi, veli görüşmelerine giden bir kadındım. Daha geçen hafta sonu on iki tur çamaşır yıkamıştım. Gerçek in-

sanlar dev yarasalara dönüşmez, değil mi?

“Yani en basit haliyle,” dedim uygun bir süre bekledikten sonra, “bir canavara dönüşüyorum.”

Kanepeden kalkarak bara doğru yöneldi. Kendine yeni bir içki aldı.

“Bu konuda yalnız değildin,” dedi. “Ayda bir kez Franklin beni kendime veya başkalarına zarar veremeyeceğim özel bir odaya kilitliyor.” Bardağındaki içkiyi çalkaladı. Bir kısmı kenarından döküldü, ama ya fark etmemişti ya da umurunda değildi. “Sadece canavarlar kilit altında tutulmalı.”

“Ancak sen içindeki canavarı kontrol altına almak için önlemler aldın. Benim kitabımda bu pek *canavarca* değil.”

“Kontrollü dönüşüm yapmak mı?” diye sordu.

Güldüm. “Evet, aynen.”

Karşımda otururken elinin üzerinde bir tutam kara tüy olduğunu fark ettim. Birkaç gün önce orada değildi. Yerimden kalkarak onun yanına geçtim. Elini elime alıp parmaklarımı tüylere geçirdim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu. Hareketsiz kalmıştı. Bileğinde nabzını hissedebiliyordum. Nabzı hızlanıyordu. Tüyleri çekiştirdim.

“Gerçek,” dedim.

“Tabii ki gerçek.”

“Gerçekten de bir kurt adamsın.”

“Evet.”

“Sana Kurtçuk diyebilir miyim?”

“Hayır.”

Gözbebeklerinde kızıl parıltılar yanıp söndü. Ormanın derinliklerinden bana bakan bir kurdun gözlerine bakıyor olabiliyordum.

Orman. Rüya. Nefesi. Dudakları.

Kafamı çevirdim. Tanrım, gözleri hipnotize ediciydi. Bu kadar dava kazanmış olmasına şaşmamak gerek. Hangi jüri bu gözlerle dayanabilir ki? O sırada kanepenin üzerinde köpek tüyü gibi döküntüler olduğunu fark ettim. Tüyler kıyafetlerime de bulaşmıştı.

“Tüy döküyorsun,” dedim.

“Evet, arada olur.”

“Kaç yaşındasın Kingsley?”

“Bu akşam cevap olarak hayır’ı kabul etmiyorsun, değil mi, Samantha?”

Omuz silktim. “Belki senin hakkında daha çok şey öğrenerek kendi durumumu daha iyi anlayabilirim, ne olduğumu ve nereye gittiğimi.”

“Peki,” dedi. “Yetmiş dokuz.”

“Köpek yılıyla mı?”

“Ben yatmaya gidiyorum,” diye cevapladı.

“Dur. Benle ne konuşmak istiyordun?”

Ciddiyetle kafasını eğdi. “Seni arayan biri var Samantha.”

“Kim?”

“Bir vampir avcısı.”

“Bir... ne?”

“Vampir avcısı ve seni ölü görmek istiyor.”

İçkim boğazımda kaldı. “Neden?”

“Çünkü sen bir vampirsin ve onun işi de bu.”

“Vampirleri nasıl öldürüyor?”

“Bir yaylı tüfekle sanırım. Anlaşılan ahşap oklar kazıkla aynı görevi görüyor.”

“Bunu ne zaman öğrendin?”

“Bu gece.”

“Nasıl öğrendin?”

“Böyle bilgilere maruz kalıyorum. Ortaklarım sayesinde. Benim gibiler sayesinde.”

“Kurt adamlar.”

“Evet.”

Bunu düşündüm ve ona geçen akşam gördüğüm, gece görüş gözlüklü adamı anlattım. Kingsley omuz silkti.

“Bu o olmalı. Muhtemelen seni takip ediyordu.”

“Kimse beni takip etmiyordu.”

“Bundan nasıl emin oldun?”

“Her zaman arkamı kollarım. Huyumdur.”

“İyi bir huy,” diye onayladı.

“Arkadan bahsederken, kuyruk...”

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi tekrar.

“Dur. Bu vampir avcısı konusunda ne yapmalıyım?” diye sordum.

“Öl veya öldür. Bu konuda ben devreye giriyorum. Bu adamdan kurtulmana yardım etmeme izin ver.”

“Hayır,” dedim. “Ben yetişkin bir kadını ve bu da benim problemim.”

“Adam eğitimli bir katil.”

“Ben de kendimi korumayı öğrendim.”

Söylediklerimden hoşlanmadı, ama bu konuda daha fazla konuşmadım. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde oturmaya devam ettik.

“Neden onla birliktesin Samantha?”

Kimden bahsettiğini biliyordum. Danny. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Evet, ilgilendirir.”

“Nasıl yani?”

“Sanırım sana âşık oluyorum.”

39.

Saat çok geçti.

Çocuklar kız kardeşimdeydi ve ben de bir park yerinde yalnız, dalları aşağı sarkan bir söğüt ağacının altında, çalılardan ardına gizlenmiştim. Arabadaki radyonun dijital saati 23:22'yi gösteriyordu. Avukat ve sekreterinin bir dava üzerinde çalışması için oldukça geç bir saatti.

Motor çalışmıyordu ve camlar aralanmıştı. Vampirlerin bile nefes almaya ihtiyacı vardı. Aslında bunu merak ediyordum. Nefesimi tutarak saate baktım. Bir dakika geçti. İki dakika. Üç. Dört. Nefes verdim. Evet, kahretsin. Her gün yeni bir şey öğreniyordunuz.

Ne tür bir kara büyü beni hayatta tutuyordu öyleyse? Beynimin ve kanımın da oksijene ihtiyacı yok muydu? Belki de o kadar fazla havaya ihtiyacım yoktu, ama otomatik sinir sistemim nasıl duracağını bilmiyordu. Kalbimi dinledim. Çarpıyordu, çok yavaş. Zaman tuttum. Dakikada on kez. Kahretsin. Şimdiye kadar yüz kere ölmem gerekirdi.

Ama ölmemişim. Son derece canlıydım. Ama nasıl?

Belki de bunu düşünmesem daha iyi olurdu.

Yaşıyordum. Belki de altı yıl önce ölmüş olmam gerekiyordu, ama ölmemiştim. Bir şey beni hayatta tutmuştu ve bunun için minnettardım. Artık sadece çocuklarımın büyüdüğünü görmekle kalmayacak, muhtemelen torunlarımdan ve onların çocuklarının çocuklarından uzun yaşayacaktım.

Tanrım.

Tekrar soruyorum: Ne tür bir kara büyü beni hayatta tutuyor?

Danny'nin şirketi küçük bir şirketti. Bir ortakla birlikte şirketin sahibiydi ve oldukça sade bir ofis binasının ikinci katının tamamı onlarındı. Danny otomobil kazaları konusunda uzmanlaşmıştı. Tipik bir ambulans kovalayıcısıydı. Bundan iyi para kazanıyordu, ama ruhunu satmıştı.

Uzun zaman önce, bununla ilgili onun başını ağrıttırdım, ta ki işini aslında sevdiğini fark edene kadar. Eskiden sigorta şirketleriyle uğraşmayı severdi, şimdiyse sekreteriyle uğraşmayı seviyordu.

Gece serindi. Tepemdeki ağaçlar hafifçe hışırdıyordu. Yarım ay, az sayıdaki bulutların arkasında bir gizleniyor, bir görünüyordu.

Binanın üst kattaki camlarından birinden hafif bir ışık geliyor gibiydi, ama panjurlar kapalı olduğundan söylemek güçtü. Bir şişeden su içtim. Su ılıktı. Ilık suyu sevdiğimi keşfettim, gecelik donmuş hemoglobin dozundan sonra ferahlatıcı bir değişiklikti.

Vampir avcısını düşündüm. Son birkaç gündür arkamı

kolluyordum ve kimsenin beni takip etmediğinden emindim.

Birini takip etmek, kocanız olsa bile, sıkıcı bir iş olabiliyordu. Elimi kaldırdım ve inceledim. Cildim beyaz, neredeyse şeffaftı. Elimin arkası çapraz mor damarlarla kaplıydı. Tırnaklarım kalın ve sertti. Saçım gibi yavaş uzuyorlardı. Sol elimin işaretparmağıyla avucumun ortasına dokundum. Temas, sağ kolumda hafif bir titremeye neden olmuştu. Et ve kemik. Üç boyutluydum. Hissedebiliyordum. Gülebiliyordum. Çocuklarımı sevebiliyordum.

Peki, neden ölemiyordum? Ve bana doğaüstü gücümü veren neydi?

Dikiz aynasını kendime çevirdim.

Aynada hiçbir şey yoktu. Sürücü koltuğunun baş kısmından başka hiçbir şey. Kıyafetlerim Görünmez Kadın tarafından giyiliyormuş gibi duruyordu. Oldukça rahatsız ediciydi. Ayna varlığını kabul etmiyordu sanki. Tiksintiyle başımı çevirdim.

“Evet, buradayım, lanet olsun,” dedim aynaya. “Hoşuna gitse de, gitmese de.”

Ya da belki bunu Danny’ye söylüyordum. Belki de dünyaya.

Evet, bana gecenin birinde vampir denen bir yaratık saldırmıştı. Kanımı, kendi kanıyla lekelemişti. Bu leke yüzünden sonsuza dek ve geri dönülemez biçimde değişmiştim.

Kan yüzünden olmalıydı. Şimdi kanı düşünüyordum. Hayat kaynağıydı. O olmadan ölürdük. Evet, başka bir sürü şey olmasaydı da ölürdük. Başınız olmasa ölürdünüz. Kal-

biniz olmasa ölürdünüz.

Kanımdaki bir şey beni *sonsuz* dek nasıl değiştirebilirdi? Kan her şeyi birbirine bağlıyor, her şeyin içinden akıyordu. Kan tüm vücudu baştan başa aşılıyordu.

Anlamıştım, anahtar kandı. Kanım, lekeli kanım vücudumu doğaüstü bir şekilde canlı tutuyordu ve görünüşe göre sonsuz dek doğaüstü bir şekilde canlı tutacaktı.

Ve sonra merak ettim: Hâlâ Tanrı'nın bir çocuğu muydum? Ya da şeytani bir şeye mi dönüşmüştüm?

Şeytani hissetmiyordum.

Sokak sessizdi, ama boş değildi. Sokağın karşısında, kocam olduğu binanın kapısı açıldı. Dışarı iki silüet çıktı. Biri kocam ve diğeri de bir kadındı. Kadını tanıımıyordum. Birkaç ay önce işe yeni bir sekreter aldığını söylemişti. Onunla tanışmamıştım. Kadın uzun boylu, bir deri bir kemikti ve düz, uzun saçları vardı. Çok dar beyaz bir etek giymişti.

Birlikte bitişikteki park yerine yürüdüler. Danny onu küçük, kırmızı, üstü açık bir arabaya götürdü. Arabanın kapısında, kocam kollarını onun beline dolayıp ona çok uzun ve çok derin bir öpücük verdi. Sonra kadın ondan ayrıldı, arabaya bindi ve uzaklaştı. Danny onun gidişini izledi ve sonra bana doğru döndü ve nefesimi tuttum. Bir anlığına onun bana bakıyor olduğunu düşündüm. Sonra arkasını döndü, cebindeki anahtara uzandı, Escalade'sine binip gitti. Evine, karısına ve çocuklarına gidiyordu.

Olduğum yerde uyuşmuştum. Motor çalışmıyordu. Elimin bilinçsiz bir şekilde cebime, orada olmayan silaha uzandığını fark ettiğimde şaşırılmıştım.

40.

Danny'yle birlikte yatakta yatıyorduk.

O örtünün altında, bense üstündeydim. Her zamanki gibi. O çıplak ve ben de tamamen giyiniktim. Her zamanki gibi. Yeni duştan çıkmış, vücudunun ısısı teninden yayılıyordu. Kadının kokusunu üzerinden atmıştı. Ne adamdı ama! Karanlıkta solgun omuzlarını net bir şekilde görebiliyordum. Ayrıca gözlerinin açık olduğunu, gözlerini benden kaçırıp tavana baktığını da görebiliyordum.

Dönerek sırtüstü yattım ve onunla birlikte tavana bakmaya başladım. Tavan, sadece benim görebildiğim gizli ışık parçacıklarıyla çatlakmış gibi desenler oluşturarak dönüyordu.

“Bu gece seni onunla gördüm,” dedim.

“Biliyorum.”

“Beni uzun zamandır öyle öpmedin.”

Bir şey söylemedi. Işık parçacıkları ortamdaki gerilime tepki veriyor gibi, daha hızlı dönüyor, hızla birbirine geçiyordu.

“Orada olduğumu biliyordun ve yine de gözümün

önünde onu öptün mü?”

“Dışarı çıkar çıkmaz seni gördüm.”

“O yüzden onu özellikle uzun uzun öptün.”

“Evet.”

“Neden eve gelmeye zahmet ettin ki?”

“Çocuklarım burada.”

Sesim titremeye başlamıştı, korkumu ve nefretimi gizleyemiyordum. Kalkıp göğsüne atılmak, beni incittiği kadar onun da canını acıtmak istedim.

“Onu seviyor musun?”

“Sanırım. Evet.”

“Beni seviyor musun?”

“Bilmiyorum. Eskiden seviyordum.” Duraksadı. “Sanırım dönüştüğün şeyi sevebilmem mümkün değil. Denedim. Gerçekten denedim. Ama...”

“Seni iğrendiriyorum.”

“Evet,” dedi. “Midemi bulandırırıyorsun ve ödümü patlatıyorsun ve sana dokunduğumda öğürmemek için kendimi zor tutuyorum.”

“Her eşin duymak isteyeceği sözler.”

“Üzgünüm Sam. Gerçekten üzgünüm. Saldırıya uğradığın için üzgünüm. İşler buraya geldiği için üzgünüm. Ama evlilik bir kadın ve bir erkek arasındadır.”

“Ben kadın değil miyim?”

“Senin ne olduğunu bilmiyorum. Lanet olası bir vampirsin sanırım. Ve bunun ne olduğunu da bilmiyorum.”

“Ben hâlâ insanım.”

“Hayır, değilsin. Bir hortlak gibi garajda kan içiyorsun. Seninle ilgili kâbuslar görüyorum. Gecenin bir yarısı bana saldırdığını, çocuklarımıza saldırdığını, kendini kaybedip hepimizi katlettiğini görüyorum.”

Ağlamaya başlamıştım. Hıçkırıyordum, ağlıyordum ve tamamen kontrolümü kaybetmiştim. Bu benim en korktuğum şeydi ve gerçek olmuştu. Hayatımın aşkı beni terk ediyordu ve bir anlığına bile olsa, onu suçlayamazdım.

Ağladığımı görmezden geldi. Aslında bana arkasını dönmüştü. Sonra kendimi kaybettim. Tamamen kaybettim.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerine atlamıştım. İki elim de yılan gibi boğazına dolanmıştı, bir kobradan çok daha hızlı, kendini koruyabileceğinden çok daha hızlı. Onu yatağa çiviledim. “Seni orospu çocuğu, çocuklarımı benden almaya kalkarsan seni öldürürüm. Anladın mı? Seni yakalayıp öldürür ve parçalara ayırırım.”

Sesim histerik, çığlık çığlığa, kulak tırmalayıcıydı. Kaslı boynuna dolanmış ellerimi gördüm; ince, solgun, güçlü ellerimi. Elleriyle benimle mücadele ediyor, umutsuzca benden kurtulmaya çalışıyordu, ama hiç şansı yoktu. Nefes alıp alamadığını bilmiyordum, ama bu umurumda değildi. Tekme atıyor, sarsılıyordu ve bense hâlâ onu boğmaya çalışıyor, bağırıyor, küfrediyordum. Artık kollarım gücümden dolayı titriyordu, bir saniye daha boğazını sıksam, santimetrekafe başına bir kilogram daha güç uygulasam, onu öldürebilirdim ki bundan zevk de alırdım. En azından o anda.

Sonra ellerimi gevşettim ve o da yataktan yere yuvar-

landı; öksürüyor, öğürüyor, tükürüyordu. Nefes alma çabasıyla kıvranıyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu. “Çocuklarımı sakın benden alma Danny,” diye fısıldadım. “Sakın!”

41.

Danny, dizlerini göğsüne çekmiş, yatak başlığına dönük oturuyordu. Cenin pozisyonunun bir çeşit erkek versiyonuydu. Ürkek bakışlarla beni izliyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Oda karanlık olmasına rağmen, boynunun çevresindeki kırmızı izleri görebiliyordum. Nefesini kontrol etmeyi başarmıştı ve ben de epeyce sakinleşmiştim. Beni ele geçiren öfkenin içimdeki vampirle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen içimdeki anneyle ilgiliydi.

“Senin *hastalığınla* ilgili bilgi içeren mühürlü bir paketi gerektiğinde açması için avukatıma kesin talimat verdim.” Sesi, çok eski bir mikrofondan geliyormuş gibi çatal çatal çıkıyor, kulak tırmalıyordu. Ya da boğazı oldukça zedelenmiş gibiydi. “Başıma bir şey gelmesi halinde yani.”

“Ne demek istiyorsun?” Yatağın kenarında oturuyordum. Birden korkunç gerçeğin farkına varmıştım. Danny, fiziksel şiddet tehditlerime rağmen, bu durumda avantajlı olan taraftı.

“Vampir olmanla ilgili her şeyi tamamen detaylı bir şekilde anlattım. Her şeyi. Altı yıl önceki saldırıdan Norco’daki kasapla olan anlaşmana kadar.”

“Buna kimse inanmaz. Senin deli olduğunu düşüneceklerdir.”

“Belki evet belki hayır.”

“Bu da ne demek Danny?”

“Pakete iki şey daha ekledim. Sen uyurken karşında ayna tutarak çektiğim bir video kaydı ve senin lekeli kanından küçük bir şişe.”

“Delirdin mi sen?” diye sordum.

“Belki de. Ama çocukları istiyorum ve güvende olmalarını istiyorum ve senin de uzağımızda olmanı, kirli ellerini benden ve onlardan uzak tutmanı istiyorum.”

Ben bütün bunları hazmederken yine sessizlik olmuştu. Köşeye sıkışmıştım. Hikâyesine kimsenin inanıp inanmayacağı ya da kanı test edeceği tartışılırdı, ama bunu şansa bırakamazdım. Sırrımın ortaya çıkma ihtimalini göze alamayacağımı uzun zamandır biliyordum.

“Peki, çocuklar ne olacak?”

Derin bir nefes aldı ve dizlerini daha da yukarı çekti. “Çocukları ben alıyorum Samantha.”

Bunun için berrak bir zihne ihtiyacım vardı. Beni terk ediyordu, bu kadarını anlamıştım, bu kadarıyla baş etmeye çalışabiliyordum. Ama çocukları alması...

Tekrar konuştuğumda mantıklı ve sakinim. “Danny, bebeğim, dinle beni. Bu şekilde altı yıl yaşadık. Onlara sev-

giden başka bir şey vermedim. Kimseye, hiçbir insana, özellikle de çocuklarıma zarar vermem. Annelerine ihtiyaçları var.”

Güldü. “Az önce olanlardan sonra mı? Tanrım, Sam, beni öldüreceğini zannettim.”

“Öfkeden deliye dönmüştüm Danny. Beni aldatıyorsun. Yani neredeyse gösteriş yapar gibisin. Her kadın, her anne aynı tepkiyi verirdi.” Duraksadım. Boynunu ovup acıyla yüzünü buruşturdu. “Annelerine ihtiyaçları var Danny.”

“Aynı fikirdeyim, o yüzden de iki haftada bir, hafta sonları onları görmene izin vereceğim. Gözetim altında.” Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Bana ne yaptığının farkındaydı, beni öldürüyordu, ama devam etti. “Bununla ilgili de benimle tartışma Sam. Nasıl bir canavar olduğunu ortaya çıkarmak zorunda bırakma beni, çünkü bunu yaparım. Çocukları korumak için yaparım.”

“Danny, lütfen.”

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Başına bunların gelmesini hiç hak etmedin ve bunu sen istemedin. Ben de. Çocuklar da. Ama onları güvende tutmaya kararlıyım. Bu kadar zaman dayandım Sam. Bunu çocuklar için yaptım. Bence anne ve babalarının ilişkisinin artık pek iyi olmadığını anlayacak yaşa geldiler.”

Sık görmediğim bir anlık şefkatle uzanıp elimi tuttu. Korkuyla geri çekilmediğini ya da elimi gevşekçe tutmadığını fark ettim. Sıkıca ve şefkatle tutuyordu. “En iyisi bu Sam. Artık sen de... hayatını yaşayabilirsin, nasıl yaşaman

gerekiyorsa. Artık çocukları okuldan almaya gerek kalmayacak ya da veli toplantılarına gitmene veya biri hastaysa gündüz onların başında beklemene. Kendin olmak için özgürsün ya da her neysen o olmak için...”

Konuşmaya devam etti, ama dinlediğimden emin değildim. Tek düşünebildiğim çocuklarımın annesiz büyüyeceğiydi. Yüzlerini her gün görmeyecek olmayı aklıma bile getiremiyordum. Daha da kötüsü, onları kaçırmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunu hiçbir zaman yapmazdım, çünkü nasıl bir hayat olurdu bu? Danny konuşmaya devam ederek çocuklarla ve anne olmanın günlük zorluklarıyla uğraşmadan, kendi başıma olmamın erdemlerinden övgüyle bahsetmeye devam etti; elimi okşamayı bırakmamıştı ve ben çocuklarımı kaybettiğimi anlamıştım. İki haftada bir, kulağa sonsuzluk gibi geliyordu. Aniden anne olmanın günlük zorlukları çok güzel gelmeye başlamıştı ve ona karşı çıkmayı denediğimde, söylenecek kelimeleri bir türlü bulamıyordum, çünkü derinlerde bir yerde haklı olduğunu biliyordum.

Ben bir canavarım. Normal değilim. Daha iyisini hak ediyorlar.

Saçmalık bu. Ben onların annesiyim.

Ne olursa olsun.

Bu günün geleceğini her zaman biliyordum. Karşı koymak için çok çabalamıştım. Her şeyi doğru yapmaya çalışmıştım, ama yine de yeterli olmamıştı.

“Sana karşı koymayacağıma söz veririm, çocukları ki-

minle istersen onunla birlikte yetiştirmen için sana vereceğime söz verirsem, bir iyilik isteyebilir miyim?”

Bir şey söylemedi. Yanımda yatarken, derin düşüncelere dalmışken hep yaptığı gibi, onun altdudağını ısırdığını görebiliyordum. Bu kararsızlığı yaşayan, bir zamanlar yüksekten ödü patlıyor olmasına rağmen, bana sıcak hava balonunda evlenme teklif etmiş olan bir adamdı.

“Lütfen Danny, sadece bir iyilik.”

“Belki.”

“Onları her hafta sonu görmeme izin ver, gözetim altında olmadan.”

Bunun hakkında uzun bir süre düşündü. Uzun bir nefes verdi. “Tamam, Sam, her hafta sonu. Ama görüşmenin gözetim altında olması konusunda ısrar etmek zorundayım.”

“Teşekkür ederim Danny,” dedim yavaşça, sesim duygusal ve acı doluydu, kendi kulaklarıma bile yabancı gelmişti bu. “Evden ne zaman ayrılacaksınız?”

Bu kelimeleri dile getirir getirmez, hatamı anlamıştım. Onlar bir yere gitmiyordu.

“Biz gitmiyoruz Sam. *Sen* gidiyorsun ve yarın akşama kadar gitmiş olmanı istiyorum.”

42.

Akşam geç saatte, Brea'daki Embassy Suites Otel'i'nin dokuzuncu katının balkonunda duruyordum.

Zor bir gün olmuştu. Kız kardeşim gelip taşınmama yardım etmişti, gerçi taşıyacak pek fazla şey yoktu. Daha çok manevi destek için gelmişti. Danny de oradaydı, ama manevi destek için değil. Onun yerine bir hapishane gardiyanı gibi beni izliyordu.

Çocuklarla son günüm olduğu için, okula gitmeyip evde kalmalarına izin vermiştim. Onlara annelerinin neden gittiğini önceden açıklamaya çalışmışım. Bunun onların suçu olmadığını, annelerinin ve babalarının artık beraber yaşayamadığını, hâlâ birbirlerini sevdiklerini, ama o özel şekilde sevmediklerini anlatmışım. İkisi de ağlamıştı. Ben de ağlamışım.

Otelde Mary Lou, eşyalarımı boşaltmama, hatta donmuş kan paketlerini odanın mini buzdolabına yerleştirmeme bile yardım etti. Onu paketlerden birini incelerken yakaladım. Yüzünün bembeyaz olduğunu fark etmişim. Ama hakkını vermek gerekirse, kanla ilgili hiçbir şey söylemedi ve bunun

için ona sessizce teşekkür ettim.

Birlikte yatağımın üzerinde oturduk, omuzlarımı ve boynumu ovdu ve nazikçe saçımı okşadı. Onun dokunuşu, sıcaklığı, şefkati bana güç veriyordu. Yalnız kalmamam gerektiğini düşünüyordu ve gece benimle kalmak istedi. Ona teşekkür edip yalnız kalmak istediğimi söyledim. Bundan hoşlanmamış, ama pes etmişti ve gittiğinde kendimi yıllardan beri ilk defa yalnız, yapayalnız bulmuştum.

Odanın iki tane katlanan sandalyesiyle yuvarlak bir masasının olduğu bir balkonu vardı. Sürgülü camdan olan kapıyı açıp dışarı, balkona çıktım ve çıkar çıkmaz soğuk rüzgâr yüzüme çarptı. Bu yükseklikten şehir nefes kesici derecede güzel görünüyordu. Gözün görebildiği yere kadar yanıp sönen ışıklar her yöne yayılmıştı.

Hızlı bir hareketle kendimi yukarı, balkonun duvarına çıktım ve ayaklarımı kenardan uzattım. Salıncakta sallanan bir çocuk gibi dalgınca ayaklarımı sallıyordum.

Oteli, yakındaki alışveriş merkezinden ayıran sokaktan hızla arabalar geçiyordu.

Acıkmıştım ve aynı zamanda midem bulanıyordu. Bazen bu ikisi de ayrılmaz bir bütün oluyordu.

Rüzgâr esiyor, beni sarsıyor, kulaklarımda yavaşça inliyordu. Saat sekizi biraz geçmişti. Berbat bir gün olmuştu ve bir saniye bile uyumamıştım.

Altı yıl önceki saldırı bana çok şeye mal olmuştu. İşime, güneşli günlerime, evime, kocama, çocuklarıma ve hayatıma mal olmuştu.

Büyük alışveriş merkezine giren ve çıkan insanları seyrederiyordum, zar zor kazandıkları parayı aşırı pahalı mağazalarda harcamak için can atıyorlardı. Dokuz kat yukarıdan bile kıyafetleriyle yüzlerindeki detayları görebiliyordum. Çoğu genel olarak kendini iyi hissediyor gibiydi. Amerikan Rüyası'nı yaşıyorlardı. Akşamı ailenle birlikte alışveriş merkezinde geçirmekten iyisi yoktu. Güzel çocuklarınızla güzel dükkânlardan güzel şeyler almak. Elinde JCPenny poşeti olan biri pek de mutlu görünmüyordu.

Tarla farelerini seyreden şahin gibi, hepsini tepeden seyrederiyor, kenarda oturmuş, gittikçe insanlıktan daha da uzaklaştığımı hissediyordum.

Birden ayaklarımı yukarı alıp ayağa kalktım, geniş kenarda kolayca dengemi sağlamıştım. Rüzgâr hızlanıyor gibiydi, ama beni devirmekle tehdit edecek kadar değil.

Aşağıdaki dar sokağa, hareketli alışveriş merkezine, akıp giden arabalara, uzaktaki şehir ışıklarına baktım. Arada, duvarla çevrili park yerinden bir araba kornasının yankısı duyuluyordu. Konuşma sesleri. Çocukların sesleri.

Derin, değersiz, titrek bir nefes aldım.

Gerçekten kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Çocuklarım hayatımdan koparılıp alınmıştı. Kahretsin, *hayatım* hayatımdan koparılıp alınmıştı.

Zemin, aşağıda çok, çok uzaktaydı. Dokuz kat yükseklik, yüz elli kat gibi görünüyordu, özellikle de atlamayı düşünüyorsanız.

Gözlerimi kapattım ve kendimi balkondan aşağı bıraktım.

43.

Zaman yavaşlamış gibiydi.

Gecenin içine, yukarı doğru bir yay çizdim ve kollarımı iki yanımda açtım. Yüzümü yıldızlara kaldırdım, saçımda rüzgârı hissediyor ve yoğun, alışılmadık bir sessizliği tecrübe ediyordum, sanki dünya üzerindeki bütün sesler birden kısılmıştı. Yavaşça, doğal bir dalışa geçtim.

Ve sonra düşüşe geçtim.

Tam o anda belki de kıyafetlerimden kurtulmuş olmam gerektiğinin farkına vardım. Yün kazağın içinde hapsolmuş bir yarasa olmak istemiyordum.

İşin doğrusu, sonraki birkaç saniye içinde ölmüş olmam gerekiyordu. Kimse öyle bir düşüşten sağ çıkamazdı, muhtemelen bir vampir bile.

Kafamda sarı bir ışık çıktı ve o ışıkla birlikte siyah bir görüntü belirdi. Kanatlı bir şeyin görüntüsü; büyük, bu dünyaya ait olmayan ve korkutucu bir şeyin.

Ve sonra görüntü kayboldu.

Dünya hızlanmaya başlamıştı. Otelin katlarının yanından hızla geçiyordum. Perdeli bazı camlar açıktı. Dar iç çamaşırının içindeki bir adam, sanki gözünün kenarında bir şey görmüş gibi aniden döndü. Görmek üzereydi; düşmekte olan bir kadını. Ama dönüşünü tamamlayamadan önünden geçip gitmiştim.

Kanatlı yaratığın görüntüsü tekrar belirmişti, ama bu sefer daha detaylıydı. Belli belirsiz insanı andırıyordu ve deriye benzer kocaman kanatları olan yaratığa karşı ani ve güçlü bir yakınlık hissetmiştim.

Yukarıdan gümüş bir iplik gibi görünen ince bir kaldırım, şimdi hızla gerçek bir kaldırıma dönüşüyordu. Oldukça gerçek, çimento bir kaldırıma. Hızlanarak birkaç kat daha geçtim. Şanssızlık eseri otelin katları tükeniyordu.

Aniden kasıldım.

Zemin beni karşılamak için hızla yükseliyordu.

Sadece saniyelerim vardı.

Kıyafetim yırtılarak vücudumdan ayrıldı. Bir çift dev, kalın perdeli kanat kollarımla bacaklarımdan açılmamış bir paraşüt gibi belirdi.

Zemin tepemdeydi.

Pozisyon değiştirip vücudumu ayarladım.

El bileklerimden kaslarımın ortasında bir yere kadar uzanan kanat, rüzgârı yakaladı ve şaklayarak gerildi. Kollarım titredi ve onları sağlam bir şekilde tutarak kaldırıma bir iki metre kala dümen kırdım. İçgüdüsel olarak ne yapacağımı biliyordum ve hızla yukarı çıktım.

Sağ kalçam “Park Edilmez” tabelasına çarpmıştı.

Kontrolümü kaybedip havada yalpaladım ve sanki tarihöncesinden kalma bir uçma güdüsü içimde tekrar ortaya çıkmışçasına bir şekilde tekrar kontrolümü kazandım, kendimi toparladım ve parıldayan bir düzine cipin tavanını sıyrarak alışveriş merkezinin park yerinde alçaktan hızla uçtum. Başımı kaldırarak biraz yükseklik kazandım ve çok çabuk alışveriş merkezinin üzerindeydim.

Uçuyordum.

Uçuyordum.

Anlamadan ve sorgulamadan, içimden geldiğini bilerek kanatlarımı ustaca çııptım ve pervane gibi dönerek gece göğünde yükseldim.

44.

Elbette rüya görüyordum.

Öyle olmalıydım. Yani bu bana gerçekten oluyor olamazdı, değil mi?

Her an uyanıp Brea şehrinin yüz elli metre üzerinde uçuyor olmadığımı fark edebilirdim. Otel odamda olduğumu, yalnız ve mutsuz olduğumu fark edecektim.

Rüya olsa da, olmasa da bunun tadını çıkarmalıydim.

Ani bir rüzgârla sarsıldım. Kontrolümü kaybettim ve havada beceriksizce ilerledim. Paniklemiştim, ta ki navigasyon sistemim tekrar devreye girene kadar. Kanatlarımı ayarladım, omuzlarımı düşürdüm ve kolayca gezinmeye devam ettim.

Uçarken ve panikten hızlanmış nefesim normale dönerken, sağ koluma doğru baktım. Daha doğrusu *kanadıma* doğru. Kolumun uzantısı zayıf ve siyahtı, sert kaslar dalgalar oluşturuyordu.

Kalm perdeli deri bileğime bağlıydı ve belimden aşağı doğru iniyordu.

Altımda Randolph Sokağı vardı. Sağ kolumu indirip sol kolumu kaldırarak sancak tarafına dönmeden önce, bir süre sokağı takip ettim. Dönme becerisi bana doğal geliyordu, sanki hayatım boyunca bunu yapıyormuşum gibi.

Brea bu saatte hareketliydi; hâlâ akşamın erken saatleriydi ve sokaklar arabalarla doluydu. Bir amaç peşindeymiş gibi bir dükkândan çıkıp diğerine giren, yüzlerce insanın doldurduğu Aşağı Brea denen bir bölgenin üzerinden uçtum. Gökyüzü bulutsuzdu, sadece birkaç yıldız görünüyordu. Bu fonun önünde, siyah tenim insan gözüyle neredeyse görünmez olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, Güney Kaliforniya vampirler için ideal bir yerdi.

Deney yapmaya karar verdim.

Ama önce neye benzediğimi görmek istiyordum. Tamamen camdan yapılmış, uygun bir ofis binası buldum. Yansımamı görme umuduyla ikinci katın önünden hızla geçtim ki hiçbir şey görünmüyordu. O eski bilindik hikâye.

Hızla kanat çırpıp yükseklik kazanarak tekrar gökyüzüne çıktım. Hareket etmek benim için şimdiden zahmetsizdi. Tırmanmaya devam ettim ve birden ne kadar yükseğe çıkmaya cesaret edebileceğimi merak ettim. Şimdiden şehrin birçok yüz metre üzerindeydim.

Devam ettim, daha da yükseklerle.

Gökyüzü karardı. Şehrin ışıkları kayboldu. Yorulmadan, sonsuza dek, zamanın ve uzayın ötesine, başka dünyalara, başka yıldızlara, başka evrenlere kadar devam edebilirmişim gibi hissediyordum. Uzun, çok uzun zamandır ilk defa özgür

ve canlı hissediyor, kaderime lanet etmiyordum.

Sonunda yükselmeyi bıraktım ve kollarımı uzatarak havada, uzayın akımlarında asılı kaldım. Altımda Orange County'nin ışıkları yanıp sönüyordu. Uzakta Los Angeles'ı ve Long Beach'i görebiliyordum. Güneydeyse Pasifik Okyanusu'nun siyah enginliği vardı.

Rüzgâr güçlü ve acımasızdı. Sallandım ve cezamı özümsem. Şeytani bir uçurtma gibi hırpalanıyordum. İpi olmayan şeytani bir uçurtma. Bu formdayken dünyayı dolaşabileceğimi biliyordum. İstedğim her yere gidebilirdim.

Bugün çocuklarımı kaybetmiştim, ama sınırsız bir özgürlük kazanmıştım. Birçok bakımdan.

Kanatlarımı katladım; katmanlar bir geysa yelpazesi gibi üst üste binmişti. Kan emen bir meteor gibi hızla aşağı düşüyordum. Şehrin ışıkları hızla yaklaşıyordu. Kanıma adrenalini hücum etmişti. Kendimi zevkle çılgın atarken ya da daha doğrusu ciyaklarken buldum. Rüzgâr beni dövüyordu. Sarsılarak titredim ve gözlerimi çok az açabiliyordum. Elmacıkkemiklerimin üstündeki doğal kıvrımlar ve kaşlarımın üzerindeki tepelikler görüşümü netleştirmek konusunda harikalar yaratıyordu.

Aşağı Brea tekrar görüş alanıma girdi, benimle buluşmak için yükseliyor gibiydi. Kalabalık caddenin ayrıntıları hızla görüş alanıma girdi ve mümkün olan son anda kafamı kaldırıp kollarımı açarak kendimi yukarı çektim. Üzerimdeki katıksız yerçekimi kuvvetinin kanatlarımı kollarımdan ayırmak için yeterli olması gerekiyordu, ama kanatlarım yırtıl-

madı. Onun yerine, mükemmel bir performans gösterdiler ve kalabalık sokağın ortasından, ciplerin tavanlarının tam üzerinden hızla geçtim.

İnsanlar beni görmüştü. Birçok kişi. İşaret ettiler, döndüler ve içecekleriyle dondurmalarını döktüler. Ama ben çoktan gitmiş, sola ani bir dönüşle yan sokakta gözden kaybolmuştum.

Sokak otele çıkıyordu. Dikkatle balkonuma kondum. En azından benim balkonum olduğunu düşünüyordum. Hızla nefes alıyordum. Belli ki oksijene ihtiyacım vardı.

Kollarım hâlâ uzun, ince ve siyahtı. Uçmaya yarayan perdeler vücudumun her iki yanına bağlı, arkamda ikiz perlerinler gibi asılıydı. Orada, balkonumda dikilirken, bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm ve zihnimde insan halimin belli belirsiz bir görüntüsü canlandı.

Gözlerimi açtım ve kollarıma baktım. Pembe et olarak parlıyorlardı. Aşağı baktım ve tamamen çıplak olduğumu gördüğümde şaşırmadım.

Geri dönmüştüm.

45.

Bu gece uçtum.

Kıyafet ve makyaj malzemeleri dışında sahip olduğum çok az eşyanın arasında olan ve yanımda getirdiğim dizüstü bilgisayarımda yazıyordum.

Otelde kablosuz internet bağlantısı vardı ve bu burayı seçmemin sebeplerinden biriydi. Bu ve dokuz katlı olması. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde atlayışımı yapmayı planlamıştım ve otel ne kadar yüksek olursa o kadar iyiydi.

Uçtun mu? Fang'in cevabı çabuk gelmişti.

Evet!

Bunu kendi kendine mi keşfettin?

Evet.

Ama nasıl?

Ona balkonumdan atlamama kararına sebep olan olaylar dizisini anlattım. Ya da daha doğrusu balkondan atlama dürtüme.

Evliliğin için üzuldüm Moon Dance. Belki de bir gün

benimle evlenirsin. Seni kabulleneceğime söz veriyorum.

Şaka havamda değilim Fang.

Şaka değil.

O zaman evlenme teklifi alacak havamda değilim.

Özür dilerim. Duraksadı, sonra yazdı: Uçmak nasıldı?

İlahi bir duyguydu. Coşkuluydu. Dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu kesinlikle tekrar yapacağım.

Tam olarak neye dönüştün?

Korkunç bir şeye. Kâbuslardan fırlamışım gibi görünen bir şeye.

Ama yine de kendindin, değil mi? Hissedebiliyor, düşünübiliyordun.

Evet, hep oradaydım. Bendim, sadece korkunç bir şeyin bedenindeydim.

Tarif et.

Elimden geldiği kadarıyla tarif ettim. Fang'e, zihnimdeki görüntü dışında kendimi aslında çok az görebildiğimi anlattım. Zihnimdeki görüntü yeterince korkunçtu.

Neyim ben, diye sordum anlatmayı bitirince.

Sen bir vampirsin Moon Dance.

Ama Tanrı'nın yaratıklarından biri miyim? Şeytani bir şey miyim? Gerçekten yaşıyor muyum?

Yaşadığını hissediyor musun?

Evet.

Şeytani hissediyor musun?

Bunu düşündüm. Büyük bir anormallik, bir hata gibi hissediyorum. Unutulmuş bir şey gibi. Görmezden gelinmesi

gereken bir şey gibi. Korkulması gereken bir şey gibi.

Moon Dance?

Evet?

Hepimiz öyle hissediyoruz. Sen sadece farklısın. Duraksadı. Bir Yaratıcı'ya inanıyor musun?

Duraksadım, sonra yazdım: Bilmiyorum. Bir Şey'e inanıyorum.

Peki, sence Bir Şey, saldırıya uğradın ve kendi iraden dışında farklı bir şeye dönüştün diye birden seni görmezden gelmeye mi karar verdi?

Bilmiyorum Fang.

Uzun bir duraksama oldu. Ben öyle düşünmüyorum. Yaratıcı bir Tanrı'nın seni aniden görmezden gelmeye karar verdiğini düşünmüyorum Moon Dance. Aslında sana, başka insanların mümkün olduğunu bile düşünemediği şeyleri yapma, kendini birçok kişinin hiçbir zaman yapamayacağı şekilde ifade etme şansı bahşedildi. Bunu bir fırsat ya da bir lanet olarak görebilirsin. İyi mi, kötü mü görmeyi seçiyorsun?

Yani benim içimde iyi bir şeyler mi var?

Birçok insandan daha fazla.

Yani unutulmadım mı?

Seni kim unutabilir ki Moon Dance?

Teşekkür ederim Fang. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Her zaman. Ve Moon Dance...

Evet?

*Kendine dikkat et. Bir yerlerde seni seven insanlar var.
Uzun bir duraksama. Bekledim. Ve ben de onlardan biriyim.
Teşekkür ederim Fang. Bunun benim için anlamı büyük.
İyi geceler.
İyi geceler Moon Dance.*

46.

Bir salı gecesi, saat 21:30'u biraz geçe Dedektif Sherbet beni Embassy Suites'in önünden aldı. Hafif bir yağmur yağıyordu ve ben emsiye getirmeye zahmet etmemiştim.

"p toplama gecesi," dedi ben yanındaki koltuğa otururken. Camları filmle kaplanmış, Ford marka büyük bir kamyonet kullanıyordu. "Hey, sırsıklam olmuşsun."

"Yağmuru seviyorum."

"emsiye kullanarak sev o zaman. Deri koltuklarımı ısılatıyorsun."

"Takma kafana. Sadece bir kamyonet."

"Bu sadece bir kamyonet değil. Bu benim bebeğim."

"Hayatta kamyonetten önemli şeyler de var."

"Birilerinin keyfi mi kaçmış?" diye sordu.

"Evet."

Sırıtıp trafiğe ıktı. Kamyonetin motorundan bir kkreme sesi geliyordu. Dedektifin deli gibi araba kullandığını anında keşfetmiştim. Kamyonetinin her türlü çarpışmadan

sağ çıkabileceğine güvenerek umursamaz bir taşkınlıkla trafiğe dalmıştı. Araba kullanışını heyecan verici bulmuştum. Belki de gizli bir adrenalin bağımlısıydım.

“Evinde ilaçlama falan mı var?” diye sordu ardımızda kornalardan oluşturduğu bir orkestrayı bırakarak.

“Efendim?”

“Bu yüzden seni Brea’da bir otelden almıyor muyum? Evinde ilaçlama mı var?”

“Ah,” dedim. “Evet, tabi.”

“Brea’dan bahsetmişken, dün geceki uçan yaratığı duydu mu?”

“Hayır.”

“Dün gece polisin çağrı merkezi telefonları kilitlendi. Toplam yüz arama. Görünüşe göre gökyüzünden bir şey düşüp Aşağı Brea’nın orta yerine inmiş.”

“Belki de bir kuştı,” dedim dikkatim dağınık bir şekilde. İçimden konuşmak gelmiyordu. Çocuklarımı özliyordum ve onları sonsuza kadar kaybetmiş olduğum hissine karşı koyamıyordum.

“Bu kuş değildi.” Kıkırdadı ve sağa, Eyalet Üniversitesi Bulvarı’na döndü. Bir dakika sonra sola, İmperial Caddesi’ne dönmek üzere kırmızı ışıktaki bekliyorduk. Yan camdan birkaç genç çocuğun kamyonete aval aval baktığını fark ettim.

“Çocuklar kamyonetini sevdi.”

“Sevmeliler zaten. Yıkılıyor.”

Moralim bozuk olmasına rağmen güldüm.

Sherbet devam etti, “Görgü tanıkları siyah olduğunu,

devasa olduğunu ve müthiş bir hızla uçtuğunu söylüyor.”

“Ona ne olmuş peki?”

“Sağa, Brea Bulvarı’na dönüp gözden kaybolmuş.”

“Sağa sinyal vermiş mi en azından?”

Yeşil yanmıştı. Yarıştaymışız gibi hızla gaza basarak kamyoneti kaldırmıştı. Bana bakıp gülümsedi. “Bunların hiç-birine inanmıyor gibisin.”

“Hayır,” dedim. “Sen inanıyor musun?”

“Söylemesi güç. Yüz tanık çok fazla.”

“Kitlesel halüsinasyon olabilir mi?” diye önerdim.

“Belki,” dedi. “Ya da belki gerçekten bir şey gördüler.”

Sherbet, çevre yoluna çıkan rampada bekleyen uzun bir araba sırasının arkasında durdu. Sherbet’in arabaların *üzerinden* geçmeyi tercih edeceği gibi heyecan verici net bir fikre kapılmıştım.

“Aç mısın?” diye sordu birden.

“Hayır.”

“Emin misin? Yiyebilirmiş gibi görünüyorsun.”

“Eminim.”

Uzun araba sırasından çıktı, İmperial Bulvarı’na intihara teşebbüs ediyormuşuz gibi bir dönüş yaptı ve arabalara servis yapan en yakın Wendy’s restoranına doğru yol aldı.

“Bu korkutucuydu,” dedim.

“Öyleyse neden gülümsüyorsun?” diye sordu.

“Sanırım korkutucu şeyleri seviyorum,” dedim.

Siparişini verip sıraya girdi. Karım bu gece *machanka* diye bir Alman yemeği yaptı. O yemeği sevdiğimi zannedi-

yor. Ona, yemeği sevmeyi on beş sene önce bıraktığımı söyleyecek cesareti bulamıyorum.”

“Onu seviyor olmalısın.”

“Tüm kalbimle,” dedi.

“Şanslı kadınmış,” dedim.

“Şanslı olan *benim*.”

Yemeğini aldı. İki domuz pastırmalı burger, bir porsiyon patates kızartması ve en büyük boy kola.

“Bu seni öldürür.”

“Doğru,” dedi. “Ama diğer yandan *machanka* yemek zorunda kalmam.”

Ağızına patatesleri tıkarken, sola dikkatsiz bir dönüşle, sanki yolda hiç araba yokmuş gibi trafiğe çıktı. Bana bakıp ağızındaki patateslerle sırttı.

Ben de sırttım.

Kısa süre sonra, 57. Çevre Yolu’nda güneye gidiyorduk.

47.

Horton'un gotik tarzdaki devasa evini dikey kesen sokakta park ettiğimizde, saat onu geçiyordu.

İnceden yağan yağmur sokağı karanlığa gömüyordu. Kamyonetin kabininde, motor ve silecekler çalışmaz halde oturuyorduk. Hareket eden silecekler ve boşa çalışan bir araba dikkat çekerdı. O yüzden soğukta ıslak ıslak yemeklerimizi yedik. Karşımızda duran ev büyük ve kasvetliydi. Yükselen duvarları gece göğünü deliyordu. Bu Hawthorne'un hoşuna giderdi. Kamyonetin film kaplı camları dünyayı olduğundan daha da karanlık yapıyordu. Daha karanlık olmasını seviyordum.

Bir dakika sonra Sherbet başını iki yana salladı. "Böyle bir yerde kim yaşayabilir?" Sherbet ürperdi. "Lanet olası bir Drakula filminden fırlamış gibi."

"Benim hoşuma gidiyor," dedim.

"Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

“Hiçbir şey. Ukalalık ediyorum sadece.”

Sherbet hâlâ devasa kolasını yudumluyordu. Arada yudumları yüksek sesli şapırtılara dönüyordu. Yağlı yemeğinden kalanları yağlı bir top haline getirmiş ve yağlı pakete tıkmıştı. Burgerlerle patates kızartmalarının güçlü kokusu kamyonetin kabininin içini kaplamıştı. Boş midem sırtıma yapışmıştı.

Sakin ol kızım.

“Miden mi gurulduyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Fark etmedim.”

Başını iki yana sallayıp kolasını höpürdetti. Arada büyük bir araba yanımızdan su sıçratarak geçmişti. Ertesi gün çöp toplama günü olduğu için, çoğu mahalleli çöp tenekelerini kaldırıma çıkarmıştı. Rick Horton’un çöp tenekeleri ortada yoktu.

“Belki de yarının çöp toplama günü olduğunu unutmuştur,” dedi Sherbet.

“Belki şu her şeyi son ana bırakan, çöp kamyonu yanaşırken çöp tenekesini arkasından sürükleyerek koşan, kamyon şoföründen beklemesini istirahat eden tiplerdendir.”

“İstirham etmek mi?” dedim.

“Böyle bir kelime var.”

“Sadece çenesinde bir top ketçap olan bir polisten duyulacak bir kelime değil.”

Çabucak çenesindeki ketçabı sildi, ama bir kısmı kaldı. Parmağını yaladı. “Gözlerin iyi görüyor,” dedi.

“Ve senin de isabet ettirme yeteneğin kötü.” Çenesini

silme için peçetelerden birini kullandım.

Yağmur biraz hızlanmıştı. Damlalar artık sıçrayacak kadar büyüktü. Tepemizde salkımsöğütler sallanıyor, kıvrılıyor ve yağmurun ağırlığı altında titriyordu.

“Biraz kahve olsa iyi olurdu,” dedi dedektif. “Bu adamın çöpüyle birlikte ne zaman dışarı çıkacağı belli değil.”

En yakın Burger King’den kahve aldık. Ya da Sherbet aldı. Bana da bir şişe su aldı.

“Masrafsız bir randevu oluyor,” diye yorum yaptı. Neyse ki son anda yaklaşan otobüsün önüne geçmek için fazla hızlı olduğuna karar verdi.

“Ve sen de fast food tesislerinin ayakta kalma sebebi-sin.”

“Tekrar düşündüm de” dedi, “senin gibi huysuz biriyle asla randevuya çıkmazdım.”

“Kötü bir hafta geçirdim.”

“Anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

Üstelemedi. Tekrar Horton’un gotik tarzdaki evinin önüne park ettik. Değişen pek bir şey yoktu. Horton hâlâ çöpünü çıkarmamıştı ki en azından bu gecelik bizi ilgilendiren buydu.

Biraz daha bekledik. Dedektifler beklemek için eğitilidir. Bunda iyi olmamız gerekir. Beklemek berbat bir şey. Kamyonetin içi, cama ve metal levhaya çarpan yağmurun sakinleştirici sesiyle dolmuştu. Biraz su içtim. Sherbet kahvesini iki eliyle tutuyordu. Buhar yüzüne doğru yükseliyordu.

Dudağının üstünde ince bir ter tabakası birikmişti. Kahve ilahi bir şeymiş gibi kokuyordu. Listemde kahve yoktu. Yağmur suları arabanın ön camından akıyordu. Parlayan sokak lambaları, damlaların çarptığı ön camdan bakınca, yaşayan ışık prizmaları gibi görünüyordlardı. Hipnotize edici ışık gösterisini izledim.

“Federallerle çalışmak nasıl bir şey?” diye sordu Sherbet aniden.

“Tehlikesiz, güvenli. Genelde sıkıcı, seyrek olarak heyecanlı. Günlerim sürekli enteresan geçiyordu. İşimi seviyordum.”

“İşini özlüyor musun?”

“Söylemek güç. Ortaklarımın dostluğunu özlüyorum. Şimdiki işimde yalnız çalışıyorum. Biriyle çalışma şansı bulduğumda, bunu genelde değerlendiriyorum.”

“Benim gibi yaşlı bir kurtla bile mi?”

Ona baktım. Kamyonetin içi çoğunlukla sessizdi. Onun burnundan yavaşça nefes aldığını duyabiliyordum. Tıraş losyonunun kokusunu alıyordum. Bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyordu. Yağmurun ön cama damlalar halinde düşerken oluşturduğu hareketli gölgeler yüzüne yansdı. Adam benden hoşlanıyor gibiydi, ama şüpheleniyordu da. Belki de sadece merak ediyordu. Ona baktım. Bir cinayet masası dektifi olarak onun da gelişmiş sezgileri vardı ki bu da beni endişelendiriyordu, çünkü belli ki sezgilerini harekete geçiriyordum. Ama ölü bir adamın kanını içmek dışında hiçbir suç işlememiştim ki bunun da suç olduğunu düşünmüyor-

dum, tabii böyle bir hareketin kanundaki cezasını incelememiştim.

“Elbette,” dedim. “Senin gibi yaşlı bir kurtla bile.”

“Çok rahatlatıcı.”

Horton’un dökme demir çitlerinin ardında iri bir şeyle cebelleşen bir siluet gördüm. Çit yana doğru açıldı ve sarı yağmurluğuyla tek bir yeşil çöp tenekesini sürükleyen Horton belirdi. Teneke manevra yapmak için biraz tuhaf görünüyordu. Ya da belki de sadece Horton’un sakarlığıydı. Tenekeyi kaldırımın kenarına bırakırken kayıp sırtüstü düştü. Beceriksiz olduğuna karar vermiştim.

Sherbet başını iki yana salladı. “Başarılı,” dedi.

48.

“Birkaç dakika bekleyelim,” dedi Sherbet, Horton aceleyle içeri girdikten sonra. Horton kız gibi koşuyordu.

“Pek de katile benzemiyor,” dedim.

“Hayır,” dedi Sherbet. “Hiçbir zaman benzemezler.”

Yağmur daha da hızlanarak kamyoneti dövüyor, özel yapım olduğu belli olan boyaya zarar veriyordu. Sherbet her damlada irkiliyor gibiydi.

“Arabalarla ilgilenmek için biraz yaşlı değil misin?” diye sordum.

“Hiçbir zaman çok yaşlı değilsindir.”

“Bence çok yaşlısın.”

“Peki, sen kaç yaşındasın?”

“Söylemesem daha iyi. Tabii polis kaydına bakıp bunu çoktan öğrenmişsindir.”

“Doğru hatırlıyorsam otuz yedi,” dedi. “Çok genç görünen bir otuz yedilik. Tek bir kırışığın bile yok.”

“Eminim bir gün olur,” dedim ve sonra düşündüm: Ya

da olmaz. Ama belli etmedim. “Ve bir gün aynaya baktığımda, ben farkına bile varamadan bir karayolları haritasının bana baktığını görürüm.”

Güldü. “Benim dünyama hoş geldin.”

Biraz daha bekledik. Yağmur çarpmaya devam ediyordu. Suyun bir miktarı birikmiş ve parıldayan gümüş şeritler halinde ön camı yıkıyordu. Sherbet ve ben, deri, plastik, ahşap ve boş Wendy’s paketlerinden oluşan kendi küçük evrenimizde sıcak ve güvendedik. Bu minik dünyada ben vampir kraliçe ve Sherbet de benim asil şövalyemdi. Ya da belki kanını emdiğim kölemdi.

“Adın bana hep dondurmayı hatırlatıyor,” dedim. “Adını seviyorum.”

“Ben nefret ediyorum.”

“Neden?”

“Bana dondurmayı hatırlatıyor.”

Horton’un üst kat penceresinde bir ışık söndü. Ev karanlık ve sessizdi. Sokak da öyle.

“Ben hedefin çöpünü tedarik ederken, sen burada bekle,” dedi Sherbet. “Bundan arama izni elde etmek istiyorsak, protokollere bağlı kalmalıyız.”

“Temel olarak ıslanan kişinin sen olacağını söylemek için çok havalı kelimeler.”

“Kapa çeneni,” dedi.

Sırıttım. “Gidip tedarik edin kibar beyefendi.”

“Tamam,” dedi kapüşonunu başına geçirirken. “İşte, başlıyoruz.”

Kapısını açıp hızla yağmurda ilerledi. Naylon ceketini saniyeler içinde sırlıslam olmuştu. Yaşlı bir adama göre şaşırtıcı derecede iyi hareket ediyordu. Horton'un çöp tenekesine uzandı, kapağını açtı ve çok dolu iki tane plastik poşet çıkardı. Aniden poşetleri incelemek için can atmadığını fark ettim. Kapağı kapattı, her iki eline bir torba alıp arabaya doğru koştu. İki torbayı da arabanın bagajına koydu.

"Deriye su damlatıyorsun," dedim şoför koltuğuna otururken.

"Biliyorum," dedi. "Kalbim parçalanıyor."

49.

Bir oftalmolojist fakültesinin bitişiğindeki boş park yerini bulana kadar gittik. Garajın içinde ışıklar tüm güçleriyle yanıyordu ve girişin hemen başında beyaz bir güvenlik kamyoneti park etmişti.

Kamyonetin yanma park ettik. Güvenlik görevlisi soğukta kendinden geçmiş, ceketine sarılmış, ısınmak için kollarını birbirine kenetlemiş, kamyonetin camlarınıysa hava alsın diye aralamıştı. Sherbet camını açtı. Cam açıkken çarpan yağmurun sesi daha yüksek ve yoğundu. Güvenlik görevlisi hâlâ hareket etmemişti.

“Hey,” dedi Sherbet.

Adam fırlarcasma doğrulurken yanlışlıkla kafasını direksiyona çarptı. Korna çaldı ve adam tekrar zıpladı, şimdi de kafasını arabanın tavanına çarpmıştı.

Sherbet bana döndü. “Bin Bir Aptal Masalları.”

“Bir Arap zırvası.”

Dedektif, ceketinin cebinden polis rozetini çıkararak

camdan dışarı uzandı. “Dedektif Sherbet, Fullerton Polis Departmanı’ndan. Bizim, ee, garajınıza birkaç dakika el koymamız gerekiyor.”

“Elbette dedektif.” Güvenlik görevlisinin sesi biraz tiz çıkmıştı. Kırk yaşlarında ve bir güvenlik görevlisi olarak ciddiye alınmak için fazla ufak tefekti. Boynu da tuhaf derecede uzundu. “Yağmur yüzünden, bilirsiniz ya. Her seferinde beni uyutuyor. Patronlarım yine uyukladığımı öğrenirlerse, beni kovarlar.”

“Merak etme dostum,” dedi Sherbet. “Sen söylemezsen, ben de söylemem.”

Yüzü aydınlanmıştı, işi güvendeydi. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Yani yardım etmek falan.”

“Tabii,” dedi Sherbet. “Girişi hayatın pahasına koru. Kimse içeri girmemeli.”

“Tamamdır dedektif!”

Sherbet penceresini kapattı ve yağmurdan kurtulup park yerinin içine ilerledik.

“Garaja el koymak mı?”

“Kulağa ciddi bir şey gibi geliyor.”

Arkaya baktım. Görevli, kamyonetini garajın girişine park etmişti. “Ona yapacak bir iş vermiş olman güzel,” dedim. “Ama biri içeri girmek isterse, ne olacak?”

“Bay Flamingo Boyun’la uğraşmak zorunda kalacak.”

Güldüm. “Flamingo Boyun mu? Ben daha çok leyleğe benzediğini düşünmüştüm.”

“Her neyse.” Sherbet bir boşluğa park etti. “Eşelemeye hazır mısın?”

“Olabilirdiğince hazırım.”

Üstü kapalı garaj birkaç terk edilmiş araç dışında çoğunlukla boştu. Bu araçların yarı kullanılmış gibi bir görünüşü vardı. Sherbet bana bir çift lateks eldiven uzattı.

Torbalar sıırılsıklamdı. Biri çürümüş süt gibi kokuyordu. Onu dedektife verdim.

“Teşekkürler,” dedi.

“Ben bir bayanım,” dedim. “Bayanlar kokulu çöpleri eşelemez.”

“Benim için çalışırken eşelerler.”

“Evet, neyse ki senin için çalışmıyorum.”

“Neyse ki.”

Bacaklarımın üstüne, bir demirin üzerine çöktüm. Torbamın düğümünü çözdüm ve hemen dün geceki terikayı soslu tavuk olması gereken bir şeyle karşılaştım. Midem sesli bir şekilde guruldadı. Midem, yeni yeme düzenimle ilgili notu almamış olmalıydı. Yeni, *kanlı* yeme düzenim.

Sana teriyaki soslu tavuk yok dostum, hiçbir zaman.

Önce büyük şeyleri çıkardım. Ağzı kapalı olduğu için şişerek boyutu iki katma çıkmış boş bir süt şişesi. Mısır gevreği kutuları, boş bir fıstıkezmesi kavanozu, bir sürü karton bira kutusu. Birileri birayı seviyordu. Birkaç plastik Coca Cola şişesi. Hepsini inceleyip dikkatlice yığın halinde sol tarafımda biriktirdim.

Dipteki bir boşlukta parçalanmış mektuplar olduğu anlaşılan bir tomar kâğıt vardı ve çoğunluğu kredi kartı başvurularından oluşuyordu. Akıllı adam. Borçlanmak kötüydü.

“Burada bir şey yok,” dedim.

Tek dizinin üzerine eğilmiş dedektife baktım. Elleri-
ne jelatinli pis bir şey bulaşmıştı. Yüzü, bir cinayet masası de-
dektifine göre biraz yeşildi ve bu da çok şey anlatıyordu.

“Burada da aynı,” dedi. “Hiçbir şey.”

İleride, güvenlik görevlisi, kamyonetinin önünde, yağ-
murun altında volta atıyordu. Arada bize bakıyordu.

“Haftaya aynı saatte buluşalım mı?”

“Evet,” dedim. “Daha fazla eğlence.”

“Ve Bayan Moon,” dedi kokuşmuş cerahat kaplı lateks
eldivenlerine bakarken. “Bir dahaki sefere kokan torbayı siz
alacaksınız.”

Sisters Planet

50.

Sherbet beni otele bıraktı ve banyo yapmamı, çünkü çöplük gibi koktuğumu söyledi. Teşekkür ettim. Lobide bir kapıcı beni hafifçe eğilerek selamladı. Buna alışabilirdim sanırım. Sonra da burnunu kırıstırdı. Sanırım gerçekten de banyo yapmam gerekiyordu.

Kokumun farkında olarak asansöre bindim ve dokuzuncu kata çıktım. Kapı kartımı soktum, kapıyı iterek açarken uyarı zillerim çalmaya başladı.

İçeride biri vardı.

Koridorda bir hareket vardı. Dönüp hedef alanını küçülttüğüm sırada, bir ok omzuma girip beni kapıya doğru fırlattı. Kapıya çarpmamla birlikte kapı da kapandı. Yere çökerek karanlığa doğru baktığımda, balkonun yanında ayakta duran bir adam gördüm. İyi görünümlü bir erkek. Uzun ve inceydi. Gölgelere saklanmıştı, ama ben karanlıkta görebilirdim. Dik sarı saçları eski bir tenis topuna benziyordu. Bana doğrulttuğu bir okun ardından bakıyordu.

Onu tanıyordum. O UPS'ten gelen adamdı.

Hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı. Sadece oku havada, ter altında parlarken öylece bekledi. Elleri titremedi. Kalçasında ufak bir şişede şeffaf bir sıvı vardı. Boynunda bir haçla bir salkım sarmısak asılıydı. Duruşunu belli belirsiz değiştirdince birden kalbime yapacağı iyi bir atış içim uygun pozisyonu aradığını anladım. Ona bu atış şansını vermemeye kararlıydım. Omzumun üzerinden baktım.

“Kimsin sen?” diye sordum.

“Bilmene gerek yok.”

“O zaman bunu neden yapıyorsun?” Nefesim boğazıma takıldı. Omzumdaki okla ilgili bir şeyler yapmak zorundaydım, ama gözlerimi adamdan ayırmaya cesaret edemiyordum. Sarmısak salkımı saçmalıktı. Her zaman yemeklerde kullanırım. Ama kalçasındaki sıvı, belli ki kutsal suydı, işte, o dertti. Kutsal suyu denemeye cesaret edemezdim.

“Şahsi bir şey değil,” dedi.

“Omzumdaki ok bunu şahsi yapıyor.”

“Aslında kalbini hedeflemiştim.”

Arkamda sesler duydum. Birileri asansörden çıkıyordu. Sarhoş kahkahalarına karışan sesler.

Gözlerimi avcıdan ayırmasam da, istemeden bedenimi seslere doğru çevirdim. Belli ki kalbimi açığa çıkarmıştım. Açıklığı gördü ve ateş etti.

Okun yaydan fırlarken çıkardığı sesi duydum. Bana doğru geldiğini de açıkça gördüm. Havada hafifçe dönerek. Bir anda dünya etrafımda yavaşladı. Aynen daha önce bal-

kondan atladığımda olduğu gibi.

Havada dönerken, metal ucu görünmeyen bir ışıkla parladı. Elim oka doğru hareket ediyordu. Tam da kalbime gömülmek üzereyken lanet olası şeyi göğsümden birkaç santim uzakta yakaladım.

Avcı bana inanamıyormuşçasına baktı, sonra da kendisini açık olan Fransız tarzı kapıdan dışarı balkona attı. Kapıyı itip odayı geçerek balkona doğru giderken tökezledim. Yağmur hâlâ yağıyordu. Aşağı baktım ve otelin dış duvarında bir ipten aşağı inen adamı gördüm. İp üstümdeki çatıya bağlanmıştı. Aşağı indi ve kendisini ipten kurtardı. Bana kısaca bir bakış atıp hızla koştu. Otelin köşesinde gözden kayboluşunu izledim.

Yağmurdan kaçıp odama geri döndüğümde, tüylü tarafından oku yakaladım ve irkildim. *Tamam*, bu bayağı canımı yakacak. Derin derin nefesler alıp yavaşıya çektim. Acı dayanılmazdı. Nefes nefese banyoya doğru ilerledim. Ayna, içi boş olan ve hareket eden elbiselerimi gösterdi. Özel efekt harikası. Bir ok bluzun omuz bölgesinden dışarı fırlamıştı. Kalın bir kan şeridi omuzdan aşağı doğru yayılıyordu. Kanlı ve parçalanmış kıyafetin görüntüsü gerçeküstüydü.

Gözlerimi kapatıp çekmeye devam ettim. Göz yuvalarımın arkasında beyaz şimşekler çaktı. Daha sert çektim, artık çılgılık atıyordum. Bir kere aşağı doğru baktım ve metal uç neredeyse çıkmıştı. Aynı zamanda kendisiyle birlikte bir sürü et parçasını da çıkardığını görmüştüm.

Gözyaşları gözümden fışkırdı ve ağladığımı fark ettim.

ama çekmeye devam ettim, en sonunda ok çıkmıştı. Arkasından çok miktarda kan da fişkırdı.

O sırada kendimden geçmişim.

51.

Gecenin bir saatinde kendimi banyoda, kendi kanımdan bir havuzda buldum. Üşümüştüm ve omzumdaki yaranın tamamen iyileşmiş olduğunu görünce pek de şaşırmamıştım. Yatak odasına gidip yatağa yığıldım.

Gün boyunca uyudum ve ancak güneş batarken uyan-
dım. Korkunç hissediyordum, mahmur ve sersem gibiydim. Kendi kendime nerede olduğumu hatırlatmam gerekti. Bir anda dikildim. Kahretsin! Çocukları almayı unutmuştum.

Tam yataktan çıkmak üzereyken, bunun artık benim işim olmadığı aklıma geldi. Artık onları Danny'nin annesi alıyordu. Depresif bir halde yatağa geri devrildim.

Gün içindeki işlerim ortadan kalkmıştı. Bu belki de iyi bir şeydi, özellikle de gündüz saatlerinde pek de iyi çalışmadığım düşünülürse. Çocuklar benden alındığından beri, ilk defa bir özgürlük hissettim; tabii ki hemen bir vicdan azabıyla desteklenen bir özgürlük. Ne alınacak çocuklar ne pişirilecek yemekler ne de hakkında endişelenilecek bir koca vardı.

Sırasıyla özgürlük ve suçluluk.

Şaşırtıcı derecede rahat olan yatağın içinde yorgun argın gerindim. Bu yatağın bu kadar yumuşak olduğunu neden daha önce fark etmemiştim? Bir dakika geçti. Ardından bir dakika daha ve sonra kalbim bir anda ağırlaştı.

Ne okuldan alacak çocuklarım vardı ne de yemek pişirecek birisi. Çocuklarımı özlemiştim, ama kocamı değil. Ona olan duygusal bağlarımı koparmak için, onu gerilere ittiğimi biliyordum. Evet, Danny ile olan güzel zamanları özlemiştim, ama son birkaç seneyi de unutamazdım.

Fakat bu hafta sonu çocuklarımı görecektim. Bu berbat bir şeydi, ama şu anda bunun için hiçbir şey yapamazdım, yine de onları geri almak için yemin etmiştim.

Bir şekilde.

Şu anda, burada acılar içinde yatarak gecenin inmesini beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Perdeler kalın ve ağırdı ve batan güneşin çoğunu dışarıda tutuyordu. Evdeki perdelerim de oteldeki ağır perdelerin aynısıydı. Daha önce bana yapılan saldırıdan sonra, ben pencereleri tahtayla kapamak istemişim, ama Danny buna direnmişti ve o ağır perdelerde anlaşmıştık.

Omzuma masaj yaptım. Hâlâ ağrımına rağmen yarıdan en ufak bir iz yoktu. Birkaç santim daha ve şu an ölmüş olacaktım. Beni tek kurtaran kafamın içinde çınlayan son dakika alarmı olmuştu, *dön lanet olası*.

Vampir avcısı hakkında düşündüm. Her canı istediğinde bana ateş etmesine izin veremezdim. Bu konuda bir şeyler

yapmalıydım. Onu öldürmek seçeneklerden biri olsa da bu konuda ne yapacağımdan henüz emin değildim.

Her iş sırayla. Her seferinde bana fark ettirmeden nasıl ortaya çıktığını anlamalıydım. Her zaman takip eden olup olmadığına bakardım, bir dedektif için iyi bir alışkanlık. O yüzden beni takip etmediğine emindim.

Tabii insanları takip etmenin başka yolları da vardı, özellikle de araçları. Aslında biz de YKD’de buna benzer teknikler kullanmıştık. İzleme aracı.

Güneşin batmasını beklerken, televizyonu açtım ve birkaç haber kanalıyla tekrar yayınları geçtikten sonra, bir Angels maçına denk geldim. En son ne zaman Angels maçı seyrettiğimi hatırlamıyordum. Beyzbolu severdim, özellikle de oyunun acelesiz temposunu. Atıcı yükseltiye çıkıp konsantre olurken, dünyanın beklediği anlardaki sessizliği. Babam Rancho Cucamonga’da amatör ligde bir atıcıydı. İyiydi, ama harika değildi, o yüzden de hiçbir zaman bir üst lige çıkamadı. Yine de üç erkek kardeşimle birlikte erken yaşlarda oyunu sevmeyi öğrenmiştim.

Angels 3-2 öndeydi. Tim Salmon tam ortaya tek bir vuruş yapmıştı.

Bu çocukluk anıları, sanki başkasına ait gibiydi. Zorlukla hatırladığım, ama son derece ayrıntılı bir şekilde bildiğim birinin. Artık başka bir insandım. Saldırıdan önceki ve sonraki Samantha birbirinden son derece farklı iki insandı. Hatta farklı iki *türdü*.

Salmon’un güzel bir poposu vardı. Diğer birçok beyzbol

oyuncusu gibi.

Maçı seyrederken omzumu yine ovuşturdum. Peki, nasıl olmuştu da bu kadar çabuk iyileşmişti? Neydi buna sebep olan? Antik bir büyü? Eğer öyleyse, beni hayatta tutan da bu büyü müydü? Peki, acaba ben gerçekten hayatta mıydım? Yoksa ölmüştüm de haberim mi yoktu? Angels'ın tutucusu Bengie Molina bir koşmayı bırakıp topu atıcıya göndermişti. Atıcı, Salmon'u ikinci koşuya göndermişti. Uzatmanın sonu.

Belki de ben sadece devam etmesi gerektiğini fark etmeyen bir ruh ya da hayalettim. İyi de nereye doğru? Hem ölü gibi de hissetmiyordum.

Sekizinci uzatmaydı ve Angels kendi bitiricilerini oyuna soktu. El Toro, Boğa. Percival büyük bir adamdı. Kocaman bacakları vardı. Bir boğa gibi gözüktüyordu. Dilini kıvrım-sını ve gözlerini kısmasını sevmiştim. Bir silahşör gibi görünüyordu. Tabii bu silahşörün sadece top atıyor olması haricinde. Dört atışta ilk vurucuyu oyun dışı bırakmıştı.

Belki de ben dünya üzerinden temizlenmesi gereken bir salgındım. Belki de avcının oku hedefi vursa, dünya daha iyi bir yer olurdu.

El Toro'dan daha fazla göz kısıma hareketi. Daha önce bir yerlerden Percival'in gözlük takması gerektiğini, ama atış yaparken takmak istemediğini duymuştum, etrafındaki her şeyden kendini soyutlayıp sadece tutucunun sinyallerine odaklanmak istediği için. Bir sonraki atışında vurucu merkez alana doğru fırladı.

Belki de beni neyin hayatta tuttuğunu bilmemem gere-

kiyordur. Belki de varlığım hayatın gizemlerinden biridir. Lanet olsun, herhangi birimiz nereden geldi ki zaten? Bu düşünce beni biraz rahatlattı.

Percival sıradaki vurucuyu da oyun dışı edip yumruğunu salladı. Sekizinci uzatmanın sonu.

Birdenbire kendimden hoşnut olup huzur buldum. Eğer mönüde varsa oda servisinden taze kan plazması bile ısmarlayabilirdim. Onun yerine bir şişe suyu yudumladım ve günün geceye doğru akıp gitmesine izin verdim. Ve sonra güneş nihayet battığında, nefesim düzeldi ve vücudum tam olarak hazır hale geldiğinde, dünyayı teslim almaya hazırdım.

Oh... ve bir de Angels kazandı.

Sahip olduğum vakitle belki de bu sezon gece maçlarını izleyebilirdim.

52.

İlk olarak Fullerton'daki bir oto tamircisine gittim.

Ben boş garajın önüne çekerken genç bir teknisyen beni karşılamak için içeriden çıktı. Açık mavi tişörtünün göğsünde *Rick* yazıyordu.

“Üzgünüm, kapatıyoruz,” dedi Rick ben penceremi indirdiğimde.

“Senden tek istediğim minivanımı liftle kaldırman,” dedim yirmi dolarlık bir banknot uzatıp.

“Niçin?”

“Arabanın altına bakmak istiyorum.”

“Demek öyle? Neden?”

“Çünkü cuma gecelerimi böyle geçiririm. Sen arabayı birkaç dakikalığına kaldır sadece. Yirmilik de senin olsun.”

Rick bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti. “Hey, sen nasıl istersen bayan,” deyip yirmi doları aldı.

Beni ileri doğru yönlendirdi. Daracık açıklığa, lifte doğru ilerledim. Arabadan çıktım ve Rick kontrollerle biraz

oyladıktan sonra, lift harekete geçti. Minivan yavaşça yükselirken tekerlekler aşağı sarktı. Birkaç dakika sonra araç göz seviyesine kadar kalktığında, son derece perişan görünüyordu, sanki vahşi bir at akan bir nehrin üstünde kaldırılmış gibi.

“Tamamdır,” dedi Rick. “Buyurun. Kendini incitme yeter. Fenere ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

“Peki, ne arıyorsun?” diye sordu yanımda durarak.

“Gördüğümde anlayacağım.”

Arabanın altı kablolar, teller, çelik borularla karmakarışık bir haldeydi. Şase boyunca aradığımı bulana kadar yavaşça yürüdüm. Şekil ve boyut olarak bir cep telefonuna benzeyen izleme aleti mıknatıs ve tellerle bağlanmıştı.

“Bu da ne be?” diye sordu Rick.

“Televizyonumun uzaktan kumandası,” dedim. “Her yerde onu arıyordum.”

“Daha neler?” dedi.

“Daha neler.”

53.

Avcıyı tekrar görmeden önce, iki gece beklemem gerekmişti.

Minivanı Vons marketin arkasındaki sokağa park etmiştim. Avcının eninde sonunda araştırma yapmak için geleceğini biliyordum, bunu yapmak için de sokağa bizzat fiziksel olarak girmesi gerekecekti. Tipik bir pusuydu ve bir tuzaktan şüphelendiğine emindim. Eğer öyleyse, haklıydı. Bu tam olarak bir tuzaktı.

Marketin çatısında, devasa bir baca fırfırının yanına oturdum. Geniş deri kanatlarım arkamda toplanmıştı. Gece sıcaktı, ama serin bir rüzgâr her şeyi soğutmuştu. Derim kalın ve lastik gibiydi. Yeni postum, özellikle yüksek irtifada beni sıcak tutma konusunda harikalar yaratmıştı. Bu formda istediğim kadar kalabileceğimi keşfetmiştim. Bu, en az yeni postumu eski derimle değiştirmek kadar iyi bir keşif olmuştu. Arada bir denemek lazım.

Sokak karanlık ve pek işlek olmayan bir yerdi. Miniva-

mın pek fazla dikkat çekmedi, hatta holiganlarınkini bile. O yüzden evsiz serseri aniden belirdiğinde dikkat kesildim.

Bu yeni formumda görüşüm bir kartalınki gibi, jilet kadar keskinleşmişti. Yüksek uçan yırtıcılar için bir gereklilik. (Ve kendimi yüksekte uçan bir yırtıcı olarak düşünmek son derece garipti, bir düşünün isterseniz.) Serserinin ittiği alışveriş arabası ağzına kadar çöple doluydu. Kıvrılmış, kirli Dodger şapkasının altından fırlayan kirpi gibi sarı saçları, delici mavi gözleri ve sert çenesiyle o yakışıklı yüzü görür görmez tanımıştım.

Güzel kostüm, piç herif.

Hatta son bir dokunuşla bacağına arkadan sürüklemeyi bile akıl etmişti. Avcı bayağı iyi oynuyordu, omuzlarını Kua-zimodo gibi kamburlaştırmıştı. Gülümsemeden edemedim. Ya da en azından gülümsediğimi düşündüm. Söylemesi zordu; hem zaten dudaklarım olduğundan bile emin değildim. Ne şekilde olursa olsun, gülümsemeye çalıştım işte. Her neyse, arabası silme kola kutusuyla doluydu. Bütün o kutuları kendi mi topladı, yoksa hepsini gerçek bir serseriden satın mı aldı diye merak ettim.

Herhalde çalmıştır, diye düşündüm.

Sokakta yavaşça ilerledi, kafası bir sağa bir sola dönüyordu. Ne yazık ki yukarı bakmayı akıl edemedi. Minivanın beş metre uzaktayken yırtık pırtık ceketinin içinden kamufle ettiği bir ok çıkardı. Çabucak bir ok yerleştirip önünde bir tabanca gibi tuttu.

Alışveriş arabasını arkasında bırakıp minivanıma çok

ama çok yavaş bir şekilde dikkatlice yaklaştı. Elindeki fenerle içeri bakarak camdan cama ilerledi. Bu sırada topallamayı unuttuğunu fark ettim.

Sıramın gelmesini bekleyerek sabırla bekledim.

Kapıları denedi, ama hepsi kilitliydi. Bir tanesini maymuncukla açtı. İçeriye şöyle bir kontrol ettikten sonra, tekrar dışarıda belirdi. Biraz şaşırılmış görünüyordu. Hiç değilse piç herifi biraz şaşırtmıştım.

Marketin arka kapısı aniden açıldı ve sarı bir ışık arka sokağı aydınlattı. Kucağında mavi renkli koca bir çöp kovasıyla bir çocuk belirdi. Avcı dikkati dağılmış bir halde çocuğa döndü.

Şimdi!

Tünediğim yerden aşağı dalışa geçtim.

54.

Avcının sırtı hâlâ bana dönüktü. Rüzgâr kulaklarımda kükrerken, zemin hızla bana yaklaştı. Daha önemlisi Avcı'nın geniş omuzları da hızla yaklaştı.

Mümkün olan en son anda kanatlarımı iki yana açtım. Derimsi postum bir paraşüt gibi açıldı. Avcı sese döndü, dönerken elindeki oku da çevirdi, ama geç kalmıştı. Açılmış pençelerim onu omuzlarından yakaladı. Küçük bir kız gibi çığlık attı. Ok yerde sürüklenerek uzaklaştı. Kanatlarımı kuvvetlice bir iki kere vurdum ve en sonunda ayaklarını yerden kesip onu sokağın üzerine doğru yerden havalandırdım. Çok ağırdı. Beklediğimden çok daha ağırdı. Kollarım ve kanatlarım iyice gerilmişti. Kolları iki yanda sarkarken, ayaklarıyla havayı çaresizce tekmeledi. Yavaşça gökyüzüne doğru yükseldik. Tam da çocuk dükkâna geri koşarken, ona bakmak için aşağı baktım. Sanırım altına işemişti.

Daha da yükseldik. Gittikçe, ağırlığa alıştıkça kuvvetlendim. Hava daha da soğudu. Avcı, kat kat serseri kostümü

sağ olsun, yeterince sıcak olmalıydı.

Tam da yukarı baktığı sırada ona baktım. Yüzündeki bütün renk gitmişti. Korkmuş görünüyordu. Korkmalıydı. Kâbuslarından fırlamış bir yaratık onu yakalamıştı ve tüm bildiği onu yanan bir volkanın içine atacağımdı. Tabii Güney Kaliforniya’da pek de aktif bir volkan olduğundan değil ya, neyse...

Orange County önümüze serildi. Binlerce göz kırpan ışık, Thomas Edison’ın çok meşgul olduğunun kanıtıydı. Sanki kendi yıldız takımı varmış gibi mutlu mutlu parlayan Disneyland’ı geride bıraktık. Belki de misafirler sonradan devasa geçit balonlarından birinin uçup gittiğini rapor ederlerdi.

Kıyı kasabalarına ve en sonunda okyanusa ulaştık. Şehir ışıkları olmadan karanlığa gömülmüştük. Avcı bir anda katılaştı, sanırım mızıldanabilirdi. Şüphesiz kendisini aşağı bırakacağımı düşünmüştü. Aslında hâlâ karar vermemiştim.

Daha sonra, herhalde güvende olduğunu düşünerek pencelerim arasında gevşedi. Benimle konuşmaya başladığından, sesi tuzlu su kokusuyla birlikte aşağıdan bana doğru yükseldi.

“Omuzun nasıl Samantha Moon?”

Kendi adımın söylenmesi beni bir an irkiltti. Bu uçan yaratığın bir adının olması inanılmaz bir şeydi. Cevap vermeye uğraşmadım. Kendi kulağıma gelen sesim bile, bir çığlıktan başka bir şey değildi.

Devam etti, “Sanırım bu formdayken konuşamıyorsun.

O da olur. Ben konuşurum. Berbat bir hafta geçirdin, biliyorum. Çocuklarının senden alındığını gördüm. Ve sanırım en son ihtiyacın olan şey omzuna bir ok yemekti. Yani sanırım, özür dilerim demeye çalışıyorum.”

Özrün kabul edildi, diye düşündüm. En azından bağışlayıcıydım.

Düzenli bir tempoda devam ettim, yorulmadan, yumuşak bir şekilde kanat çırparak ikimizi karanlık okyanusun üzerinde taşıdım. Kendimi değişken rüzgârlara göre uyarlayarak devam ettim.

“Daha önce ailesi olan bir vampir hiç görmemiştim. Çok güzel iki çocuğun var. Başlarda bu aile işinin sadece bir paravan olduğunu düşünmüştüm. Belki de bu ölümlüleri kendin için etrafında tutuyordun. Biliyorsun, kan temin etmek için yeni bir metot gibi. Ben de doğal olarak böyle bir plan yapabilecek kadar iğrenç ve kötü olduğunu düşündüm. Ta ki onların gerçekten senin ailen olduklarını görene kadar. O ufak kız aynı sana benziyor.”

Konuşmayı sonlandırmasının ardından gelen sessizlik denizin üzerindeki dalgacıkların sesiyle dolmuştu. Ve başka bir şey daha, daha derin ve kavranamaz. Belki de dalgalarla art arda katlanan, yuvarlanan, devrilen milyonlarca ton suyun sesi, okyanusun şarkısı hatta. Ve bu şarkı çok güzel ve büyüleydi.

Avcı bana kendinden bahsetti. İsmi Randolph’tu ve kardeşi yıllar önce bir vampir tarafından öldürülmüştü. Randolph

kendini kardeşini öldüren vampiri bulmaya adanmıştı ve bu sırada yoluna çıkan her vampiri de öldürmüştü.

Tutkulu, diye düşündüm. Ancak benim için problem.

Araştırmaları onu en sonunda Fullerton'daki evde yaşayan yaşlı vampire götürmüştü. Randolph ona pusu kurmuş ve kalbine sapladığı bir okla onu öldürmüştü. Yaşlı vampirin evraklarını incelerken de benim adıma rastlamıştı.

Sonunda da *bana* saldıran vampiri bulmuştu. Bulmakla da kalmamış, onu öldürmüştü ve beni bir sürü dertten kurtarmıştı.

Randolf devam etti, “Ama o da benim kardeşimin katili değildi. Hâlâ bitmemiş bir işim var,” diyerek duraksadı. “Sen diğer vampirler gibi değilsin Samantha. Sana Samantha diyebilir miyim?”

Başımila onayladım, onayladığımı gördü mü, emin değilim.

“Otel odandaki buzdolabında domuz ve sığır kanı paketleri buldum. Sen diğerleri gibi katil değilsin.”

Aşağı baktım. Hâlâ o kirli Dodger şapkasını takıyordu, inatçı saçları kulaklarının arkasında kıvrılmıştı. Yüzü soğuktan morarmıştı.

Sabit bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Karanlık suları ve gökyüzünü birbirinden ayırmak zordu, ancak içimdeki pusula yolu net bir şekilde belli ediyordu. Yine sahip olduğum doğal yatay denge mekanizması bizi okyanusa çakılmaktan kurtarıyordu. Aklıma eski bir şaka geldi: Şikago'dan buraya uçtum ve kollarım çok yorgun.

Fakat sahip olduğum enerji sonsuz gibiydi, hem de yetişkin bir erkeği taşıyor olmama rağmen. Yine de çok açılmak istemiyordum, güneş doğmadan geri dönmeme yetecek kadar zaman ayırmalıyım.

Çok uzakta, okyanusun yüzeyinde oynayan ışıklar gördüm. Aşağı doğru dalışa geçerek ışıklara doğru alçaldım. Randolph aşağıda homurdandı. Sanırım uyuklamıştı. Hiç şüphesiz uçan bir yaratığın pençelerinde uyanmak onun için pek güzel olmamıştı

Işıklar bir gemiye, hem de bir seyahat gemisine dönuştüler.

“Beni gemiye götürüyorsun,” dedi.

Akıllı çocuk.

“Anlıyorum,” dedi gülerek. “Senden uzak durmamı istiyorsun. Ve beni öldürmediğin için teşekkür ederim.”

Geminin güvertesi çok kalabalıktı, ben de kontrol kulesinin etrafında bir daire çizip avcüyı tepesine bıraktım.

Randolf ayağa kalktı, artık pestili çıkmış gibi görünmüyordu. Ben yukarıda havada asılı durmuş kanat çırparken, kanatlarımın rüzgârıyla şapkası uymasın diye eliyle tutmuştu, etkileyici mavi gözleri yıldızların ışıklarıyla yarışıyordu. Aslında çekici bile sayılabilirdi, hatta benim gibi bir gece yaratığı için bile.

Bana doğru seslendi. “Eve güven içinde uç Samantha Moon. Bu arada nereye gittiğim konusunda bir fikrin var mı?”

Hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde bir daire çizdim ve eve doğru yola koyuldum.

55.

Kingsley onu son gördüğümde bu yana çok daha sağlıklı ve pembe görünüyordu.

Fullerton şehir merkezinde, Mulberry Street Cafe'de cam kenarında oturuyorduk. Yine yağmur yağıyordu ve kaldırım çoğunlukla boştu. Yağmur damlalarının bunda etkisi vardı. Mulberry normalden de sakindi.

Kingsley uzun siyah bir trençkotla otururken çıkardığı deri bir eldiven giymişti. Pantolonu yağmur suyu yüzünden yer yer daha da koyu bir siyah olmuştu. Yüzünde gül rengi bir ton vardı ve saçları güzelce taranmıştı. Sinekkaydı tıraş olmuştu ve güzel bir tıraş kolonyası kokuyordu. Her şeyiyle bir erkeğin olması gerektiği gibiydi. Elinin tersiyle saç tutamlarının üzerinden geçti.

Başgarson Pablo beni iyi tanırdı. Kingsley'e kurnazca bir bakış attı, sanırım karşımda genelde kocamın oturduğunu hatırlamıştı. Garson bir şey söylemeyecek kadar saygılıydı. İçecek siparişlerimizi alıp uzaklaştı.

“Etkilendim,” dedi Kingsley camdan dışarı bakarak.
“Buraya ne zaman gelsem, beni hep en arkalara oturturlar.”

“Beni seviyorlar burada.”

“Güzel kızlar her istediklerini alır.”

“Sence ben güzel miyim?”

“Evet,” dedi Kingsley. “Bence güzelsin.”

“Bir vampir olsam bile mi?”

“Bir vampir olsan bile.”

İçkilerimiz geldi. Bana Chardonnay, avukata ise viski ve su. Kingsley karidesli tortellini söyledi, bense her zaman-
kinden aldım, az pişmiş biftek.

“Biftek yiyebiliyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Ama içindeki kanı emebilirim.”

“İlginç bir şov olurdu.”

“Evet, eh, insanların yemek deneyimine katılmamın tek
yolu bu.”

“Eh, çok da bir şey kaçırıyor değilsin,” dedi Kingsley.
“Bugünlerde bütün yemekler işlenmiş, yağı artırılmış ki
senin için korkunç olurdu.”

“Peki, tatları hâlâ güzel mi?”

“Olağanüstü.”

“Piç herif.”

Bir kahkaha attı. Biraz şarap içtim. Kingsley devasa vücudu yüzünden sık sık hem kadınların hem de erkeklerin meraklı bakışlarına maruz kalıyordu. Sanırım hayatımda gördüğüm en güçlü adamlardan biriydi.

“Biz insan mıyız, Kingsley?” diye aniden sordum.

Kadehini dudaklarına doğru götürürken duruverdi. “Evet,” dedi. Sonra kadehi kaldırıp bir yudum alarak ekledi, “Ama ölümlü müyüz? Hayır.”

“O zaman bizi *ölümsüz* yapan nedir? Neden diğer insanlar gibi ölemiyoruz? Bizi hayatta tutan ne?”

“Bilmiyorum.”

“Eminim ki bir teorin vardır bu konuda.”

İç çekti. “Bir tez üzerinde çalışıyorum.”

“Anlat bakalım.”

“Sanırım seninle benim doğanın kanunlarıyla doğaüstü olayların sınırlarında gidip geldiğimizi söyleyebiliriz. Bundan dolayı hem doğanın kanunları hem de doğaüstü kanunlar ikimiz için de aynı anda geçerli oluyor. Ben ikimizin de insan olduğuna inanıyorum... hatta belki insandan daha üstün bir şey.”

“Kulağa biraz kibirli geliyor.”

“İnsandan daha aşağı olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

Bunun hakkında daha önce kafa yormuştum. “Hayır. Kesinlikle daha aşağı değiliz.”

Garson geldi ve masaya ekmek bıraktı. Ben dokunmadım, ama Kingsley ekmeğe uzandı. “Müsaadenle?” diye sordu.

“Keyfine bak,” dedim. “Peki, neyiz biz o zaman? Bir çeşit doğaüstü bir şekilde evrimleşmiş hibrit miyiz?”

Omuz silkti. “Senin tahminin de en az benimki kadar iyi.”

“Belki de süper insanlarızdır.”

“Belki de.”

“Ama gündüz vakti kendimi hiç de süper hissetmiyorum. Hatta berbat hissediyorum.”

“Çünkü vücutlarımız hâlâ bazı fiziksel yasalara tabii, diğer yasalarla birlikte tabii. Mistik yasalar belki de. Modern bilim tarafından üzerinde çalışılmamış yasalar.” Bana baktı ve omuz silkti. “Bu yasaları kim koydu tahmin edemem. Ama onlar var. Mesela bu yasalardan biri beni her dolunayda kurt adam olmaya zorluyor, bir diğeri seni sadece kan içmeye.”

Kingsley ekmeğinin üstüne bolca ballı tereyağı sürdü. Açlıktan gözü dönmüş gibiydi. Belki de bu içindeki hayvandı.

“Belki biz çok güçlü bir lanetin sonuçlarıyızdır,” diye önerdim.

“Belki de.”

“Bu bana bir noktaya kadar mantıklı görünüyor.”

Omuz silkti. “Kimsenin tam olarak bildiğini sanmıyorum.”

Birilerinin bir şeyler bildiğinden şüpheleniyordum, vampir ya da kurt adam olmak, hatta daha gelişmiş bir şey olmak hakkında.

“Lanet teorisi kutsal suyun neden bir vampiri güçten düşürdüğünü açıklıyor olabilir.”

“O zaman toparlarsak,” dedim, “ikimizin de varlığı hem doğal hem de doğaüstü ve sadece bizim türümüz tarafından bilinen doğa yasalarına bağlıyız.”

“Ve aslında bu kadarı bile spekülasyona açık. Bütün bildiğim senin de aslında altmışlarda gördüğüm ve uyuşturucu yüzünden iyice uzayan bir rüyanın parçası olduğun.”

Yemeğimiz gelmişti. Kingsley, kestiğim bir parça eti tabaktaki kana iyice bulamamı ve üstünden kanlar damlayan parçayı ağızıma götürüp kurutana kadar emmemi izledi.

“Seksi bile denebilir,” dedi. “Tabii korkunç bir şekilde.”

Kafamı salladım ve ona vampir avcısıyla olan maceralarımı anlattım.

Bitirdiğimde eliyle dizine bir şaplak attı. “Bir karnaval gezi gemisi mi?”

“Evet. Sanırım Hawaii’ye gidiyordu.”

“O zaman umalım da orada kalsın.”

“Evet,” dedim. “Öyle umalım. Gerçi bir yandan da çekiciydi ama.”

“Oh, Tanrım!”

Çantama uzanıp içinden beyaz bir mendile sarılı olan madalyonu çıkardım. Etrafındaki mendili açtım.

“Bu nedir?” diye sordu Kingsley.

“Altı yıl önce bana saldıran vampir takıyordu.”

“Saldıran?”

“Beni şu anda olduğum hale çeviren vampir.”

“Sen bunu nasıl ele geçirdin?”

Ona vampir avcısını, ölmüş olan kardeşini ve UPS paketini anlattım. Bitirdiğimde Kingsley madalyona doğru başını salladı, “Bakabilir miyim?”

“Keyfine bak.”

Dikkatle aldı, elinin içinde çevirdi. Altın ve yakut güller bu kısık ışıktaki bile yansıyorlardı.

“Peki, bunu niye sana verdi?” diye sordu Kingsley.

“Sanırım benim neyle karşı karşıya olduğumu biraz anlıyor. Hem madalyon ona hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Peki, sana ediyor mu?”

Saldırganın beni ormanda parçaladığı kısmı hariç ona rüyalarımı anlattım.

“Bunlar sadece rüya Samantha,” dedi elindeki ağır madalyonu kocaman ellerinde çevirirken.

“Bunu daha önce hiç görmemiştim.”

“Peki, benim için onu inceler misin?” diye sordum.

“Ne yapabileceğime bir bakarım,” dedi. “Almamın bir mahsuru var mı?”

“Alabilirsin.”

Madalyonu cebine koydu. Yemeğe devam ettik. Dışarıda tek bir şemsiyeyi paylaşan bir çift durup camdaki mönüyü inceledi. Kadın adama baktı ve başıyla onayladı. Adam da omuz silkti. İçeri girdiler. Taviz vermenin bu kadarı...

“Bazen sanki Tanrı beni unutmuş gibi hissediyorum,” dedim.

“Bu duyguyu biliyorum.”

“Aslında bu hayat içinde ayağıma takılıp duran bir boşluk.”

“Boşluk mu?”

“Mesela senin bir savunma avukatı olman,” dedim.

“Sen yasada bir boşluk, bir çeşit ihmal arıyorsun, seni itaat

etmekten kurtaracak bir şey.”

Başıyla onayladı. “Ve bir gece yarattığı olmak hayatta bir boşluk mu?”

“Evet. Ben de ihmalim.”

“Eh, bu kesinlikle bir bakış açısı.”

“Diğer açı nedir?”

“Bize bahsedilen hayatta mümkün olan her şeyi yapmak, hayatı, hatta bir ölümsüz için bile, bir hediye olarak görmek. Olasılıkları bir düşün Samantha. Yapabileceğin iyilikleri bir düşün. Hayat çok kıymetli. Hatta o boşluğun içinde yaşayanlar için bile.”

Fang’i düşünerek onayladım. “Birisi son zamanlarda buna çok benzer bir şey söylemişti.”

“Bu iyi bir tavsiye,” dedi Kingsley. “Hatta herkes için iyi bir tavsiye.”

“Yani biz de diğer herkes gibi miyiz?”

“Hayır,” dedi masanın öbür tarafına uzanıp elimi tutarak. Elleri çok ama çok sıcaktı... benimkilerse sadece soğuk ve ıslak, tıpkı soğumuş makarna gibi hissettirmiş olmalıydı. Bilinçsizce ellerimi çekmek üzereyken, ellerimi daha da sıkı tutarak acı içindeki soğuk kalbimi ısıttı.

“Hayır, Sam,” dedi. “Biz herkes gibi değiliz. Ben kuzu postunda bir kurdum, sense kan emen bir canavarsın. Son derece şirin bir kan emen canavar.”

56.

Çarşamba gecesi Rick Horton'un gotik tarzdaki yerine geri gittim.

Aynı yatağın altında aynı kutuyu buldum. Benim hakkımdaki dosyada şimdi de evimin ve minivanıma binerkenki halimin fotoğrafları vardı. Resim telefoto lensle çok uzaktan çekilmişti. Kendimi son zamanlarda çok az görebildiğim için, resmi dikkatle inceledim. Yüzüm tabii ki bulanıktı, ama vücudum sert ve kuvvetli gözüküyordu. Sadece kan içtiğiniz bir perhiz size bunları yapar. Resim gündüz çekilmişti ve ben yanaklarımda parlayan güneş koruyucusunu görebiliyordum. Herhalde çocukları okuldan almaya gidiyordum.

Buraya ilk girdiğimde gördüğüm başka bir dosyada yazıcıdan alınmış bir çıktı buldum. Çıktıda Kingsley'in öldürülmüş olan müşterisi Hewlett Jackson'ın bir gününün dayanılmaz derecede detaylı bir planı vardı. Kâğıdın kenarında elle alınmış notlar vardı. Notlardan biri, "İş sırasında olmaz. Ulaşması zor." Bir diğerinde, "Çocuklarının önünde

olmaz,” yazıyordu.

Evet, bu işimi görürdÜ.

Notu cebime attım ve kutuyu yatağın altına geri koydum. Korkunç bekçi köpeklerinin olduğu arka bahçede notu eldivenli ellerimde tomar haline getirdim ve Horton’un çöp kovasının içindeki boş bir kahvaltılık gevrek kutusunun içine yerleştirdim.

Yarın çöp günüydü.

Bir sonraki gece ben ve Sherbet aynı güvenlik görevlisi tarafından korunan, aynı otoparktaydık. Aynı iki araç yine aynı iki park alanındaydı. Bu gece farklı olan tek şey yağmur olmamasıydı.

Gevrek kutusundan buruşturulmuş kanıtımı çıkarmış, onunla şov yapıyordum.

Sherbet buruşmuş kâğıdı elimden alıp yakından inceledi. Sonra da gözlerini kısarak beni de yakından inceledi, şüphe içindeydi. Bense masumca ona notu bulduğum gevrek kutusunu gösterdim. En sonunda kendi içinde biraz savaş verdikten sonra, yüzüne yavaşça bir gülümseme yerleşti.

“Sanırım adamımızı yakaladık,” dedi.

“Bence de.”

“Ve senin bu notla hiçbir alakan yok, öyle mi?”

“Ne dediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok dedektif.”

“Hadi gidelim,” dedi. Biz de gittik.

57.

Telefonum çaldığında bir haftadır ilk defa çocuklarımı görmek için otelden çıkıyordum. Arayan Sherbet'ti.

“İyi iş çıkardınız Bayan Moon.”

“Neyi kastediyorsunuz?”

“Çöp kutusunda bulduğumuz delile dayanarak yargıç bize arama izni verdi. Dün eve gittik ve Rick Horton'u tutukladık. İki cinayete dair yeterli delili bulduk.”

“Bu tesadüfün bir manası olduğundan emin değilim.”

“Olması da gerekmiyor zaten. Ne dediğimi anlıyorsunuz.” Bir an duraksadı. “Çok iyi bir dedektifsiniz.”

“Bana da öyle söylediler.”

“O zaman neden sesiniz mutlu gelmiyor?” diye sordu.

“Son derece mutluyum. Sokaklardan bir katil daha eksildi.”

Sessizlik içindeydik. Sherbet derin bir nefes aldı. “Doğru adamı yakalamadığınızı düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Ben Kingsley Fulcrum’u kimin vurduğunu öğrenmek için tutuldum,” dedim. “Horton’un telefon kayıtlarını alabil-diniz mi?”

“Tabii ki.”

“Onları bana fakslar mısınız?”

“Niçin?”

“Bu seferlik bana ayak uydurun.”

Uzun bir sessizlik oldu. Telefonda cızırtıları duyabili-yordum. En sonunda derin bir iç çekme duydum. “Nereye fakslamamı istersiniz?”

Ona otelin iş merkezindeki faksın numarasını verdim.

“Kaç ay geriye dönük istiyorsunuz?” diye sordu.

“Dört ay.”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi. “Dava ka-pandı.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama bu dedektif asla uyumaz.”

“En azından geceleri değil. Bayan Moon?”

“Evet?”

“Bir gün bir tanığın gördüğünü iddia ettiği balkonunuz-dan aşağı ipe inen adam hakkında konuşacağız.”

“Tabii ki.”

“Ve kesinlikle Vons markette çalışan çocuğun iddia et-tiği kanatlı bir yaratığın taşıdığı adam hakkında da konuşa-cağız.”

“Tabii ki.”

“Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, ama yine de konuşacağız.”

“Anlıyorum,” dedim. “Dedektif?”

“Evet.”

“Zannettiğinizden çok daha iyi bir fikriniz var bence.”

Bir an duraksadı, sonra telefonu kapattı.

58.

Bir haftadır ilk defa eve dönüyordum.

Evin etrafı tel örgü çitle çevriliydi ve bir çıkmaz sokağın sonundaydı. İlk başlarda bu çirkin çitten nefret etmiştim ve kaldırılmasını istemiştim. Danny buna karşı çıkmış ve işe yarar olduğunu söylemişti. Haklıydı da. Çit, çocukları caddeden uzak tutmuş, köpek ve kedi yavrularını, kaçan topları ve bisikletleri korumuştur. Ayrıca üzerine yılbaşı ışıkları asmak için de mükemmeldi. Kocaman bir pano olarak da kullanmıştık. Üzerine posterler, kurdeleler ve sanatsal işlerimizi asmıştık. Çocukların limonata tezgâhının ve yeni doğan yavru kedi ve köpeğin reklamını yapmıştık. Özlemiştim bu lanet olası çiti. Geçen sene Danny kedi ve köpeğimizi evden göndermişti. Çocuklar aylarca travma yaşamıştı. Sanırım Danny gizlice evcil hayvanlarımızı öldürüp onlarla besleneceğimden korkuyordu. Yine de bu korkusundan bana hiç bahsetmedi.

Her neyse, şimdi neredeyse çit de kalmamıştı, oynayan

çocuklar da. Hatta ne top vardı ne de yavru kediler, köpekler. Danny'nin Escalade'si garaj yolunda park etmişti. Genelde sol tarafa yakın park ederdi ki ben minivanımı sağ tarafa park edebileyim. Artık bunun için endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Caddeye park edip eve doğru yürüdüm. Güneş hâlâ parlıyordu ve ben çok ama çok yorgundum, ama yine de bu beni durdurmuyacaktı.

Beton sundurmaya ulaştığımda, Danny aniden kapıyı açtı. Bana doğru yavaşça baktı. Bundan daha az mutlu gözükemezdi herhalde. Her zamanki kadar yakışıklıydı, ama artık bu bana bir şey ifade etmiyordu. Yüzünde sadece korku ve iğrenme görüyordum.

"Sadece bir iki dakikam var Samantha. Bu buluşmalar benim için son derece zahmetli oluyor."

"Git o zaman."

"Bunu yapamam."

"Niye?"

Bana doğru bir adım attı. "Çocuklarımı korumak için tabii ki."

Onu kenara iterek içeri girdim. "Nerede onlar?"

"Odalarındalar. Sadece birkaç dakikan var Sam. Sonra bakıcı gelecek ve ben de randevuma gitmek için çıkacağım."

Canımı yakan sözlerini duymazlıktan gelmeye gayret ettim. Sakin olup sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "İki saat için anlaşmıştık Danny."

"İşler değişti Sam," dedi ilgisizce, ben de sözlerinin al-

tındaki anlamı yakaladım, işler değişti, tabii insanlar da... vampire dönüşürlerdi.

Önden gitti ve çocukların kapısını tıklattı. “Çocuklar,” dedi kaskatı bir halde. Danny çocuklarımızla hiçbir zaman iyi bir ilişki kuramamıştı. Onlara her zaman asistan, stajyer ya da hukuk öğrencilerine davrandığı gibi davranırdı. “Anneniz burada, gelin hadi.”

Yatak odası kapısı savrularak açıldı. Dağınık saçlarıyla küçük Anthony kendini kollarıma fırlattı. Tammy de yarım saniye arkasından. İkisinin birden ağırlığı üstüme binince neredeyse yuvarlanıyordum. Kıvranan vücutlarını kollarımın arasında tutarak yere çöktüm. Anthony biraz geri çekildi ve elinde hâlâ Game Boy’unu tuttuğunu gördüm. Ne cehennem ne de sel onu oyuncağından ayırabilirdi.

“Ne zaman dönüyorsun anne?” diye sordu Anthony.

Ben cevap veremedim Danny araya girdi, “Sana söyledim oğlum, annen geri gelmeyecek. O hasta ve bizden uzak olması lazım.”

Telaşımdan neredeyse çocukları düşürüyordum. “Hasta mı? Onlara hasta olduğumu mu söyledin?”

Beni çocukların görüş alanından uzağa, oturma odasının köşesine çekti. “Sen hastasın Samantha, hem de çok hastasın. Elimden gelse seni rapor ederim... hem senin hem de çocukların iyiliği için.”

“Danny,” dedim dikkatle. “Ben hasta değilim. Ben de senin gibi bir insanım. Üstesinden gelemediğim bir sorunum var ve bu problem beni kontrol etmiyor, ben onu ediyorum.”

“Bak, her neyse. Çocuklar için senin hasta olduğunu kabul etmek daha kolay. Senden buna uymanı isteyeceğim Sam.”

Ona bir süre daha dik dik baktıktan sonra çocukların yanına döndüm. Onlar uyum içinde konuşup dururlarken üçümüz Tammy’nin yatağının kenarında oturduk. Benden ölmeyeceğime dair garanti istediler, ben de onlara asla ama asla ölmeyeceğime dair garanti verdim. Danny gözlerini devirdi, ama ben onu görmezlikten geldim.

Çok kısa bir zaman sonra minivamma geri dönmüştüm. Ağlayarak sürüyordum.

59.

Kız kardeşim elinde bir şişe merlot ile otel odama geldi.

İkimiz de yatağında oturmuş, ayaklarımızı altımıza almış, şaraptan yudumluyorduk. Mary Lou ikinci kadehindeydi ve şimdiden çakırkeyif olmuştu. Bense sarhoşluktan çok uzaktım. Aslında en son sarhoşluğum çete üyesi bozuntusunun kanını emdiğim zamandı.

“Dava kapandı yani?” diye sordu Mary Lou.

“Evet, sanırım.”

“Sanıyor musun?” diye sordu. “Her şey kâğıtta yazıyordu. Polis aradığı adamı buldu. Senin adın belirtilmedi tabii ki. Ama o seksi dedektifin vesikalık fotoğrafı ön sayfaya çıktı. Sherbet miydi neydi?”

“Sherbet,” diyerek onayladım. “Ve hakikaten seksi galiba ha?”

Omuzlarını silkti. “Bir ayı gibi, ama evet.”

“Bazen öyle olması iyidir.”

“Bazen mi?” dedi. “Peki, sen neden *sanıyorsun*?”

“Bence yanlış adamı yakaladık.”

“Dedektif doğru adamı yakaladığından emin görünü-yordu.”

“Bir şeyi gözden geçiriyoruz, ama ne olduğunu bilmi-yorum.”

“Anlat bana,” dedi bardağından yudumlayarak. “Baştan anlat, belki yardım edebilirim.”

“Belki üçüncü kadehine başlamadan önce benim sana yardım etmem gerek.”

“İçerken çok sağduyulu olurum, bilirsin. Bir şans ver. Anlat bakalım.”

Ben de anlattım. Kingsley’in sekreteri Sara’yla dosya-ların üzerinden geçişimizden defalarca gerçekleşen zorla içeri girmelere ve ardından gelen tutuklanmaya kadar.

“Delilleri gizlice değiştirmenin haricinde gözden kaçan herhangi bir şey görmüyorum,” dedi Mary Lou. “Horton dos-yaya sahipti, sebebi vardı, hatta üzerine kayıtlı benzer bir si-lahlı bile var.”

“Kingsley’in müşterisini öldürdüğüne şüphem yok,” dedim.

“Ama onun senin avukatına saldıran kişi olduğuna inan-mıyorsun.”

“Hayır,” dedim. “İnanmıyorum.”

“Niçin?”

“Bir kere saldırganla birbirlerine benzemiyorlar.”

“Kılık değiştirmişti,” dedi Mary Lou sarhoş olduğunda hep yaptığı gibi sözcükleri vurgulayarak. “O videoyu gören

herkes bıyığın sahte olduğunu anlardı.”

“Horton beceriksizdi,” dedim. “Sherbet ve ben Horton’u çöp kovasıyla debelenip kışüstü düşerken izledik. En fazla bir yabani domuz kadar atletikti.”

“Anlayamıyorum.”

“Katil son derece atletikti. Hatta bir noktada rahatça bir bankın üzerinden atlıyordu...”

“Ve onu vuruyordu,” dedi Mary Lou. “Evet, hatırlıyorum. Sen davayı aldıktan sonra videoyu tekrar seyretmiştim. Bu çok dikkat çekici. Vay, çok iyisin kardeşim.”

Omuz silktilim. “O adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

“Belki de kadındır,” dedi Mary Lou.

Bir anda içimde bir şeyler uyandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kız kardeşine ne dersin? Horton’un bir kız kardeşi olduğunu söylememiş miydin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Washington’da yaşıyor ve şu anda geçen ay kırdığı bileği iyileşiyor. Pek de bankın üzerinden atlayacak halde değil.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Boşu boşuna süper hafiye demiyorlar bana.”

“Horton’un yalnız çalıştığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim. İçgüdülerim hayır dememi söylüyordu, ama ben yine de bir şey demedim.

“Onu içecek misin?” diye sordu Mary Lou elimdeki bardağı işaret ederek. Bardağı ona uzattım. Bardaktakileri kendi

bardağına boşalttı. “Seni adım gibi iyi tanıdığımıza göre, bu saldırıyı bulana kadar vazgeçmeyeceğini söyleyebilirim.”

“Hayır,” dedim, “durmayacağım.”

“Eğer bir de ortağı varsa belki de çok uzun beklemen gerekmez.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hedef listesinde üçüncü sıradaydın. Belki de suç ortağı seni bulur.”

“Belki de” dedim. “Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben *asla* vazgeçmem.”

60.

Mary Lou ayrıldıktan bir saat sonra odamdaki telefon çaldı.

Telefon çalıp beni irkilttiğinde Brea'nın ışıklarına bakarak kendi düşüncelerime dalmıştım. Telefonun sesiyle neredeyse soğuk, solgun tenimden dışarı atacaktım kendimi. Telefonu cevapladım.

“Buyurun?”

“Bayan Moon?”

“Evet.”

“Resepsiyondan arıyorum. Burada size gelmiş bir faks var.”

“Teşekkürler. Birazdan geliyorum.”

Faksı alıp odama geri döndüğümde, kendimi koltuklardan birine atıp okumaya başladım. Kapak sayfası sıkı, net harflerle yazılmıştı. Tam bir polisinki gibi. Faksın Sherbet'ten geldiği çok belliydi. Kapak sayfasında rapordakilerin gizli olduğunu belirtmeyi unutmamıştı. Ayrıca davanın ka-

pandığını, yakında emekli olacağını ve herhangi bir belaya bulaşmak istemediğini de yazmıştı. Adının altına garip bir gülen suratla imza atmıştı. Şaşı gözlü, ağzı hayaletimsi bir delik gibi açılmış, bir tür çarpıtılmış Wal-Mart surat logosu. Bunun, Sherbet'in ilk mutlu suratı olup olmadığını merak ettim.

Faksın geri kalanı Rick Horton'un son dört aya yayılan telefon kayıtlarıydı. Pek de heyecanlı bir okuma değildi haliyle, ben de bir paket dondurulmuş hemoglobinle birlikte okumaya başladım. Kayıtlar arasında metodik olarak gidip geldim, zira eğer ben de metodik değilsem kimse değildir. Ölümsüz biriyseniz, metodik olsanız iyi olur. Her rakamı okudum. Her lokasyona ve tarihe göz attım. Çoğunluğu doğal olarak manasızdı, ama yavaşça biraz da olsa bilgiler ortaya çıkmaya başladı. Birincisi, Rick Horton kız kardeşi konusunda saplantılıydı. Washington'daki kardeşini her gün en az yarım düzine kere aramıştı. İkinci olarak Horton Kingsley'in ofisini de defalarca aramıştı. Tam olarak on sekiz kere. Öylesine mi aramıştı yoksa Kingsley, Horton ile temas halinde miydi?

Ondan sonra belirli bir tarih ve saati aradım ve çok da şaşırmadan hem Kingsley saldırısından hem de Hewlett Jackson cinayetinden bir saat kadar önce, aynı bilinmeyen numaradan arandığını gördüm. Numara yerel bir numaraydı.

Numarayı takip edilemez olması gereken otel telefonundan aradım. Beklerken kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim. Asıl katili aradığıma emindim. Hatta emin olmaktan

da öte bunu *biliyordum*.

Telefon açıldı.

Standart sesli mesaj. Kapattım. Belki de ufak, yaramaz bir mesaj bırakmalıydım. Yine de katili korkutup kaçırmak istemiyordum, her ne kadar ironik olsa da.

Onun yerine telefon defterimi çıkarıp eski ortağım Chad Helling'i aradım. Ama açmadı. Tam da onun yapacağı gibi. Chad'e cep numarasını takip etmesini söyleyen bir mesaj bıraktım. İşimi bitirince bir kere daha perdeyi kenara çekip şehri seyretmeye devam ettim.

61.

Bir saat sonra hâlâ penceredeyken cep telefonum çaldı.

Ekranda çıkan isim arayanın Kingsley'in resepsiyonisti Sara Benson olduğunu söylüyordu. "Bay Kingsley Fulcrum bu akşam on buçukta Fullerton Downtown Grill'de sizinle buluşmak istiyor."

"Gerçekten mi?" dedim gözlerimi devirerek. "Peki, neden Bay Kingsley Fulcrum beni kendisi aramıyor?" *Kingsley Fulcrum*'u üzerine basa basa söylemiştim. Kim randevusunu sekreterine ayarlatırdı ki? Gittikçe hoşlanmaya başladığım, sadece bir kurt adam değildi, devasa egosu olan bir kurt adamdı.

"Kendisi şu anda bir toplantıda."

Saatimi kontrol ettim. Tanrım savunma avukatları ne garip saatlerde çalışıyordu. Sanki ben çok farklıydım.

"Tamam," dedim. "Kingsley'e orada olacağımı söyle."

Bu çok büyük bir ihtimalle bir iş yemeğinden başka bir şey değildi, ama kim bilir? Belki bu cuma akşamında Kings-

ley'in aklında başka bir şeyler de olabilirdi.

Tam da hem bir randevuya hem de iş yemeğine uygun bir şekilde giyinirken cep telefonum tekrar çaldı.

“Sadece bir şeye ihtiyacın olduğunda araman ne kadar da eğlenceli,” dedi derin bir ses hemen. Arayan Chad'di.

“Seni aramak için bir şeye ihtiyacım olmamasını mı tercih ederdin?”

“Güzel bir değişiklik olabilirdi.”

“Bunun hakkında düşüneneğim.”

“Şu deri hastalığın nasıl gidiyor bakalım?”

“Son derece iyi, teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi. “Şu cep numarası için isim ve adres istiyorsun, değil mi?”

“Evet, iyi olurdu,” dedim, vereceği ismin gerçek katil olabileceğini bilerek.

Bana bir isim ve adres verdi. Otelin not defterini ve kalemimi kullandım. Yazma işi bittiğinde, ellerim titriyordu.

Öylece kalakalmış, gözlerimi isme dikmişim.

62.

Arabamı yarı yarıya boş otoparka bıraktım. Her zaman iyimser.

Giydiğim topuksuz ayakkabılar restoranın girişine doğru giden kaldırım taşlarının üstünde yüksek sesle şırıldıyordu. Gece güzel ve davetkârdı; içimde aniden bir umut ve hayata karşı bir sevgi doğdu. İçimde, dünyada her şeyin doğru olduğu ya da olacağına dair bir his vardı ve ilk defa buna gerçekten inanıyordum. Hatta neredeyse içimde vampir olmayan, gecenin bu yanını yaşayamayan insanlara karşı bir acıma vardı. Evet, yalnızdım, ama bu her zaman değiştirilebilirdi. Yalnızlık kalıcı değildir.

Kaldırım taşları kısa bir sokağa ulaştı. Sokak son derece temizdi ve gayet kullanışlı bir şekilde birçok dükkân ve restoranta geçiş sağlıyordu. Şu anda sokak boş ve karanlıktı, ışıklar sönük ya da bozuktu. Bahse varım bozuktular. Uzun zaman önce karanlık sokaklara karşı korkumu kaybetmiştim. Ayak seslerim çevredeki dükkânların yüksek duvarlarından

yankılanıyordu. Birkaç dükkânın karanlık arka girişini geçtim. Bir kullanılmış kitap dükkânı, bir çizgi romancı, bir sabit dükkân ve bir evcil hayvan dükkânı. Downtown Grill bu saatte açık tek dükkândı. Dükkânın açık kapısından müzik dışarı taşıyordu. Yangın çıkışları sokağın üstünü devasa örümcek ağları gibi kaplamıştı.

Yangın çıkışında bir elinde bana doğrultulmuş bir silahla bir kadın oturuyordu. Önce susturuculu bir silahın sesi, hemen ardından ani bir ışık. Göğüs kafesimde bir şey patladı ve geriye doğru sendeledim. Dengemi sağlayıp aşağı baktım. Koyu bir kan elbisemdeki delikten dışarı sızıyordu. Sonra iki boğuk sesle birlikte iki mermi daha geldi ve beni etrafımda tam tur çevirdiler. Mermiler düzgünce midemde duruyordu. İyi atış. Kırmızı elbisem mahvolmuştu.

Kadın rahatça yangın çıkışından aşağı doğru yürüdü. Elinde susturuculu bir tabanca tutuyordu. Kimse atış seslerini duymuş olamazdı, özellikle de restorandan gelen müziğin şamatası varken. Yangın çıkışı kadının ağırlığı altında çatırdadı.

Gölgelerin içinden Sara Benson çıktı. Kingsley'in resepsiyonisti. Sokağın ortasında durdu ve silahı iki eliyle bir profesyonel gibi tuttu. Saçları sıkıca arkadan toplanmış, güzel yüzünün her santimini ortaya çıkarmıştı. Gözleri kocaman açılmış ve tutkuyla bakıyordu. Bu gece, özellikle etrafına ışık yayar bir hali vardı. Biçimli bacakları iki yanda omuz genişliğinde açılmıştı. İyi bir atış pozisyonu. Bu kadar güzel bir resepsiyoniste sahip her avukat şanslı sayılırdı.

Tabii bu resepsiyonist sınırlarını biraz aşmıştı.

“O hayvana nasıl yardım edersiniz Bayan Moon?” dedi. Sesi sabit ve ihtiyatlıydı, sanki söyleyeceklerini önceden planlamış gibi. O gizli öfke ve nefreti sesinde tekrar duydum, ama bu sefer kime yönlendirildiğini anlamıştım.

Kingsley hakkında konuştuğunu tahmin ettim. “O bir hayvan değil,” dedim. Aslında teknik olarak haklı olduğu bir nokta olabilirdi.

Bir an duraksadı, hiç şüphesiz hâlâ konuşabiliyor olmama şaşırmıştı. Şaşkınlığı hemen öfkeli, kendini beğenmiş bir tavırla söylenmiş laf kalabalığına dönüşmüştü. “Hayvan değil ha? Katilleri serbest bıraktırdı, tecavüzcüleri serbest bıraktırdı. Hiç vicdanı yok. O kendi çıkarları için başkalarını kullanan korkunç bir insan.”

“O sadece işini yapıyor.”

“Biraz fazla iyi yapıyor.”

“Belki de. Ama buna ne sen ne de ben karar verebiliriz. Kanunlarda masum olanları korumak için konmuş önlemler var. O bu kanunları uyguluyor. Hapisteki herkes oraya uygun değil.”

Kafasını sallayıp yaklaşımaya devam etti. Gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüğünü görebiliyordum. Ne diye o duygusallaşıyordu ki? Burada vurulan *ben* değil miydim?

“Onu seviyorum,” dedi. “Onunla ilgili farklı olan bir şeyler var ve ben bunun bir parçası olmak istiyorum. Onun için her şeyi yapabilirim. Ona kalbimdeki her şeyi verdim, ama buna rağmen beni terk etti. Ve şimdi de sen varsın.”

Kafasını kaldırdı ve tekrar ateş etti. Kafam arkaya doğru

savruldu. Kan burnumdan aşağı aktı. Hakkını vermem lazım, çok iyi bir atıcıydı. Aslında çok da iyi bir atlet olduğu için bu beni pek de şaşırtmadı.

Ve tabii ufak park banklarının üzerinden de sıçrayabilirdi.

Kısa bir an için çift gördüm, hatta tam göremedim, ama sonra her şey normal haline döndü. Üç saniye sonra da kafamdaki kurşun kendiliğinden dışarı çıkıp açık avucuma düştü. Copperfield *bunu* yapsın da görelim bakalım.

Sara şaşkına dönmüş bir halde bana bakakaldı.

Sokağın Commonwealth Caddesi'ne bakan tarafının ucundan başka birisi belirdi. Son derece geniş ve iriyarı biri. Sokağın girişinden gelen ufak bir ışık havuzunun ortasında duruyordu.

“Dur!” diye bağırdı Dedektif Sherbet. “Silahını at hemen.”

Fakat Sara silahı atmak yerine kolunu kaldırdı.

İleri doğru atıldım. “Sara, yapma!”

Çok geç. Sara hareketini tamamlamadan sokağın sonundaki Sherbet'ten üç el silah patladı. Patlamalar susturucu tarafından bastırılmamıştı. Sesin yankıları kulak zarımıza saldırarak dar koridorda gürüldedi.

Sara bir balerin gibi topuğunun üstünde bir tur attı. Silahı bir tarafa, ayakkabısı diğer tarafa savruldu. Sherbet'in silah seslerinin yankısı kaybolurken, Sara'nın son dansı bitti ve yere yığıldı.

Sherbet bize doğru koştu. Nefes nefese kalmış ve rengi

atmıştı. Sara'ya doğru uzanırken destek ve ambulans çağırdı.

Sonra bana ilk defa baktı.

“Sen iyi misin Sam...” Sözüünü tamamlayamadı. “Oh Tanrım, sen vurulmuşsun.”

“Gerçekten mi? Farkında değilim.”

“Ambulans yolda.”

“Gerek yok.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. Uzaktan yaklaşan sirenleri duyabiliyordum.

“Kesinlikle konuşacağız Samantha.”

“Bence de dedektif.”

63.

Yağmur Kingsley'in Fransız tarzı pencerelerinin dışında süzülüyordu. Su, göğüsleri olan çeşmeden akıyordu. Kingsley ile birlikte onun deri koltuğunda oturuyorduk. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

Sanki aramızda bir tür kinetik enerji var gibiydi. Seksüel bir enerji. Ya da en azından benim içimde seksüel bir enerji vardı.

"Sara'nın katil olduğunu nasıl anladığını anlat bana," dedi.

"Üç şeyden anladım. Horton onunla devamlı iletişim halindeydi. Özellikle de saldırılardan önceki saatlerde. İkincisi, işten aradığını söyleyerek beni kendi cep telefonundan aradı ki bunu garip buldum. Üçüncü olarak daha önce masasında gördüğüm ofisteki Cadılar Bayramı partisinde çekilmiş bir fotoğrafı hatırladım. Korsan olarak gitmişti."

Kingsley eliyle alnına vurdu. "Bıyık. Aman Tanrım, o resmi yüzlerce defa gördüm.

"Bu senin saldırganın resminin aynısı."

“Peki, ama niye ondan daha önce şüphelenmedin? Bir çeşit altıncı hissin olduğunu sanıyordum?”

“Var. Ama bu çok kesin bir durum değil. Sara’nın çok kızgın olduğunu hissediyordum. Ama bunun seninle olan ilişkisinin mahvolmasından olduğunu düşünmüştüm.”

“Eşimin ölümünden beri bütün ilişkilerim başarısız zaten, ama sen Sara ve beni nasıl anladın?”

“Ben birinci sınıf bir dedektifim, hatırladın mı?”

“Evet, ama...”

“İpuçları verdi.”

“Tamam. Onunla çıktık. Arada bir takıldık, ama olaylar pek ciddiye gitmedi.”

“Öyle mi dersin?”

Biraz daha şarap içtik. Omuzlarımız birbirine değmeye devam ediyordu.

“İlişkilerden bahsetmişken,” dedim. “Danny’nin sekreteri onu terk etti.”

“Bu yüzden mi yüzündeki gülümsemeyi silemiyorsun?”

“Sebeplerden biri bu,” dedim. “Tabii Horton’un, Sara’nın ona seni ve müşterini öldürme niyetiyle yaklaştığını kabul etmesinden bahsetmeye gerek bile yok. Horton gözetleme ve silah sağlama işini yaptı. Sara da saldırıyı.”

“O zaman bana neden gün ışığı altında, kalabalığın içinde, o kadar çok tanık varken saldırdı?”

“Bu hesaplı bir hareketti. Saldırı güvenliklerin nöbet değişimine denk getirildi, kaçarken kullanacağı kamyonet yakına park edilmişti ve plakaları çıkarılmıştı. Horton birkaç

blok ötede, arabaları değiştirecekleri yerde bekliyordu. Kamyonet bir garaja saklanmıştı.” Bir an duraksayıp Chardonnay’ımdan bir yudum aldım. Vampirlerin de ağzı kururdu. “Şimdi Sara’nın ölmesiyle birlikte oyun sona erdi. Horton her şeyi itiraf etti. Cinayete teşebbüs ve yardımdan yargılanacak.”

Sessizce oturduk. Kingsley uzanıp nazikçe elimi tuttu. Elleri rahatlatıcıydı ve çok büyüklerdi. Yağmur biraz hızlanıp Fransız tarzı pencerelerde tınlamaya başladı.

“Çok iyi iş çıkardın,” dedi Kingsley. “Aldığın parayı hak ettin.”

“Ki sen bana hâlâ biraz borçlusun aslında.”

“Yeni bir sekreter aldığımda ona senin için bir çek yazmasını söylerim.” Kadehimi aldı ve bara gidip biraz daha şarap koydu. “Madalyon hakkında biraz araştırma yaptım,” dedi barın olduğu yerden.

Bir an doğruldum. “Ve?”

“Madalyon vampir halini dönüştürmekle alakalı bir güçle bağlantılı gibi görünüyor.”

“Dönüştürmek mi?” dedim. “Anlamıyorum.”

“Madalyon,” dedi, “bir vampiri eski haline dönüştürebilir.”

“Yani...”

“Tekrardan bir ölümlü olabilirsin Sam. Eğer aynı madalyondan bahsediyorsak ki oldukça merakla aranan bir madalyon, onu etrafta pek göstermesen iyi olabilir.”

Kafam olasılıklar yüzünden karmakarışık. Tekrar insan

olmak. Tekrar *normal* olmak. Çocuklarıma tekrardan kavuşmak.

Kingsley'in yüzüne baktım ve orada gerçek acıyı gördüm. Kingsley üzülüyordu.

"Neyin var?" diye sordum.

"Çok açık değil mi?" diye sordu.

"Tekrar ölümlü olmayı seçersem eğer..." Sesim gittikçe kısıldı.

"Seni kaybederim," diyerek bitirdi. "Ve bunun için seni bir saniye bile suçlamam."

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim, bu güzel, devasa adama, beni tekrardan canlı hissettiren, beni yeniden seksi hissettiren, insanlıktan en uzak olduğum anda bile beni yeniden insan gibi hissettiren bu adama doğru ilerledim. Kocaman, sıcak kucağına oturup kollarımı devasa, sıcak boynuna doladım. Öne eğildim ve yumuşakça dudaklarımı onunkilerin üzerine götürdüm.

Upuzun bir dakikadan sonra kendimi geri çekerken, "Peki, ya sana âşık olduğumu söylersem?" dedim.

"O zaman bu beni dünyadaki en mutlu adam ya da yarım adam yapar," dedi. "Peki, ama ya yeniden ölümlü olmak?"

"Bu konuya başka bir gün eğiliriz."

"İyi fikir."

Ve sonra beni öptü. Derin, güçlü bir öpüşle dili ve dudaklarıyla beni içine çekti.

İnanılmaz bir öpücüktü.

64.

Seni iyi bir zamanda mı yakaladım, Fang?

Senden haber aldığım her zaman iyi bir zamandır Moon Dance.

Bu gece kızlar yok mu?

Bir süre kız yok. Senin dünyandan ne haberler var Moon Dance?

Ben de anlattım. Hepsini sıkıştırılmış uzun tek bir paragrafta anlattım.

Bir kan bankasında olduğundan daha çok sıfır grubu vardı, diye cevap verdi bitirdiğimde. Bence Sara, Kingsley'i gerçekten sevdi. En azından kendi saptırdığı haliyle.

Sevdi ve nefret etti.

Ve bu onu tam bir deliliğe sürükledi.

Evet, diye yazdım Sara'nın kendi etrafındaki dönüşünü hatırlayarak. Etrafına koyu kanlar sıçratarak yere düşüşünü izlememi. O karanlık, koyu kan havuzuna bakmış ve acıktığımı hissetmiştim.

Fang yazdı: *Sara, Kingsley'in ahlaki olarak kötü bir insan olduğunu düşündü ve onu öldürmeye çalışmasını böyle meşrulaştırdı. Ve eğer Kingsley ölümsüz olmasaydı, başarılı da olabilirdi. Siz ölümsüzler her şekilde avantajlısınız.*

Bazılarımız, yazdım.

Kabullenmemek sana bazı delice işler yaptırabilir.

Otel balkonundan atlamak gibi, diye ekledim.

Evet. Ama herkesin kanatları yoktur.

Peki, niye bir süre kız yok Fang?

Çünkü başka bir kadına âşığıım.

Peki, kim bu şanslı kadın?

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Fang, diye yazdım.

Sonra bilgisayarımın ekranında tek bir kırmızı gül belirdi ve ardından şu sözler geldi: Seni seviyorum Moon Dance.

Monitöre bakakaldım. Daha fazla yazı belirdi.

Sana bir anda âşık oldum. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum, çünkü seninle tanışmadık bile. Ama ben kafamda yarattığım hayale âşık oldum. Bu hayalle yarışacak tek bir kadın bile olmayacak. Herkes eksik olacak.

Yazmayı bıraktı ve yazdığı her kelimeyi tekrar tekrar okudum.

İkimiz de deliyiz, Fang. Biliyorsun, değil mi?

Evet, biliyorum.

İyi geceler Fang.

İyi geceler Moon Dance.

YAZARIN DİĞER KİTAPLARINDAN BÖLÜMLER

The Vampire With the Dragon Tattoo

Bölüm Bir

İsmi Gladys Melbourne'dü ve ağlıyordu.

İkimiz ofisimde oturuyorduk, kapı kapalıydı. Caddeyi dolduran sesler açık pencereden içeri doluyordu. Aşırı gü-rültülü bir Harley dışarıda öyle bir kükredi ki neredeyse dış-lerimdeki dolgular düşüyordu.

Gladys, Harley'i umursamadı. Uzaklara bakıyor ve çıkık elmacıkkemiklerindeki gözyaşlarını siliyordu.

Yanımda ağlayan kadınlar benim için yeni bir şey de-ğildi, dolayısıyla sabırla bitmesini bekledim. Tabii benim do-ğuştan gelen utangaçlığım, aslında büyük ihtimalle duymak istediği rahatlatıcı sözleri söylemekten beni alıkoydu.

Bekledim. Her iki eliyle yüzünü örtmüştü. Söyleyecek

bir şeyler bulabilmek için içimden sessizce dua ederek arkama yaslandım.

Ağlamaya devam etti.

Dışarıda birisi bağırıyordu. Sesi tanıdığımı düşündüm. Sokaktaki insanların çoğunu tanırdım. Kendimi cömert hissettiğimde, özellikle de işler düzenliyse, mahallemdeki evsizlere cömertçe yardım ederdim.

Penceremin dışında bir kuş ciyakladı. Her ne kadar bir karga olduğundan emin olsam da aslında bir kuzgun da olabilirdi. Hangisi hangisidir, tam emin olmasam da ikisi de bende ilkel bir korkuya sebep olurdu. Belki de bir önceki hayatımda gözlerim böylesi bir kuş tarafından oyulmuştu. Siyah, ruhsuz ve acımasız bir kuş tarafından.

Gladys'in omuzları sarsıldı. Ellerinde birden bir mendil belirdi. Onunla gözlerini sildi. Kafasını kaldırıp bana baktı, hemen gözlerimi kaçırdım.

Güçlkle nefes alıp veriyordu, nefesleri düzensizdi. Koşmak için halen hazır değildi.

Masamda dizüstü bilgisayarım, yarısı içilmiş biz buzlu kahve, bir kalem, araba anahtarım ve cep telefonum vardı. Dizüstü bilgisayarımın yanında, ölmüş olan karımla oğlumun fotoğrafı vardı. Fotoğraflara ne zaman baksam, yanan etin kokusunu alabiliyordum; o kokuyu, yanmış bedenlerinin aldığı şekli hiçbir zaman unutamazdım. Onların sadece kararış et parçaları olmadığını kendime hatırlatmak için o fotoğrafı masamda tutuyordum.

Ama asla işe yaramıyordu. Her zaman yandıklarını görüyordum. Yanmaya devam ettiklerini.

Gözlerimi kapattım. Duman onları tekrar yuttu.

Gözlerimi ovuştururken sabah gördüğüm ve etkisi bütün gün beni kovalayan rüyamı hatırladım. Şimdi belirgin bir şekilde hatırlıyordum, kadının kalp acısı ve yanan etin psikosomatik kokusu beni uyandırmıştı.

Bir ormanda oğlumun elini tutmuştum. Devasa ağaç kütükleri zemini delen büyütölmüş saç kökleri gibiydiler. Nemli bir sis bulutu ormanı kaplıyordu ve yakınlarda bir şelalenin sesi geliyordu. Şelaleye doğru gidiyorduk. Suyu ihtiyacımız olduğunu seziyordum. Su içebilmek için. Hayır, oğlum için istiyordum. Onun suya ihtiyacı vardı. Ümitsizce. O an fermente edilmiş mürver ağacı meyvesi yemiş bir ayı gibi, ormanı yıkıp geçerken, arkamda oğlumu tehlikeli bir şekilde çekiştiriyordum. Aşağı oğluma doğru baktım, ama tatlı, melek gibi yüzü ifadesizdi. Dudakları kuru ve çatlamıştı. Orman önümüzde bir genişliğe doğru açıldı. Şelale, sanki cennetten dökölüyor gibi bir sis bulutunun içinde akıyordu. Tekrar ona baktığımda, oğlumun ölü ve kararmış elini gördüm. Su birkaç metre ileride sakın sakın akıyordu. Kavrulmuş elini tutarak yüksek otların üzerine oturdum ve ağladım.

Karşımdaki kadın yeniden normal nefes almaya başlamıştı. Ormandan geri geldiğimde ve görüşümdeki ıslaklık geçtiğinde, beni merakla izlediğini gördüm. Gülümsemeye çalıştım, ama gülümsemek benim için hiçbir zaman kolay olmamıştır.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Biliyorum.”

“Ağladığımı için üzgünüm.”

Cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. Benim yanımda ağlamasının problem olmadığını ve her şeyin düzeleceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Hiçbir şey söylemedim. Bu tür konuşmalarda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Çoğu şeyde iyi değilimdir zaten ve bazen her şey de düzelmez. Bazen etrafınızdaki her şey parçalanır ve yıllar boyunca da parçalanmaya devam eder.

“Torunum kaçtı,” dedi. “Üvey torunum.”

Geriye yaslandım. Yeniden ağlamaya başlayacağını düşündüm, ama dayandı. Tanrı’ya şükür! Onun yerine sabit ve net bir şekilde bana baktı. Devam etti. “Bana sizin kayıp insanları bulmada uzman olduğunuzu söylediler. Özellikle de kayıp çocukları.”

Onları bulurdum. Bazen de onları ölü bulurdum. Ama ona bunu söylemedim. Biri kayıpsa, hâlâ umut da vardır.

“Torununuz ne zaman kaçtı?” diye sordum sessizce üst çekmecedен not defteri ve kalem alarak.

“Bir hafta önce. Kesin olarak söylemek gerekirse altı gün önce.”

“Size yardım edebileceğimi kim söyledi?”

“Dedektif Hammer. Sizi görmemin bir zararı olmaya-
cağını söyledi. Bu konularda bir beceriniz olduğunu söyledi.”

Vardı gerçekten de. İş kayıp bir çocuğu bulmaya geldiğinde, inatçı olmalı ve yorulmak nedir, bilmemelisiniz. Her taşın altına bakmak gerekir. İyi içgüdüler de yardımcı olur. İçgüdülerle ilgili ilginç olan ise, ne zaman geleceklerini

kimse bilemez. İşte, burada da inatçılık ve yorulmadan devam etmek işin içine girer.

“Torununuz kaç yaşında?” diye sordum. Asla geçmiş zaman kullanma. Hiçbir zaman bir çocuk hakkında geçmiş zamanda konuşma.

“On altı ya da on yedi. Emin değilim. Doğum günü gelecek ay.”

Benim oğlumun doğum günü de gelecek aydı, ama bu konuda bir şey söylemedim. Bunu belirtmeden de ortada yeteri kadar baş ağrıtıcı şey vardı. On üç yaşında olacaktı, ama dokuz yaşında öldü.

Oğlumun doğum gününü düşününce nefesim tıkanı, kendimi yine ormanda buldum. Otlara oturmuş, hayatla akan suyun yanında, oğlumun kararmış elini tutmuştum.

O anda ufak bir esinti açık pencereden içeri girdi. Los Angeles egzoz gazı, yağ ve yanmış lastik kokuyordu.

“Daha önce hiç kaçmış mıydı?” diye sordum.

“Hayır.”

“Sizde bir resmi var mı?”

“Evet.”

Devasa bir çantaya uzanıp içinden bir karton dosya çıkardı. “Dedektif Hammer’ın tavsiyesiyle size bir paket hazırladım. Onun hakkındaki her şey burada. Resimler, arkadaşları, sevdikleri, sevmedikleri, takılmayı sevdiği yerler, düşünebildiğim her şey. Hatta sevdiği kitapların bir listesi bile var. Hepsi de vampir kitapları.”

Dosyayı aldım, içindekilere bir göz attım. Vampir kitapları listesini aldım. Çoğunlukla bir yazarı tercih ediyor gibiydi.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunun çok yardımı olacak.”

Gladys onayladı. “Size yardımı olabilecek bazı bilgiler daha var Bay Spinoza.”

Bekledim.

“Ailesi üç yıl önce öldürüldü. O zamandan beri bizimle yaşıyor.”

Sanki bir cevap bekler gibi bekledi, ama gelmedi tabii. Beceriksizce devam etti. “Bilmeniz gereken bir şey daha var. Beni oldukça rahatsız eden bir şey.”

Biraz daha bekledim, başımı cesaret verir gibi salladım.

Devem etti, “Veronica... biraz farklı.”

“Nasıl farklı?”

Aklıma biraz yavaş bir çocuk geldi. Belki de otizm. Bir çeşit özür. Gladys gittikçe daha rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp bakışını bana sabitledi.

“O kendine has bir fantezi dünyasında yaşıyor Bay Spinoza.”

“Bu ne demek?”

“Kendisini avcı olarak çağırıyor.”

“Bir avcı?” dedim. “Ejderha avcısı gibi mi?”

“Hayır, vampir avcısı.”

Gladys yavaşça göz kırttı, ama gözlerini kaçırmadı. Sanırım ağzım açılmıştı, ama herhangi bir söz çıkmadı. En sonunda başımla onayladım. “Dungeons and Dragons gibi mi demek istiyorsunuz?” diye sordum. “Yoksa World of Witchcraft ya da adı her neyse. Bir avcı acaba onun... ne diyorlardı... avatari mı?”

Gladys nazikçe gülümsedi. “Dediklerinizin yarısını an-

ladığımdan bile emin değilim Bay Spinoza, ama benim tek bildiğim kendisini gerçekten vampir avcısı zannettiği.”

“Hiç ilaç kullandı mı?”

Gladys başını salladı. “Doktora gitmezdi ve okulu da.”

“Yani sadece sizde öylesine kalıyordu?”

“Evet.”

Bunun hakkında biraz düşündüm. “Onunla nasıl tanıştınız Gladys?”

“Veronica bir gün kapımızda beliriverdi. Kan içinde ve berbat bir haldeydi. Nereden geldiğini ya da ona ne olduğu konusunda konuşmayı reddetti. Ancak daha sonra ailesinin korkunç bir kazaya kurban gittiğini anladım.”

Şakaklarımı ovuşturdum. Eğer sarı sayfalara bir ilan vererek dünyanın türlü delisine bulaşacağımı bilsem, bu işe asla girmezdim.

Bu gerçek değil, diye düşündüm aniden. Bu işe girmek yapmam gereken bir şeydi. İhtiyacım olan bir şey. Kayıp insanları aramak yapabileceğim tek şeydi.

“Sen ilaç kullanıyor musun Gladys?” diye sordum.

“Bir sürü,” dedi gülümseyerek. “Ama sizin düşündüğünüz türden değil. Sizi temin ederim Bay Spinoza size anlattığım her şey gerçek.”

“Kız da on altı yaşında?”

“Bir iki yaş fark olabilir.”

“Bu ne demek?”

“Bize gerçek yaşını hiçbir zaman söylemedi.”

Biraz düşündüm. “Size geldiğinde polise haber verdiniz mi?”

“Eğer böyle bir şey yaparsak kaçacağını ve bir daha geri gelmeyeceğini söyledi.”

“Siz de kaçmasını istemediniz.”

“Hayır. Evde bizimle birlikte birinin olması... çok güzeldi. Jack tekerlekli sandalyede ve Veronica her zaman çok yardımcı oldu, en başından beri.”

“Onun varlığı size keyif vermiş,” dedim.

“Etrafımızda olmasını seviyorduk. O taze bir nefes gibiydi, hem de bütün problemlerine rağmen.”

“Ne tür problemler?”

“Bilirsiniz, klasik genç problemleri. Her zaman üzgün, depresyonda. Fakat sonradan ailesini öğrendik. Çok soru sormazdık, soruları sevmezdi.”

“Ve kaçmasını da istemediniz, çünkü onun varlığı size keyif veriyordu.”

“Onu çok sevdik. O bizim için gerçek bir torun gibiydi.”

“Hiç çocuğunuz var mı Gladys?”

“Bir tane. Ama artık onunla konuşmuyoruz. Yıllar önce bizi reddetti. Bir kavga yüzünden. Tek bir kavga yüzünden.”

Tekrardan ağlamaya başlamıştı, daha öncekinden biraz daha sakince. Sandalyemde rahatsızca yer değiştirdim ve o da benim oldukça fazla olan ağırlığım altında ciyakladı.

“Veronica bizim işleri yoluna koymak için son şansımızdı ve bize Tanrı’dan bir armağandı.”

Sessizce oturduk. Penceremin dışındaki Los Angeles sessiz değildi. Gladys’i inceledim. Oldukça akıllı başında görünüyordu, ama daha önce de aldatıldığım olmuştu.

Devam etti, “Tam yaşını bilmediğimiz için kocam ve

ben onun on sekiz yaşında olduğunu varsaydık ve bu konuda kendimizi rahatlatıp otoritelere haber vermememize gerek olmadığına karar verdik. Tabii ki aslında ailesi ya da bu konuda doğru otoritelerle iletişime geçmeyi tercih ederdik, ama bize seçenek bırakmadı. Neticede biz onun güvende olmasını, iyi beslenmesini ve onunla ilgilenilmesini istiyorduk.”

Başımınla onayladım. Veronica’nın asıl amacının iyi bakılmak mı olduğunu merak ettim. Notlarıma baktım. “Ve Veronica geçtiğimiz üç yıldır sizinle yaşıyor?”

“Evet, bazen.”

“Bazen mi? Bu ne demek?”

“Bazen birkaç gün ve gece ortadan kaybolurdu.”

“Gün ve gece mi?”

“Evet.”

“Nereye giderdi?” diye sordum, ama daha sorarken bile alacağım cevaptan korkuyordum. Korkum temelsiz değilmiş.

“Vampirleri avlamaya,” dedi Gladys. Bu sözleri o kadar sakın, sohbet eder gibi nazikçe söylemişti ki neredeyse kahkaha atacaktım. “Vampir avı” kelimelerini bu tatlı, yaşlı bайдan duymak benim sorumu bir delilik haline getiriyordu.

Belki de deliriyordumdur.

“Sorarsan böyle olur işte,” dedim daha çok kendime. Gladys merakla bana baktı.

“Ne dediniz?” diye sordu.

Yorumumu geçiştirdim. “Boş verin. Vampir avlamak haricinde dışarı çıktığında nereye gidiyordu sizce? Erkek arkadaşının evine? Partilere? Hafta sonu Vegas’a içki âlemlerine?”

Gladys başını salladı.” Hayır,” dedi. “Bence gerçekten vampirleri avlıyor.”

“Tabii ki öyle.” Derin bir nefes aldım. Neredeyse ofisimden gitmesini söylemek üzereydim. “Ve bir haftadır kayıp?”

“Evet.”

“Genelde bir vampir avlamak ne kadar sürer?”

“En fazla üç gün.”

“Tabii ki,” dedim. “O zaman bu son sefer diğerlerinden uzun sürdü.”

Başıyla onayladı ve çantasına uzanıp fena halde buruşturulmuş ve defalarca kullanılmış bir mendil çıkardı. Deli ya da değil, Gladys yardıma ihtiyaç duyan bir kadındı ve kalbim ona yardım etmemi söylüyordu. Her zaman söylerdi. Herkes için. Her zaman endişelerimi ya da sempatimi dile getiremezdim, ama ona en yakın şeyi yapardım. Hareketlerimle insanlara yardım ederdim. Kalbimde ona yardım edebileceğimi biliyordum. Öyle ya da böyle, bu deli yaşlı kadına yardım edecektim.

“Bay Spinoza,” dedi. “Veronica, Tanrı’dan bir armağandı. Eğer gerçeği bilmek isterseniz bir melekti. Neye bulaştığını bilmiyorum. Buna nasıl bulaştı, bilmiyorum. Ama bu kızı seviyorum ve onu bulmak için birinin bana yardım etmesine ihtiyacım var.”

Geri yaslanıp parmaklarımı şıklattım. Masamda bekleyen iki dosyam vardı. İkisi de aldatan nişanlı davaları. Aman ne eğlence!

Aslında çoktan kararımı vermiştim.

“Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım Gladys.”

Başını sallayıp gülümsedi ve ağladı. En sonunda kendini sandalyemden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yaşlı kadını sıkıca kucaklayacak kadar cesaretlendirdim.

Bölüm İki

Glendale Caddesi’ndeki bir çörek dükkânında Dedektif Hammer ile oturuyordum. Hammer yeri burasıymış gibiydi ve bunu ona söyledim.

“Çok komik pislik,” dedi.

Son birkaç yıldır, yani kayıp çocukları bulmayı meslek edindiğimden beri, Hammer’la kayıp dosyaları üzerinde çalışıyorduk. Hammer, Los Angeles Polis Departmanı Kayıp Şubesi’nde başdedektifti ve işinde çok iyiydi. Benim de bu işte kötü olduğum söylenemezdi ve ikimiz iyi bir ekiptik.

Bir yandan da özel sektörde çok rastlanmayan bir şekilde iyi arkadaş olmuştuk. Polisler genellikle özel dedektiflerden hoşlanmaz. Aşırı çekingenliğim ve yalnız kalmaya duyduğum sonsuz istek nedeniyle kolay arkadaş edinen biri olmamam, bu durumu daha da şaşırtıcı kılıyordu. Beni tanı-

yan insanların az sayıda olması, hayatımın ne kadar berbat olduğunu hatırlatacak insan sayısının da az olduğu anlamına geliyordu.

Neyse, Dedektif Hammer'la aynı anda hem giriş kapısını hem de çöreklerle dolu vitrini görebileceği en uç köşedeki masada oturuyorduk.

“Ben neden hiç kapıya dönük oturamıyorum?” diye sordum.

“Çünkü sen gerçek bir polis değilsin.”

“Senin dikkatini kapıda tuttuğundan nasıl emin olabiliyim?” diye sordum. “Sıradaki çöreğinin ne olacağını seçiyor olma?”

“Çünkü ben eğitilmiş bir LAPD dedektifiyim ve iki işi bir arada yapabilirim,” dedi. “Kapıda bir hareket yok ve sanırım akçaağaç şuruplu olandan yiyeceğim.”

Aynen dediğini yaptı. Bir dakika sonra göz koyduğu çörek ve çikolatalı sütle masaya döndü.

“Elindekini bitirdiğinde masadaki küp şekerlerden de atıştırabilirsin.”

“Belki,” dedi; şaka yaptığımı anladığından çok da emin değildim. “Şimdi hangi dosya üzerinde çalışıyorsun?”

Veronica'nın bir vampir avcısı olduğu dışında, her şeyi anlattım. Ciddiyetimi koruyamayacağım için muhtemelen bu detayı atlamam konuşmamızın devamı açısından en iyisiydi.

Hammer kafasını sallayarak çöreğini ısırdı. “Evden kaçıp yaşlı çiftle yaşayan genç.”

Kafamla onayladım.

“O dosya şu an önceliklerimiz arasında değil,” dedi.

“Evden kaçmış birinin tekrar evden kaçmasından daha önemli işlerimiz var.”

“Belki size öyle görünüyor.”

“Hâlâ hayatta ve iyi durumdadır, merak etme. Muhtemelen Havasu’da bir parti teknesindedir. Yeterince eğlenince yaşlı çiftin yanına döner.” Çöreğini bitirdi ve parmaklarını yaladı. “Neyse, yaşlı kadının içini rahatlatmak için gidip seni görmesini söyledim. Senin de yapacak daha iyi bir şeyin olduğunu sanmıyorum.”

“Eh, o ve bu alanın en iyisi olmam.”

“Belki öyle, belki değil. Şehirde senle yarışabilecek bir adam var. Yaşlı bir adam. Biraz Elvis’e benziyor.”

“Şanslı piç.”

“Katılıyorum. Neyse, o da çok iyi. Belki senden bile iyi.”

“Bu alanda ikinci olmak çok da umurumda değil. Belki bir gün birlikte çalışırız.”

“Neden olmasın,” dedi Hammer. “Sana telefonunu veririm. Elvis ve sen suçla savaşır, kendinize *Starsky ve Hubba-Hubba* dersiniz.”

“Eğlenmen bittiğinde,” dedim, “belki kaybolan kızı bulmayı düşünebiliriz. Sıradan bir kaçak olduğunu düşünmen umurumda değil. Öyle olsa bile evden kaçanların başı herkesten fazla derde giriyor. Ne olursa olsun, yardıma ihtiyacı var.”

“Tamam. Canımı sıkmayı bırak.”

“Bu dosyayla ilgili şu ana kadar bir şey yaptın mı?”

“Şehirden ayrıldığını bilecek kadar.”

“Başka ne buldun?”

“Bu kadar. Büyükannesine bulabildiği kadar bilgiyi bir araya getirip sana getirmesini söyledim.”

“O da getirdi.”

“O zaman sen bizden çok daha fazlasını biliyorsun.”

Bir süre sessiz kaldık. Hammer’ın polis bıyığıym diye bağırın bıyığı, çöreği ısırarak olmanın heyecanı ile titremeye başlamıştı ki “Biliyor musun,” dedim, “bir şey yemek üzereyken bıyığın heyecanlı bir fare gibi titremeye başlıyor.”

“Bunu seksi mi, garip mi buluyorsun?”

“İğrenç buluyorum.”

“Belki de bu yüzden benim hanım artık benle yatmıyor.” Ağzını sildi. “Gladys sana, mım, başka bir şey anlattı mı?”

“Belki,” dedim.

“Bilirsin, garip bir şey?”

“Belki.”

“Bana sorarsan kadın biraz kaçık.”

“Belki.”

“‘Belki’den başka diyecek bir şeyin yok mu?” diye çıkıştı. “Bir daha belki dersin, kafanı gözünü yaracağım.”

Sırıttım. “Kızın garip, gotik şeylerle ilgilendiğinden bahsetmiş olabilir.”

“Hayır, garip gotik şeyler değil,” dedi Hammer. “Ve ‘belki’yle olabilir aynı anlama geliyor, göt herif.”

Tekrar sıırıttım.

“Sana ne anlattı?” diye sordum.

“Kızın bir çeşit vampir katili olduğunu.”

“Avcı,” diye düzeltiltim. “Vampir *avcısı*.”

“Ah, çok sağ ol Şimdi her Şey netleŐti,” dedi Hammer. “Artık aradaki farkı bildiğim için huzurlu bir uyku uyuyabilirim.”

“Peki, bu davayla ilgili i sesin ne diyor?” diye sordum. Bu iŐlerde i sesini dinlemek her Şeydi ve birbirimize sık sık bu soruyu sorardık.

Hammer, uzun süredir ilk defa aklı karışık görünüyordu, bıyığı bile biraz sarkmıŐtı. “Kabul etmeliyim, incelemeye değecek kadar garip olduğu için yaşlı kadını sana gönderdim.”

“Eh, o ve bu alanın en iyisi olmam.”

Beni umursamadan, parmaklarıyla kafasındaki düŐünceleri sıraya dizerek devam etti, “Veronica bir gün yaralı ve kanlar içinde yaşlı kadının kapısında beliriyor, ama Gladys’e nereden geldiğini veya kaç yaşında olduğunu söylemiyor. Sadece eğer polisi ararsa, evi terk edeceği konusunda uyarıyor. Yaşlı ift zavallı hayatlarına biraz heyecan katmak konusunda o kadar hevesliler ki onu hiç sorgulamadan kabul ediyorlar.”

“ok iyimser bir bakış açısı.”

“Benim işimde iyimser bir aı yok.”

“Ben de aynı iŐteyim,” diye ıkıŐtım.

“Ama benim kadar iyi değilsin.”

“Devam et.”

“Kızı evlerine kabul edip birkaç sene boyunca kendi ocuklarıymıŐ gibi davranıyorlar. O da arada bir kurt adam avlamak için ortadan kayboluyor.”

“Vampir.”

“Neyse ne. Bak, bu işte bir delilik var.”

“Deli veya değil, bir kız, muhtemelen reşit olmayan bir kız kayboldu.”

“Hâlâ evden kaçtığını iddia ediyorum. Daha önce evden kaçmış birinin tekrar evden kaçması LAPD gibi prestijli bir kurumun öncelikleri arasında değil.”

“Ama benim için öyle.”

“Bu tartışmaya girmemiz gerekiyor mu?” dedi. “Neyse, bu işi yapmak için para aldığından, bu işi araştırmaya devam edecek şanslı kişi de sensin.”

“Evet,” dedim. “Şanslı kişi.”

The Body Departed

1.

Duvarın içinden geçerek kızımın odasına girdim.

Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Güneş daha doğmamıştı ve etraf sessizdi. Açık perdelerin ötesindeki gökyüzü karanlıktı. Yıldızlar varsa bile, Los Angeles sisi tarafından yutulmuşlardı. Perdeler, odanın geri kalanı gibi midillilerle süslüydü. Plastik, midilli şeklinde ışık düğmesi, midilli gece lambası, midilliden duvar kâğıdı ve nevresimi. Bir gün, umarım o gün gelmez, midillilere olan bu takıntısı son bulacak.

Küçük bir kız ve midillisi. Müthiş bir şey.

Uyuyan kızıma doğru yaklaştım, o da bu sırada biraz bana doğru döndü. Yeni doğmuş bir kedi gibi mırıltılar çıkarıyordu. Çalar saatin kırmızı ışığı yüzünün zayıf detaylarını aydınlatıyordu; ucu hafif havaya kalkık bir burun ve kocaman gözler. Bazen uyurken gözkapakları ufak hareketlerle dans ederdi. Ancak bu gece değil. Bu gece derin bir uyku-

daydı ve muhtemelen tatlı rüyalara dalmıştı.

Belki de Barbie bebekleri, oğlanları ve benzeri şeyleri düşlüyordu.

Beni hiç rüyasında görüp görmediğini merak ettim. Ve o rüyalar iyi miydi, yoksa kötü müydü? Geceleri beni özlemiş ve mutsuz olarak uyanıyor muydu?

“Mutsuz uyanmasını mı istiyorsun?” diye sordum kendime.

Hayır, diye düşündüm. İyi dinlenmiş ve huzur içinde uyanmasını istiyorum.

Duvardan uzaklaşarak odanın köşesindeki küçük sandalyeye doğru kaydım. Bu sandalyeyi bir hafta sonu, izci kızlar görevinin bir parçası olarak baba/kız birlikte yapmıştık. Hakkını vermek gerek, işin çoğunu o yapmıştı.

Ağırlığı olmayan bedenimi, oturmam için gereken hareketleri yaparak sandalyeye indirdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sandalye gıcırdamadı.

Ben otururken, kızım uykusunda hareket ederek yüzünü bana döndü. Genelde kırmızı kıvılcımlar içeren mavi aura'sı beni gördüğünde verdiği tepkiyi veriyordu. Benim onu hissettiğim gibi, kırmızı kıvılcımlar da bana doğru yönelmiş, titriyordu.

Oturmaya devam ederken kırmızı kıvılcımlar artarak güneş patlamaları gibi, kırmızı alevlere dönüştü. Kızımın aura'sı bana hep bu tepkiyi veriyordu. Ama sadece uyurken. Bilinçaltı bir şekilde beni fark ediyordu, belki de ruhu. Bazen bilinçaltı, şu an yaptığı gibi, bu şekilde benimle konuşuyordu.

“Merhaba, baba.”

“Selam, tatlım.”

“Annem çok kötü incindiğini söyledi.”

“Evet, incindim.”

“Annem kötü adamın seni incittiğini ve öldüğünü söyledi.”

“Annen doğru söylüyor, ama bu konuyu düşünmeni istemiyorum şu anda, tamam mı?”

“Tamam,” diye cevapladı uykulu bir sesle. “Rüya mı görüyorum, baba?”

“Evet, tatlım.”

Sessizlik içinde, uykusunda biraz daha bana doğru döndü. Hâlâ gözleri kapalıydı. Penceresinin dışında hafif bir tıkırtı vardı. İlk başta umursamadım, ama ses devam edip giderek artınca, omzumun üzerinden arkama baktım. Yağmur yağıyordu. Tekrar kızıma bakarak yağmuru düşündüm; te-nime değdiğinde verdiği hissi, yüzüme değişimini hatırladım. Hatırlamaya çalıştım. Son zamanlarda tensel anıları hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

“Yağmur yağıyor, baba,” dedi.

“Evet.”

“Yağmurda mı yaşıyorsun?”

“Hayır.”

“Nerede yaşıyorsun, baba?”

“Burada, seninle.”

“Ama sen öldün.”

Cevap vermedim. Hatırlatan kızım da olsa, bunun hatırlatılmasından nefret ediyordum.

“Neden cennete gitmiyorsun, baba?”

Bu konuyu düşündüm. Bu konuyu aslında sıkça düşünüyordum. “Babanın hâlâ yapacak işleri var,” diye cevapladım.

“Ne gibi işler?”

“İyi işler.”

“Seni özlüyorum,” dedi. “Seni çok özlüyorum ve her gün seni düşünüp ağlıyorum. Okuldakiler çok ağladığım için dalga geçiyor.”

“Dalga geçilecek bir şey yok,” dedim. “Sadece üzgünsün.” Kalbim sızladı. “Uykuya dönme vaktin geldi, meleğim.”

“Peki, baba.”

“Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum, baba.”

Küçük, ahşap sandalyeden kalktım ve odanın öteki ucuna kaydım; sessiz ve kolayca ve dönüp tekrar kızıma baktım. Aura’sı, ufak kıvılcımlar hariç yatışmıştı. Rahata kavuşması için, gerçek anlamda rahatlığa odayı terk etmem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım. Duvardan.

Kapıların canı cehenneme.

2.

Her sabah yaptığım gibi arkasına dikilmiş, omzunun

üzerinden gazetesini okuyordum.

Adı Jerrold'dı. Altmış yaşında ve emekliliğe yakındı. Yalnız yaşıyor ve genel olarak mutlu görünüyordu. Görebildiğim tek sorunu, internetteki poker oyunlarına bağımlılığıydı.

Tanrı'ya şükür!

Yavaşça gazetesinin sayfasını çevirip düzeltti. Dumanı tüten, tepelemesine krema ve şeker eklediği kahvesine uzanıp büyük bir yudum aldı. Kahve kokusunu alabiliyordum. En azından biraz. Biraz da saç kremi ve tıraş losyonu kokusu. Hislerim körelmişti.

Kahvesini masaya koyarken birazı sıçrayarak elinin üzerine döküldü. Ani bir yakarıyla elini sallamaya başladı. Yanan yerin kızardığını görebiliyordum.

Acı.

Uzun süredir acı hissetmemiştim. Acıyla ilgili son anım bir arkadaşın evinde halı keserken, neredeyse kolumu tüm-den kesmemdi.

Şimdi şeffaf olan koluma baktım. Neredeyse görünmez olmasına rağmen yara izi hâlâ ordaydı, en azından hayali bir iz.

Jerrold lanetler okuyarak gazetesine döndü. Ben de okumaya döndüm. O başlıklara bakarken, ben de başlıklara baktım. O benim ellerimdi.

Eğer ağlayabiliyor olsaydım, sıkıntıdan ağlatacak, genellikle politik birkaç yerel Los Angeles haberi okudu. Bu sırada ben de kahvesine bakarak kahvenin tadını hatırlamaya çalıştım. Sanırım hatırladım.

Sanırım.

Sıcak, yeni çekilmiş, acı ve tatlı kahve. Kelimelerin anlamını biliyordum, ama asıl tadı hatırlamakta zorlanıyordum. Bu beni korkutuyordu.

Jerrold sayfayı çevirdi. Çevirirken bir şey gözüme ilişti. Şansıma, onun da gözüne ilişmişti.

Şimdilerde bir Katolik kilisesi ve okulu olarak kullanılan eski bir manastır olan St. Luke'ta çalışan bir piyano öğretmeni öldürülmüştü. Lucy Randolph seksen altı yaşındaydı ve evliliğinin altmışıncı yıl dönümünü kutlamasına üç gün kalmıştı.

Bayan Randolph'u tanırdım. St. Luke'ta öğrenciyken, benim müzik öğretmenim olmuştu. Hataları kolay affeden, öğrencilerine, özellikle bana ilham kaynağı olmuş bir öğretmendi.

Ancak şimdi, gazetenin söylediğine göre, biri onu ders verdiği piyanonun önünde boğarak öldürmüştü. Muhtemelen benim de çalmayı öğrendiğim piyano.

Kahretsın!

Jerrold dilini şaklattı ve kafasını salladı. Yeni bir sayfa çevirdi, ama ben yeterince görmüştüm.

"Hâlâ gençsin Jerrold," dedim. "Yedi, sekiz kilo ver ve özel birini bul... ve kumarı bırak."

Ben konuşurken ensesindeki tüyler irkildi ve aura'sı bana doğru yaklaştı. Titredi ve sayfayı çevirdi.

Evinden ayrıldım.

3.

Pauline'in evindeydik.

O elmalı martini içiyordu, bense özlemle içişini izliyordum. Çıplak ayaklarından biri, modern bir sanat eseri sayılabilecek absürtlükteki sehpanın üzerinde, kanepede oturuyordu. Ben de karşısındaki eski koltuktaydım.

“Eğer paraya ihtiyacın olursa,” dedim, “sehpanı eBay’de satabilirsin.”

“Satılık değil,” diye cevapladı. “Hiçbir zaman da olmayacak.”

“Ya evsiz kalsaydım ve sokakta yaşıyor olsaydın ve para gerekseydi?”

“O zaman dünyanın en şahane el boyaması sehpasıyla sokaklarda yaşayan bir evsiz olurum.”

Adı Pauline’di ve dünyaca ünlü bir medyumdu. Beni görebiliyor, duyabiliyor, hatta bazen de dokunabiliyordu. Benim için biraz rahatsız edici olsa da bazen düşüncelerimi bile okuyabiliyordu. Belki de şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüze sahip, balık etli bir kadındı. Uzun, kahverengi saçlarını hep dağınık bırakırdı. Sıradan bir Kaliforniya kadını saçını böyle görse, düzeltmek için en yakın aynaya koşardı. Ancak Pauline sıradan bir kadın değildi. Yaşayanlar dünyasında zaman harcadığı kadar, ölümler dünyasında da zaman geçiriyordu. Şansıma, yapışıp kaldığım bu binada yaşıyordu.

Pauline düşüncelerimi okuyarak, “Evet, ne demezsin, şansıma,” dedi.

Los Angeles şehir merkezine yakın, küçük bir ofiste.

günde bir veya iki müşteriyle çalışıyordu. Bazı seanslar diğerlerinden uzun sürerdi ve bu gece eve geç gelmişti. Her zaman yaptığı gibi, yine ciddi miktarlarda içiyordu. Ona alkolik demezdim, ama o yolda olduğu kesindi.

“Alkolik değilim,” dedi Pauline yine düşüncelerimi okuyarak. “İstediğim zaman bırakabilirim. İçmek sadece yardımcı oluyor... rahatlamama.”

“Rahatlamak?” diye sordum.

“Evet. Unutmama. Bırakmama. Her şeyden kurtulmama.”

“Belki de bu kadar içmemelisin,” dedim.

Martini kadehinin üzerinden bana baktı. Gözleri kızarmıştı. Yüzünde ince bir ter tabakası vardı. İçtiğinde çekiciliğini kaybediyordu.

“Çok sağ ol,” dedi alaycı bir şekilde. “Sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun ki?”

Düşündüm. “Biraz. Ve bu belden aşağı bir vuruştı.”

“Belin bile yok ki.”

Hafifçe ısıldayan bedenime baktım. Kıyafetlerim bile ısıldıyordu. İki yıl önce öldürüldüğüm gece bu kıyafetlerin içindeydim; beyaz bir tişört, uzun, kırmızı basketbol şortu. Her zamanki yatak kıyafetim. Ayaklarım çıplaktı ve muhtemelen saçlarım perişan haldeydi. Uyurken vurulmuştum. Bir zamanlar mermilerin etimi deldiği yerde, kanlı yaralar vardı.

“Belim görünmüyor,” dedim. “Nerem görünüyor ki?”

Gülerken, martinisinin birazını üzerine döktü. Küfrederek gerçek bir alkolik gibi parmaklarına dökülen içkiyi yaladı.

“Of, kapa çeneni!” dedi.

“Tek damlayı bile harcamazsın,” diye cevapladım.

Kadehinden büyük bir yudum alırken kötücül gözlerle bana baktı. Kadehi masaya bıraktığında, mantar bardakaltlığını yedi, sekiz santim ıskaladı. Kadeh devrilecek gibi duruyordu, ama o ya fark etmemişti ya da umurunda değildi.

Pauline tüm gün ruhlarla uğraşıyordu. İlk başta varlığını inkâr etmek için elinden geleni yapmıştı, ama beni görebildiğini biliyordum ve o bunu kabul edene kadar durmadan çalıştım.

“Ve şimdi senden kurtulamıyorum,” dedi.

“Beni seviyorsun. Kabul et.”

“Evet. Seviyorum. Bana aptal diyebilirsin, ama seviyorum.”

“Aptal,” dedim. “Ben o diğer ruhlardan farklıyım hem.”

“Öyle mi? Nasıl?”

“Ben görev bilinçli bir hayaletim.”

“Daha saçma bir tanım yapabilir miydin?”

“Belki birkaç içkiden sonra,” dedim.

“Peki, görevin nasıl gidiyor?” diye sordu. Bu konuyu daha önce belki yüz defa konuşmuştuk.

“Bilmiyorum,” dedim. “İnsanlardan veya herhangi bir şeyden fazla bilgi aldığım söylenemez.”

“Peki, görevin ne zaman sonlanacak?”

“Onu da bilmiyorum.”

“Peki, o zaman görevin tam olarak ne?” Konuşurken bir yandan da boş kadehine bakıyordu.

“Ruhumu kurtarmak.”

“Ah, evet, şu. Kurtarmak için çok geç olmadığına emin misin? Yani alınma ama, ölüsün.”

“Asla çok geç değildir.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Çünkü daha cehennemde değilim.”

“Los Angeles’ta eski bir apartman binasına dadandın. Bana cehennemin bu gibi geliyor.”

“Ama ne zaman istesem kızımı ve karımı görebiliyorum,” diye karşılık verdim. “O kadar da kötü değil.”

“Karın yeniden evlendi,” dedi Pauline. “Ve öldüğünde zaten ayrı yaşamıyor muydunuz?”

Ayrıydık, ama ayrılığın detaylarını hatırlayamıyordum. Ekonomik sıkıntılarımız olduğunu hatırlıyorum ve bu konuda kavga ettiğimizi. Ne konuda kavga edersek edelim, kavgalarımız çok şiddetlenmişti ve sonunda evden ayrılmam gerekti, ama çok uzağa değil. Kızıma yakın olmak için aynı binada bir ev kiralamıştım.

“Evet, ayrıydık. Hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“Gerçeklere bağlı kalmaya çalışıyorum,” dedi Pauline umursamazca. “Üstelik, cehennem diye bir şey yok.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Ölülerle konuşuyorum, hatırlasana. Sadece hayaletlerle de değil, öbür tarafa geçenlerle de.”

“Öbür taraf cennet mi?”

“Öbür taraf, işte, neresiyse,” dedi. “Cennet veya cehennem değil. Ruhlar dünyası... seni bekleyen.”

Buna inanmıyordum. Cennet ve cehenneme inanıyordum ve şu anki halimle cehenneme gideceğimden emindim.

“Beklemeye devam edebilir. Öbür tarafa geçmeye hazır değilim.”

“Belli ki.”

“Bazı şeyleri halletmem gerekiyor.”

“Peki, sonrasında?”

“Sonrasında kaderimi kabulleneceğim.”

Kafasını salladı. “Ancak şimdilik kaderini değiştirmeyi umuyorsun.”

“Evet.”

Kan oturmuş gözleriyle bana baktı. Ayaklarını altına topladı. Kırmızı ojeli ayak parmakları, korkmuş fare yavru-ları gibi bacaklarının altından dışarı bakıyordu.

“İyi bir betimleme,” dedi parmaklarını oynatarak. “Cehennemine gitmene sebep olacak şeyi hâlâ hatırlamıyormusun?”

“Hayır.”

“Ama kötü bir şeydi.”

“Çok kötü.”

“Sonsuza kadar yanmana sebep olacak kadar mı?”

“Sanırım biri öldü.”

“Daha önce de söyledin bunu, ama hâlâ kimin, neden öldüğünü hatırlamıyorsun.”

Kafamı salladım. “Hayır, ama bu uzun, çok uzun zaman önce oldu.”

“Ve öldüğünde aklından kaybolan ilk anıydı,” diye ekledi.

Haklıydı. Hatıralarım korkunç bir hızla kayboluyordu. Hayattaki ilk anılarım çoktan kaybolup gitmişti. “Evet, onun

gibi bir şey.”

“Şimdi de cehenneme gideceğinden korktuğun için, ne için gideceğini hatırlayamasan da öbür tarafa geçemiyorsun.”

“Korkunç bir ikilem.”

Kafasıyla onayladı. Kalkıp yan taraftaki mutfğa geçerek kendine yeni bir içki aldı. Geri döndüğünde, otururken tekrar içkisini döktü.

“Ağzını bile açma,” diye uyardı.

Güldüm ve beş kat aşağıda parıldayan ve yaşayan şehre doğru bakan pencerenin önüne süzıldüm. Bu saatte Los Feliz Bulvarı kırmızı fren ışıklarıyla parlayan ve sonu görünmeyen bir otopark gibiydi. Bir yerde, dünyanın en işlek caddelerinden biri olduğunu okumuştum. Şu an, burada dururken, ikna oldum.

Bir süre sonra Pauline gelip yanıma dikildi. Aslında birazı içimde dikiliyordu. Titredi ve özür dileyerek bir adım yana çekildi. Hayalet kuralları.

Tatlı müzik öğretmenimi düşündüm. Gazeteye göre altmışıncı evlilik yıldönümüne üç gün kalmıştı. *Altmışıncı*.

İçimde bir öfke yükseldi. Isı yaymaya başlamıştım. Genelde günlerim kemikleri titreten, ama kemiksiz bir soğukta geçer, ama, öfke gibi bir duygu yoğunluğu yaşadığımda, enerjiyle dolup taşarım. Ve bu olduğunda...

“Hey,” dedi Pauline. “Biri ender bir gösteri sunuyor.”

Haklıydı. Büyük, cam kapıda kendi yansımanı bile görebiliyordum. Yanımda Pauline, güzel ve sarhoş görünüyordu. Vücudum da kanlı yaralarla kaplıydı; özellikle alnım, boynum ve göğsüm.

Kendimi sık göremiyordum. Sinirli olmama rağmen bu fırsattan yararlandım. Solgun ve gerçekdışı, bir zamanlar olduğum kişinin bir yansımasıydım ve yansıma giderek kayboluyordu. Kirli sakalım vardı ve koyu renk saçlarım gerçekten de dağınıktı. Yataktaki saçım.

Harika.

“Ama hâlâ çok sevimlisin,” dedi Pauline kıkırdayarak. Artık tamamen sarhoş.

Onun kelimeleri ve bulaşıcı gülüşü öfkemi yatıştırdı ve silinmeye başladım.

“Bana ölen arkadaşından bahset,” dedi Pauline.

“Arkadaşım değildi.”

Biraz daha kafamın içini araştırdı. “Üzgünüm. Piyano öğretmenin.”

“Evet.”

“Biri onu neden öldürmüş olabilir ki?”

“Bilmiyorum.”

Duraksadı ve onaylarcasına kafasını salladı. “Sebebini bulmayı amaçlıyorsun.”

“Evet.”

“Ve bu sırada belki ruhunu kurtarmayı?”

“Planım bu,” dedim. “Şimdilik.”

“Gidebileceğin ve yapabileceğin yerlerin sınırı var, farkındasın, değil mi?”

Omuz silktim. “Ufak engeller.”

Dark Horse

Savunma avukatı Charles Brown, yuvarlak kafalı, ufak bir adamdı. Turuncu ve kahverengi zikzakların olduğu parlak bir kravat takıyordu. Küçükken ona Charlie denip denmediğini, Snoopy adında bir köpeğe sahip ve kıızıl saçlı bir kıza âşık olup olmadığını merak ettim.

İlk bir bahar günü, ofisimde oturuyorduk. Charlie istiyorsam bana bir iş önerecekti ve istiyordum. İki haftadır çalışmıyordum ve beni korkutan bir şekilde bundan hoşlanmaya başlamıştım.

“Çocuğun masum olduğunu düşünüyorum,” diyordu.

“Elbette öyle düşünüyorsun, Charlie. Sen bir savunma avukatısın. Karın deşen Jack’in, zamanında anlaşılmayan bir sanatçı olduğunun kanıtını bile bulabilirsin.”

Katı olması gereken bir ifadeyle bana baktı.

“Adım Charles.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Öyle.”

“Bu konuyu açığa kavuşturduğumuza sevindim.”

“Çalışması zor biri olabileceğini duydum,” dedi. “Bu

senin zor halin mi? Eğer yleyse hayal kırıklığına uğradım.”

Gölümsedim. “Belki beni babamla karıştıyorsun.”

Charlie müşterilere ayırdığım sandalyenin arkasına yaslanıp gülümsedi. Yuvarlak kafası parlak ve düzgündü. Tepe-deki halojen lambayı yansıtıyordu. Derisi ıslak ve yumuşak görünüyordu. Ter bezleri her an işe başlayacak gibiydi.

“Babanın Los Angeles’ta iyi bir ünü var. Buraya gelmeden önce ofisini aradım. Tabii o çok meşguldü ve yeni bir dosya alamıyordu.”

“Sen de ikinci en iyide karar kıldın.”

“Öyle demek istiyorsan,” dedi. “Benzer davalarda iyi iş yaptığını duydum ve bu yüzden seni denemeye karar verdim. Ancak beklentilerim çok yüksek değil ve yedekte başka bir özel dedektif tutuyorum.”

“Ne kadar rahatlatıcı,” dedim.

“Eh, en azından onun bir ağırlığı var. Senin yok.”

“Peki körlemesine savaşa girebiliyor mu?”

Charlie gülümsedi ve masama koyduğu küt parmaklarını esneterek ofisimi inceledi. Duvarlarda hakkımdaki gazete haberleri ve fotoğraflar asılıydı. Fotoğrafların çoğunda 45 numaralı Bruin formamı giyiyordum. Bazılarında elimde topa, bazılarındaysa sayı yapacak pas için bir açık yakalamaya çalışırken görülüyordum. En azından sayı yapacağını umduğum. Ahşap panellere bantlanmış kupürler sararmaya başlamıştı. Belki bir gün indirirdim. Bugün o gün değildi ama.

“Birkaç yıl önce Güney Karolina’yı yenmiştiniz. Seni o maç için asla affedemem. Sadece dördüncü çeyrekte iki tam sayı yapmıştın.”

“Üç,” dedim, “ama kim sayıyor ki...”

Çenesini sıvazladı. “Hatırladığım kadarıyla sezonun son maçında bacağını sakatlamıştın. Yedi ayrı yerden kırmıştın.”

“Dokuz, ama kim sayıyor ki...”

“Kabullenmesi zor olmalı. Profesyonel lige hazırlanıyordun. Muhteşem bir oyuncu olurdun.”

Gerçekten de *zor* olmuştu, ama bunu şu anda Charlie Brown’la konuşmak istemiyordum. “Neden müvekkilinin masum olduğuna inanıyorsun?”

Bana baktı. “Anlıyorum. Konuşmak istemiyorsun. Bu konuyu açtığım için üzgünüm.” Bacak bacak üstüne attı. Hiç de üzgün görünmüyordu. Gururla, aşırı cilalanmış ayakkabılarına baktı. “Çünkü Derrick’in hikâyesine inanıyorum. Kız arkadaşını sevdiğine ve onu asla öldürmeyeceğine inanıyorum.”

“İnsanlar daha önce aşk yüzünden öldürüldü. Bu yeni bir şey değil.”

Önümdeki bilgisayar ekranında, *Orange County Register* gazetesinden bir haberi açtım. Haber, siyahi bir genci polis arabasına bindirilirken gösteriyordu. Ceketin arkasına yarı gizlenmiş kafası, aşağı eğilmişti. Bölgedeki bir lisenin önündelerdi. Hatırladığım kadarıyla seçkin bir lisenin. Haber üç hafta önce çıkmıştı ve o zaman gazetelerde okumuştum.

Bilgisayar ekranını gösterdim. “Polis kız arkadaşının başkasıyla görüştüğünü gösteren kanıtlar olduğunu ve kıskançlığın önemli bir etken olabileceğini söylüyor.”

“Evet,” dedi avukat. “Birinin müvekkilime tuzak kurduğunu düşünüyoruz.”

“Benim de o adamı bulmamı istiyorsun?”

“Veya kadını.”

“Ah, eşitlik.”

“Müvekkilimin masum olduğuna dair kanıt bulmanı istiyorum. Katili bulup bulmaman fark etmez.”

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Davada ırkçılık konusunun bir rolü olduğuna inanıyoruz. Okuldaki ve mahalledeki tek siyahi öğrenci.”

“Sanırım tercih edilen terim Afro-Amerikalı.”

“Bu konuda kamu görüşlerine hâkimim. Bana ders vermene gerek yok.”

“Zora çıkan ünümü pekiştirmeye çalışıyorum.”

“Eh, biraz ağırdan al,” dedi. “Okuldan kimse konuşmuyor. Müvekkilim, geç saate kadar spor salonunda egzersiz yaptığını söylüyor, ama hademeler dahil kimse onu görmemiş.”

“Belki de orada değildi.”

“Oradaydı,” diye kestirip attı Charlie, sözü kanunmuş gibi. “İşi istiyor musun?”

“Olur.”

Başlangıç ücretini konuştuk ve bana bir çek yazdı. Yalpalayarak ofisimden çıktığında, arka plandaki küçük piyanosunda Schroeder’in çaldığını duyar gibiydim.

2.

“Cinayet aletiyle bulundu,” dedi Dedektif Hanson.
“Arabasının arka koltuğundaydı. Bu yeterli bir kanıt.”

“O,” dedim, “ve siyahi olması.”

“Ve siyahi olması,” dedi Hanson.

“Tamamı beyaz bir okulda.”

“Evet.”

“Bıçakta parmak izleri var mıydı?”

“Hayır.”

Kumsala bakan bir kahvenin verandasında oturuyorduk. Mevsim bahardı ve bahar Güney Kaliforniya’da yaz gibi geçirdi. Neredeyse hiç giyinmemiş birçok kadın paten kayıyor, koşuyor veya kumsala giden dar yolda köpekleriyle yürüyordu. Onlar kadar ilginç olmayan, yapılı birkaç erkek de vardı.

Dedektif Hanson iri bir adamdı, ama benim kadar değil. Ortadan ayrılmış, düzgünce taranmış kahverengi saçları vardı. Kalın bıyığı “Polisim ben!” diye bağıırıyordu. Eşofman altı ve beyaz bir gömlek giymişti. Gömleği tere bulanmıştı. Benim üzerimde haki rengi şort, bir sörf tişörtü ve beyaz Vans marka ayakkabılar vardı. Mükemmel yanıklıktaki tenim ve çekici gülümsememle neden daha fazla Jimmy Buffet’e benzetilmediğimi merak ettim. Tabii Jimmy Buffet bir doksana yüz kilo değildi.

“Çocuğu suçlayacak başka bir şey var mı elinizde?” diye sordum.

“Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Dava başlamadı

bile. Bıçakla ilgili olan kısım çoktan haberlere düşmüştü. Ancak şunu söyleyebilirim; cesedi gece birde bulmuşlar, ama adli tabip ölüm saatinin önceki gece yedi civarı olduğunu söylüyor.”

“Cesedi kim buldu?”

“Komşulardan biri?”

“Kurbanın ailesi neredeydi?”

“Yemek yemek ve dans etmek için dışarıda. Cuma gecesi idi.”

“Tabii ki,” dedim. “Kim cuma gecesi dışarı çıkmaz ki?”

“Ben çıkmam,” dedi Hanson.

“Ben de,” dedim. “Derrick’in başka yerde olduğuna dair tanığı var mı?”

“Bu sana pahalıya patlar tonbalığı!”

“İyi pazarlık yapıyorsun.”

Garsonu çağırıp yemek siparişi verdik.

“Tanık yok,” dedi Hanson, garson ayrılırken, “ama...”

Sesi yitip gitti.

“Çocuğa inanıyor musun?”

Omuz silkti. “Evet. İyi biri gibi görünüyor. O saatlerde okulun spor salonunda olduğunu söylüyor.”

“Evet, ama saat geçti ve onu gören olmadı.”

“Veya onu görmezden geldiler.”

Hanson omuz silkti.

Yemeklerimiz geldi. Dedektif için tonbalıklı sandviç, benim için ızgara soğanlı bir cheeseburger ve milkshake.

“Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Kas yapıyorum,” dedim.

“Böyle mi kas yapıyorsun? Kötü yiyerek?”

“Bildiğim tek yol bu.”

“Neden?”

“San Diego için denemelere girmeyi düşünüyorum.”

“The Chargers?”

“Evet.”

“Ya bacağın?”

“Bacağım sorun olacak.”

Tonbalıklı ve avokadolu sandviçini yerken bu konuyu biraz düşündü. Kolasından bir yudum aldı.

“Diğer erkeklerle kafa tokuşturmak ve duşta birbirinizle şakalaşmak istiyorsan, bence de denemelisin.”

“Hayat o kadar da göz kamaştırıcı değil.”

“Bu intihar, derim. Baban bu konuda ne düşünüyor?”

“Söylemedim. İlk söylediğim kişi sensin.”

“Onur duydum.”

“Duymalısın.”

“Cindy bu duruma ne diyecek?”

Milkshake’imi yudumladım. “Hoşuna gitmese de beni destekler. Beni ve kararlarımı hep destekler.”

Dalga geçer gibi bir ses çıkardı ve yemeğini bitirip bardağına uzandı.

“Bu berbat sandviç ve kolayı rüşvet olarak kabul ettiğime inanamıyorum.”

“Basit ihtiyaçları olan basit bir adam.”

“Eğer doğruyu söylüyor olmasaydın alınırdım.” Ayağa kalktı.

“Gitmem gerek. Çocukla iyi şanslar, ama zor bir dava.

Sabıka kaydı bile var.”

“Ne tür?”

“Kamu malına zarar çoğunlukla. Onun ipi kesilmiş. Savcılık reşit olarak yargılanması için başvuruda bulunacak diye duydum.”

Dedektif Hanson bardağını da alıp gitti. Çorap giymediğini fark ettim. Huntington Beach’te polisler bile havalıydı.

3.

Cindy Darwin, Kaliforniya Üniversitesi Irvine’de antropoloji profesörüydü. Uzmanlık alanı dini antropolojeydi ve bana anlattığı kadarıyla antropolojinin önemli bir bölümüydü. Ve evet, ataları Charles Darwin’e dayanıyordu. Bu da onu alanında havalı bir ikon kılıyordu. Antropoloji hakkında muhtemelen bilmesi gerekenden daha fazla şey biliyordu. Ancak gerçek dünya hakkında yeterince şey bildiği söylenemezdi. Belki de bu yüzden benimle birlikteydi.

Saat geç olmuştu ve Huntington Beach İskelesi’nde ele ele tutuşarak yürüyorduk. Buradan, feribot veya uçakla ulaşılabilen seçkin otellerle dolu Katalina Adası’nın ışıklarını görebiliyordum. Kuzeyde, Long Beach’in uzakta parıldayan ışıkları görünüyordu. Hava serin ve rüzgârlıydı, bizse kot pantolon ve ince ceketler giyiyorduk. Onun kotu daha şıktı ve vücuduna oturuyordu. Olması gerektiği gibi.

“San Diego’yu aramayı düşünüyorum,” dedim.

“San Diego’da kim var?” diye sordu. Ortalama bir kadın sesine göre sesi daha tizdi ve bunu çok seksi buluyordum. Sesi sayesinde sınıfın dikkatini daha kolay topladığını söylüyordu. Yankıyla ilgili bir şeyler demişti.

Cevap vermedim. İkiyle ikiye topladı ve elimi bıraktı.

“Tekrar mı aradılar?” diye sordu. “The Rams miydi?”

“The Chargers. Tanrım, Cindy, erkek kardeşin o takımında.”

“Bana göre bunlar çok saçma. Futboldan bahsediyorum. Saçma sapan maskotlar... Hiç anlamıyorum.”

“Maskotlar biz oğlanlar takımları ayırabilelim diye,” dedim. “Ve hayır, aramadılar. Son tekliflerini düşünüyordum.”

“Tatlım, bu iki sene önceydi.”

Haklıydı. İki yıl önce teklifi reddetmişim. Bacağım yeterince güçlü değildi.

“Bacağım artık daha iyi,” dedim.

“Palavra. Hâlâ topallıyorsun.”

“Eskisi kadar değil. Egzersiz yaparken artık çok daha güçlü hissediyorum.”

“Ama bacağında hâlâ çiviler var.”

“Birçok oyuncu çivilerle oynuyor.”

“Rob’a söyledin mi?” diye sordu. Rob erkek kardeşiydi ve takımında sağ açıkta oynuyordu. Üniversitedeyken Cindy’le bizi tanıştıran kişi Rob’du.

“Evet.”

“Peki, o ne düşünüyor?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu.”

Yürümeye ara verdik ve kalın ahşap parmaklığa yaslandık. Hava iyot ve yosun kokusunu taşıyordu. Altımızda dalgalar kıyıya vuruyor, köpükler ay ışığında parlıyordu. Yan tarafımızda bir cankurtaran aracı park etmişti. İskeleye yüklediği ağırlık beni endişelendirdi.

Sonunda, “Neden şimdi?” diye sordu.

“Fırsat pencere hızla kapanıyor,” diye cevapladım.

“Yapıp yapamayacağını her zaman merak ettiğini de unutmayalım.”

“Unutmayalım.”

“Ve lanet bir sakatlığın bu merakı gidermene engel olduğu için daha da çok hırslandığını.”

“Tam bir antropolojik açıklama.”

Omuz silkti ve belime sarıldı. Benden tam otuz santim kısaydı; bu yüzden sarılmamız kolay, öpüşmemizse zordu.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bence kızgın ve hırpalanmış haldesin ve bunu yapmalısın.”

“İyi bir sağ back olacağımı da unutmayalım.”

“Sağ back topu atan kişi miydi?”

Bu konuyu tam yüz iki defa açıklamıştım.

“Hayır, ama yakın.”

Bana daha da sokularak sivri çenesini kolumun altına gömdü. Gıdıklanıyordum ve bu kadar sıkı bir adam olmasaydım gülebilirdim.

“Sadece kendine zarar verme.”

“Vermemeyi umuyorum, ama böyle şeyler seni bekle-

mediğın anda yakalar.”

“Yani gerçekten de o kadar iyisin?” diye sordu bana bakarak.

“Bunu ancak deneyince göreceğım.”

Kafasını çevirdi. “Eğer takıma girersen, hayatımız değişecek.”

Ona daha sıkı sarıldım. “Biliyorum.”

